

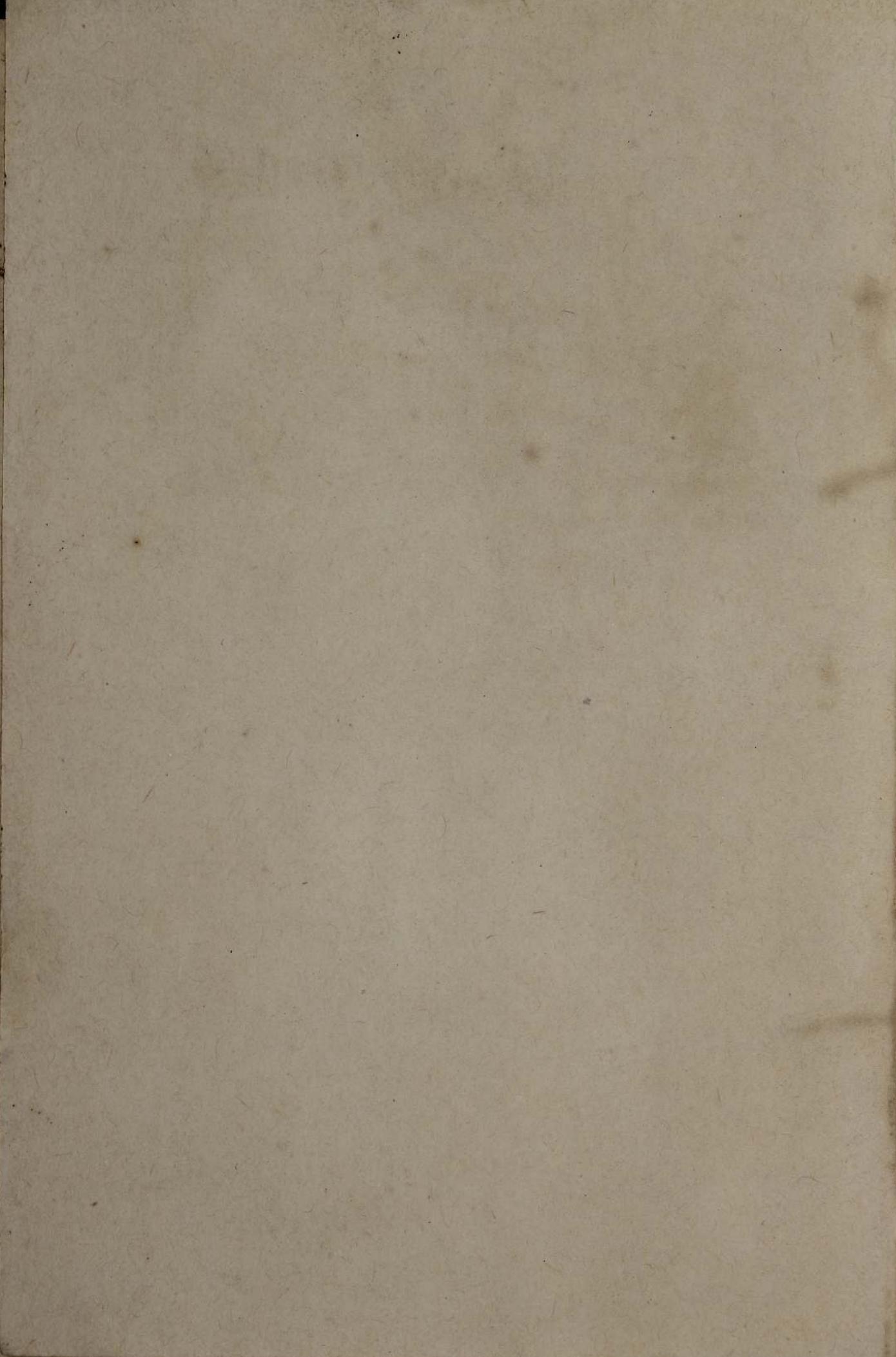
செந்துக் கூறுமான

முகவுமல் நண்டது
திலாய்வு காருந்து---

மழையில் நன்றான்
வெயிலில் காய்ந்து . . .

“செங்கை ஆழியான்”

வரதர் வெளியீடு

“மழையில் நன்றா வெயிலில் காய்ந்து.....”
(நாவல்)

அசிரியர்: செங்கை ஆழியான்.

மேலட்டை ஒளியம்: ஏ. இராசையா

வெளியீடு: வரதர் வெளியீடு, பாழ்ப்பாணம்

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1989

அச்சப் பதிப்பு: ஆனந்தா அச்சகம்
226, காங்கேஸ்னதுறை வீதி, பாழ்ப்பாணம்.

விலை: ரூ. 35/-

பதிப்புறை

ஸமத்துக்கு மிகுந்த சிறப்புச் செய்யும் எழுத்தாளர்
 “செங்கை ஆழியான்”.

இதற்கு முன்னரும் இவருடைய மூன்று நூல்கள் வரதர் வெளியீடாக வந்திருக்கின்றன.

இப்போது நான்காவது தூலாக ‘‘மழையில் தலைந்து வெயிலில் காய்ந்து’’ என் ஒரும் இந்நாலை வாசகர் களுக்குத் தருகிறோம்.

செங்கை ஆழியானின் நாவல்கள் நாடறிந்தவை. அவருக்கென்றே பல்லாயிரக்கணக்கான வாசகர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இந்த நாவல் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ‘தினகரன்’ ஏட்டில் தொடர் கதையாக வெளிவந்து வாசகர் களின் பாராட்டைப் பெற்றது. இது தூலாக வெளி வரவேண்டுமென்ற பலரின் ஆவலை இன்று நிறை வேற்றியுள்ளோம்.

என்னுரை

மீழையில் நண்நது, வெயிலில் காய்ந்து’ என்ற எனது நாவலை நாலுருவில் வெளியிடும் முதறிஞர் வரதருக்கு முதலில் என் நன்றிகளையும், அன்பையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். ஏற்கனவே என் மூன்று ஆக்கங்களை அவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். இது வரதர் வெளியீடாக வரும் எனது நான்காவது நூல். கணிப்புக்குரிய ஆக்கவிலக் கிய கர்த்தாவாகவிருக்கும் வரதர் என் நாவல்களை விரும்பிப்படித்துப் பாராட்டும் பண்புக்கு என் நன்றியை மீண்டும் தெரிவிக்கின்றேன்.

காடுமூடி, காட்டு விலங்குகள் நிறைந்து, பருவத்திற்குப் பருவம் வெள்ளப்பெருக்கிற்குட்பட்டு, மக்கள் வாழாப்பிரதேசமாக விளங்கிய கிளிநொச்சிப்பிரதேசம், இரண்ணமடுக்குளத்தின் நிர்மாணத்துடன் எவ்வாறு புத்துயிர் பெற்றது என்பதனை இந்நாவல் சித்திரிக்கின்றது. உண்மையில் இது ஒரு குடியேற்றத்திட்டத்தின் கதை. மனித முயற்சிகள் இயற்கையின் கர்ப்பத்தில் ஏற்படுத்தும் தாக்கவிளைவுகளின் பெறு பேறாக சமுக நிலையில் நிகழும் தார்ப்பரியத்தை இந்த நாவலில் விபரிக்க முயன்றுள்ளேன்.

எண்பதுகளில் எனது முதுமாணிப் பட்டப்படிப்பிற்காகக் கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தின் நிலப் பயன்பாட்டினை ஆய்வுக்கு எடுத்திருந்தேன், எண்பத்திநான்குகளிலிருந்து அப்பிரதேச உதவி அரசாங்க அதிபராகவும் பின்னர் மேலதிக அரசாங்க அதிபராகவும் கடமையாற்றும் வாய்ப்பும் கிடைத்திருக்கிறது. எண்பத்திநான்குகளில் கிளிநொச்சிப்பிரதேசம் வெள்ளக்காடாகியது: இப்பிரதேசத்தின் வாழ்வும் வளமுமாக விளங்கும் இரண்ணமடுக்குளம் உடைப்பெடுக்கும் அபாய திலைக்குட்பட்டது. அவ்வேளை இரு செயற்பாடுகள் என்மனதை நெகிழிச்செய்தன: பெருமைப்பட வைத்தன. அறுபது வயதுகளை எட்டிக்கொண்டிருந்த நீர்ப்பாசன எந்திரி திரு. குமாரசாமி என்ற பெரியோனின் கடமையு

ணர்வும், கண்ணியமும், பெருந்தன்மையும் என்னை நெகிழு வைத்தது. பலருக்கு எந்திரித் தொழிலால் பெருமை, ஆனால், குமாரசாமிப் பெரியவரால், எந்திரித் தொழிலுக்குப் பெருமை. குளம் உடைக்கப் போகின்றது என்று கேள்விப்பட்டால், தமது சொந்தப்பிரச்சினைகளை எல்லாம் ஒரு புறத்தில் ஒதுக்கிவிட்டு, ஆயிரக்கணக்கில் ஒன்றுகூடி, இரவு பகலாக மண்மூடைகளை அடுக்கி அணையைக்காக்கத் திரண்ட கிளிநோச்சி மக்களது உழைப்பு என்னைப் பெருமைப்பட வைத்தது. அந்த நாட்களில் வட்டக்கச்சியைச் சேர்ந்த பெண்மணிகள், கடகங்களில் பிட்டு நிரப்பி எடுத்து வந்து, கரங்களால் அள்ளியள்ளி அணைக்கட்டில் வேலையிலீடுபட்டிருந்த மக்களுக்கு வழங்கினார்கள். அதிகாரியாகக் குளக்கட்டில் நின்றிருந்த எனக்கு ஒரு அம்மையார் வழங்கிய ஒருபிடி பிட்டு இன்னும் வாயில் இனிக்கிறது. செம்மனச் செல்விகள் வாழ்கிறார்கள்!

இவற்றையெல்லாம், ஆவணப்படுத்த இந்த நாவல் கருவியாகின்றது. இந்த நாவலில் வரும் விபரணங்கள், செய்திகள், மெய்யானவை. ஆனால், கதையை நகர்த்துவதற்காக நான் எடுத்துக்கொண்ட பாத்திரங்கள் - கதாமாந்தர்கள் கற்பனையானவர்கள். இருந்தோர், இருப்போர் எவரையும் குறிக்கா என்பதை முதலிலேயே கூறிவைக்க விரும்புகின்றேன்

இந்த நாவலிற்கு என் மதிப்பிற்கும் அன்பிற்குமுரிய இனிய நண்பர் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்கள் தக்கதோர் அனிந்துரை வழங்கியுள்ளார்கள். அன்னாருக்கு நன்றி. நீர்ப் பாசனத்தொழில்நுட்பவியலாளர் திரு. எஸ்.எஸ். அச்சுதன் பிள்ளை அவர்களும் இந்த நாவலாக்கத்திற்கு ஒருவகையில் காரணர். அவரும் நன்றிக்குரியவர்.

-செங்கை ஆழியான்

பேலதிக அராங்க அதிபர். (காணி)

கட்சேரி, ஜிலிதொச்சி.

10. 12- 1989

பேராசிரியர், கலாத்திதி அ. சண்முகதாஸ்
அவர்கள் அளித்து

அணிந்துரை

இன்றைய ஈழத்து முன்னணித் தமிழ் நாவல் ஆசிரியர் செங்கை ஆழியான் என்று கூறினால், அது எல்லோர்க்கும் ஒப்ப முடிந்த கூற்றாகும். யாழ்ப்பாணத்துப் பண்பாட்டங் களை டானியல் தன்னுடைய நாவல்களிலே ஆவணப் படுத்தினார்; செங்கை ஆழியானோ, யாழ்ப்பாண - வன்னிப் பிரதேசங்களின் சமூக, பொருளாதார வளர்ச்சிகளையும், வரலாற்று நிகழ்வுகளையும் தன்னுடைய நாவல்களிலே ஆவணப்படுத்தி வருகிறார். ‘‘மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து’’ என்னும் இந்நாவலும் அப்பணியினைச் சிறப்புறச் செய்கின்றது. கிளிநோச்சி மாவட்டத்தின் வளர்ச்சி பற்றி பொருளியலாளர், புவியியலாளர், சமூகவியலாளர் ஆகியோர் சிற்சில ஆய்வுகள் மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர். புவியியலாளனாகிய செங்கை ஆழியான் புவியியற் கண்ணாலும் இலக்கியக்கண்ணாலும் இவ்வளர்ச்சியை நோக்குகிறார். எத்தனை பேருடைய எத்தனை கதைகள் இவ்வளர்ச்சியோடு பினைந்திருக்கும்! அறிந்தனவாயும், அறியாதனவாயும் அவை அமைந்திருக்கும். வகைமாதிரிக்கு இவ்வளர்ச்சியினூடே முத்தையா அம்மானுடைய கதையினை இந்நாவல் மூலமாக ஆசிரியர் தருகிறார்.

களத்தினுள் நின்று நேரடியாகவோ தகவல் மூலமாகவோ பெறும் அனுபவத்தின் அடிப்படையிலே எழும் நாவல் உயிர்த்துடிப்புடையதாயிருக்கும். செங்கை ஆழியான் தன் நாவலுக்கு அடிப்படையான களத்துடன் நேரடித்தொடர்பு கொண்டவர். பல்கலைக் கழகப் பட்டத்தின் பின்னர் நிர்வாக சேவையிலே சேர்ந்தார். அவ்வாறு நிர்வாக சேவையிலே சேர்ந்த காலந்தொடக்கம் இன்று வரை வன்னிப்பிரதேசத்திலே- சிறப்பாகக் கிளிநோச்சி மாவட்டத்திலே பணி

யாற்றி வருகிறார். அப்பகுதி மக்களுடைய வாழ்வுக்கூறுகள், வாழ்வு வரலாறு என்பன பற்றியெல்லாம் நன்கு அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு அவருக்கிருந்தது. கிளிநோச்சி மாவட்டத்தின் பொருளாதார, சமூக வளர்ச்சியும் புவியியற் காரணிகளும் எவ்வாறு அம்மக்கள் வாழ்க்கையிலே செல்வாக்குச் செலுத்தின என்பது பற்றியும் நன்கு அறிந்து வைத்துள்ளார். இவருடைய ‘காட்டாறு’ என்னும் நாவல் இத்தகைய வாழ்வினைப் பிரதிபலிக்க எடுத்த சிறந்த முதல் முயற்சியாகும். அம்முயற்சியின் தொடர்ச்சியாக அமைகின்றது ‘‘மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து’’ என்னும் இந்நாவல்.

கதையம்சத்திலே டானியலுடைய ‘அடிமைகள்’ நாவலில் வரும் கண்ணம்மா என்னும் பாத்திரம் கதைமுடிவிலே நிற்பது போலத்தான் செங்கை ஆழியானின் இந்நாவலில் வரும் சொர்னம் என்னும் பாத்திரமும் கதை முடிவிலே நிற்கின்றது. அங்கு கண்ணம்மா காதலிக்கும் கருணைப் பிரகாசம் அவருடைய சகோதரன் என இறுதியிலே தெரிய வருகின்றது. இங்கு சொர்னம் காதலித்த தம்பிராசா அவருக்குப் பெறாமகன் முறையாக இறுதியிலே அறிய வருகின்றது. டானியலுடைய கதை சாதி எதிர்ப்புக்கள்த் திலே; செங்கை ஆழியானுடைய கதை வந்தேறு குடிகளாக வந்தோருக்கும் இயற்கைக்குமிடையே நடந்து வந்த முரண்பாட்டுக் களத்திலே.

செங்கை ஆழியானின் முத்தையா அம்மான் என்னும் பாத்திரத்தின் வளர்ச்சியும் கிளிநோச்சி மாவட்டத்து இரண்மடுக் குளக்கட்டு வளர்ச்சியும் ஒன்றாக அமைந்துள்ளன. ‘‘ஆனைக்காட்டா பொடி .. அங்க போகாதை’’ என்று தாய் தடுக்கவும் நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர் கென்னடியுடன் இரண்மடுக் குளக்கட்டுமான வேலை செய்வதற்காகக் கிளிநோச்சி வந்த முத்தையா அங்கு சிவபாக்கியத்தைச் சந்தித்து அவருடைய வயிற்றிலே ஒரு பிள்ளை தங்கக் காரணராகி விட்டு, அவளைக் கைவிட்டு பின்னா-

அன்னத்தைத் திருமணம் முடித்து, பன்னிரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்று, கடைசிப்பிள்ளையான சொர்ணத்துடன் முதுமைக்காலத்திலே தன் கடந்த கால வாழ்வைப்பின் நோக்கிப் பார்ப்பதாகக் கதை அமைந்து செல்கின்றது. இக்கதையினுடாக முத்தையா அம்மானின் முதுமைக்கால கிளிநோச்சி நிலைகளையும் (கதையிலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள தரவுகளின் படி என்பதுகள் எனக் கொள்ளலாம்) அவருடைய பதினெட்டாவது வயது தொடக்கம் (1920 முதல் என நாவலில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது) இருந்த நிலைகளீரும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கக்கூடியதாயுள்ளது. இக்காலசட்டத்தினுள் எத்தனை விடயங்கள் நடந்து விட்டன. பல வரலாற்று உண்மைகளை ஆசிரியர் கதையூடாக லாவகமாக வெளிப்படுத்தி விடுகிறார். கிளிநோச்சியில் குடியேற்றம் நடைபெற்ற ஆரம்பகாலத்திலே மலேரியா நோயினால் பலர் இறந்தது வரலாற்று உண்மை. ஆசிரியர் அதை நாவலின் தொடக்கத்திலே ஓர் உவமை காட்டுவது போலக் குறிப்பிடுவது ரசிக்கக் கூடியதாயுள்ளது:

“வான்த்தின் வடகீழ் கோடியில் கருமுகில் திரள் ஒன்று மிதந்ததை முத்தையா அம்மான் வியப்புடனும் திருப்தியுடனும் பார்த்தார். மாரிகாலத்தின் ஆரம்பம் நம்பிக்கையுடன் பிறப்பதாக அவர் என்னிக்கொண்டார். அதிகாலையில் சிறுதிரளாகக் காணப்பட்ட கருமுகில் மிக வேகமாக கீழ் வான்த்தின் அரைப்பகுதியைத் தன்னுள் அடக்கிப் பரவி.....

கருமுகில் வியாபித்த வேகம் அவருக்கு ஒன்றினை நினைவு படுத்தியது. தொடக்கத்தில், யாழ்ப்பாணத்தின் ஒருகோடியில் இருந்து அவர் ஏனையோருடன் இரண்மடுக் குடியேற்றத்தில் குடியேற்றப்பட்டார். குடியேற்றப்பட்ட முதல் வருட அறுவடையின் போது, சிராமத்தில் ஒருவருக்கு மலேரியா பிடித்தது. மூன்று நாட்களுள் அந்நோய் அக்கிராமத்திலுள்ள அனைவரையும்

ஒருங்கே பற்றிக் கொண்டது. மழைமுகில் பரவிய வேகத்திலும் மலேரியா மக்களைப் பற்றிய வேகம் அதிகமாக அவருக்குத் தெரிந்தது..”

இத்தகைய வரலாற்றுத்தகவல்கள், புவியியல் விவரங்கள் நாவலிலே இடம் பெறுவதால், கதையம்சம் குறைவாயுள் எது எனக் கூறுதற்கு ஆசிரியர் இடம் வைக்கவில்லை. 1978ல், “ஸமுத்துத்தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” என்னும் தன் நாவிலே திரு. நா. சுப்பிரமணியம் செங்கையாழியானின் “வாடைக்காற்று” “யானை” ஆகிய நாவல்களும் கதையம்சத்தில் நிறைவு பெறாத புவியியல் விவரங்களாகவே அமைந்து விடுகின்றன” என்று கூறியுள்ளமை இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும். ஆனால், கடந்த பத்தாண்டுகளில் நாவல் வடிவத்திலே புதிய உத்திகளை உபயோகிப்பது உதாரணத்துக்கு இந் நாவலாசிரியரின் ‘தீம்தரிகிடத்தத்தோம்’ நாவலைக் குறிப்பிடலாம். கதையம்சத்திலே ஓரளவு கவனஞ்செலுத்துவது ஆகியன தொடர்பாகச் செங்கையாழியானிலே வளர்ச்சி தென்படுகின்றது.

எம்முடைய முதற் போராளிகள் ஆரம்பத்தில் வன்னியிலே போய்க் குடியேறியவர்கள். அவர்கள் தங்கள் கைகளையும் ஏனைய கருவிகளையும் ஆயுதங்களாகக் கொண்டு, காடு, மழை, வெயில் ஆகிய இயற்கைச் சக்திகளை எதிர்த்துப் போராடினார்கள். இப்போராட்ட வாழ்விலே பங்குபற்றிய வர்களின் உணர்வுகள், அவர்களுடைய குடும்ப, சமூக வாழ்வுப்போக்குகள், முறைகள் ஆகியன வரலாற்று நால்களாலே முற்று முழுதாக அறியக்கூடியனவல்ல. எனினும் ஆங்காங்கே சிற்சில இடங்களிலே குறிக்கப்பட்டும் உள்ளன. இவை எல்லாவற்றையும் நாவல் என்ற கட்டுக்கோப்புக் குள்ளே கொண்டுவந்து, இயற்கை எதிர்த்துப் போரிட்ட வரலாற்றையும், அவ்வாறு போரிட்ட மக்களின் மன உணர்வுகளையும், அவ்வணர்வுகளின் போராட்ட அடிப்படையினையும் புலப்படுத்தும் ஒரு சிறந்த நாவலாசியர் செங்கையாழியான் என்று கூறுவதிலே தவறில்லை என்னினைக்கிறேன்.

கிளிநோச்சி தண்ணீர் நிறையவுள்ள இடமாயது போலக் கண்ணீர் தோய்ந்த கதைகளையும் நிறையத் தன்னகத்தே கொண்டுதான் வளர்ந்து வந்தது. மலையக மக்களுடைய வாழ்வும் இதனுடன் சேர்ந்து கொண்டது இலங்கையில் நிகழ்ந்த மூன்று இனக்கலவரங்கள் பெருந்தொகையான மலையக மக்களைக் கிளிநோச்சிக்குத் துரத்தியுள்ளன. ‘எழுபத்தேழில் மீண்டும் மலைநாட்டு மக்களில் ஒரு பகுதி யினர் அடிபட்டுக் கிளிநோச்சிக்கு ஒடி வந்தனர். அவர்களில் பலர் தமக்குத் தெரிந்த உறவினர் வாழ்ந்த உருத்திர புரத்தில் குடியேற, மிகுதியானோர் முருகண்டிக்கும் கிளிநோச்சிக்கும் இடைப்பட்ட காடுகளை வெட்டி, மேற் குப்புறமாக புதுமுறிப்பு வரை குடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டு வாழ முயன்றனர். காட்டு யானைகளின் தொல்லைகள் ஒருப்புறம், அத்து மீறிக் காடுவெட்டியதால் அதிகாரிகளின் தொல்லைகள் மறுபுறம். மாதத்தில் ஒருவராவது யானையால் மிதிபட்டனர்.’’ என்று ஆசிரியர் கூறிச் செல்வதை வகை மாதிரிக்கு இங்கு தந்துள்ளேன்.

நாவலின் முக்கிய பாத்திரமாகிய முத்தையா அம்மானின் நினைவலையாக அரைப்பகுதிக் கதையும் அவருடைய சமகால நிகழ்வுகளாக மிகுதிக்கதையுமாக நாவல் செல்கின்றது. இடையிடையே கிளைக்கதைகள் போல அப்பிரதேசத்துப் பண்பாட்டுத் தகவல்களைச் சேர்த்துக் கொள்கிறார் ஆசிரியர். உதாரணமாக ‘‘இஆம் அத்தியாயத்தில் சிவக்கொழுந்து குடும்பத்தினர் புளியம்பொக்கணை நாகதம்பிரான் பொங்கலுக்குச் செல்வதாகக் கூறி, அங்கு ஒவிபெருக்கியில் கிராம சேவையாளர் சின்னத்தம்பி நாகதம்பிரானின் தலவரலாற்றை பழந்தமிழில் கூறிக்கொண்டிருந்தார்’’ என்று குறிப்பிட்டு, அப்பாத்திரத்தின் வாயாலேயே அப்பிரதேச மக்களிடையே நிலவிவரும் வாய்மொழிக் கதை கூறப்படுகின்றது. ஆனால், அவ்வரலாறு பழந்தமிழிலே கூறப்பட்டது என ஆசிரியர் கூறியுள்ளபோதும், அங்கு உபயோகிக்கப்பட்டுள்ள தமிழ் பழந்தமிழாக எனக்குத்தெரியவில்லை.

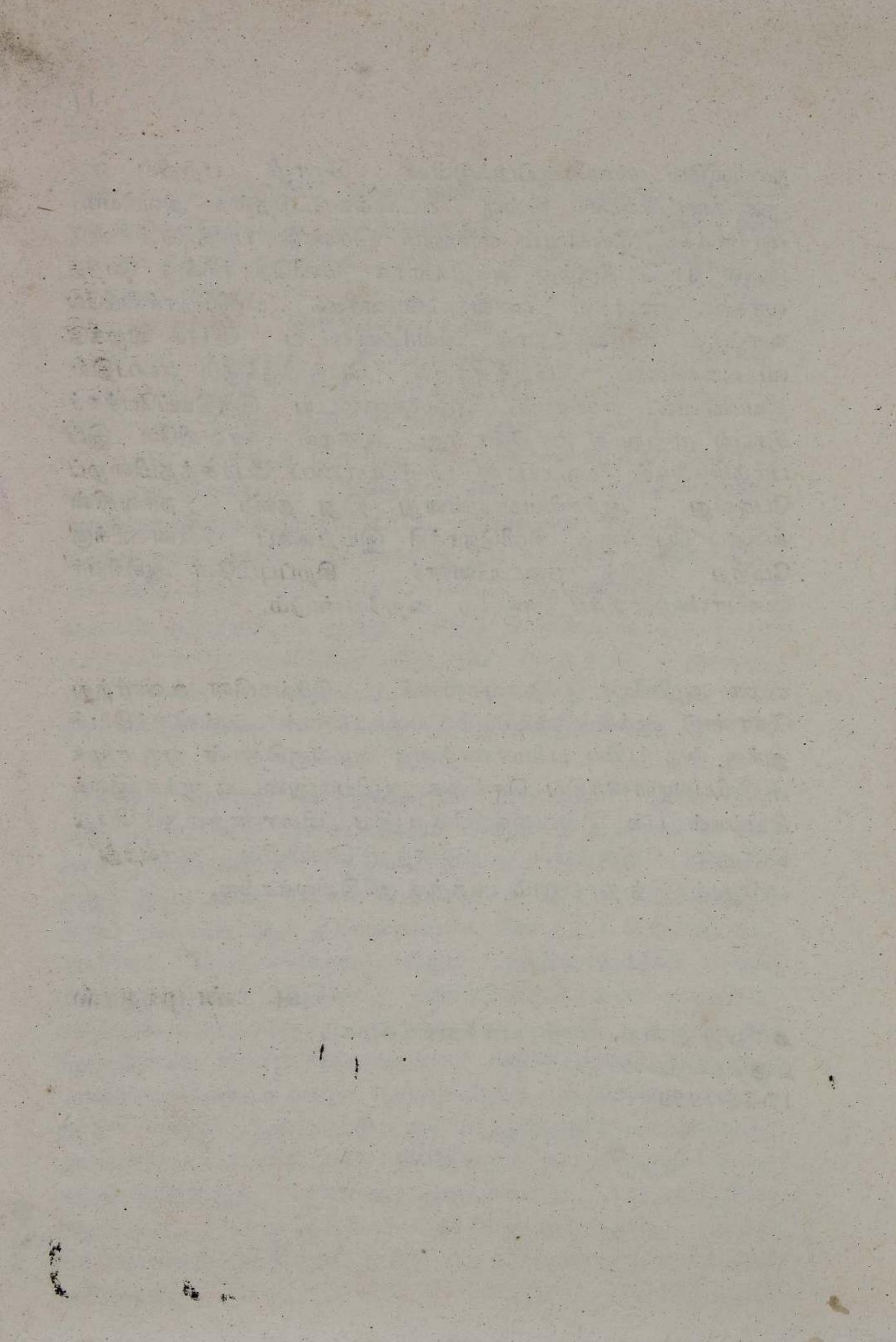
நாவலிலே கையாளப்பட்டுள்ள மொழி பற்றிய ஒரு குறைபாட்டினை இங்கு சுட்டிக்காட்டுதல் அவசியம்: மாணிக்கம், சிங்காரம் என்னும் இரண்டு பாத்திரங்களும் மலை நாட்டிலிருந்து அகதிகளாக கிளிநொச்சிக்கு வந்த வர்கள். அவர்கள் பலவருடங்களாகக் கிளிநொச்சியிலே வாழ்ந்த காரணத்தால் அவர்களுடைய பேச்சு வழக்கு வடமாகாணப் பேச்சுச் சாயல் பெற்றிருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், அவர்களுடைய இந்தியப்பேச்சுச் சாயல் முற்றாக மாறிவிடாது. ஆனால், நாவலிலே இப்பாத்திரங்கள் முறையான யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத்தமிழைப் பேசுவது ஆச்சரியமாயுள்ளது. இது தவிர, நாவலின் கதைப் போக்கும், கிளிநொச்சி இயற்கைப் பின்னணிக்கு மேற்ற தமிழ் நடையினைச் சிறப்புடனே ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார் என்றே கூறவேண்டும்.

சமூக அறிவியல் தரவுகளைச் செவ்வனே உணர்ந்து கொண்டு ஆக்க இலக்கியம் படைப்பவன் அவ்விலக்கியத் துக்கு ஒரு புதிய பரிமாணத்தை வழங்குகிறான். ஒரு சமூக அறிவியலாளராகிய செங்கை ஆழியானுடைய ஆக்க இலக்கியங்கள் பல இவ்வகையிலே புதிய பரிமாணத்தைப் பெறு கின்றன. “மழையில் நனைந்து வெயிலில் காய்ந்து” என்னும் இந் நாவலும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல,

--அ. சண்முகதாஸ்

தமிழ்த் துறை, யாழ். பல்கலைக்கழகம்
திருதெல்வேலி

17-12-1989

மழையில் நன்றா வெயிலில் காய்ந்து.....

1.

ானத்தின் வட கீழ் கோடியில் கருமுகில் திரள் ஒன் ரு மிதந்ததை முத்தையா அம்மான் வியப்புடனும் திருப்தியுடனும் பார்த்தார். மாரி காலத்தின் ஆரம்பம் நம்பிக்கை யுடன் பிறப்பதாக அவர் எண்ணிக் கொண்டார். அதி காலையில் சிறு திரளாகக் காணப்பட்ட கருமுகில், மிக வேகமாக கீழ் வானத்தின் அரைப் பகுதியைத் தன் னுள் அடக்கிப் பரவி, நன்பகவில் கருகும் என வானின் முழுப் பரப்பையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.

கருமுகில் வியாபித்த வேகம் அவருக்கு ஒன்றினை நினைவு படுத்தியது. தொடக்கத்தில், யாழ்ப்பாணத்தின் ஒரு கோடியில் இருந்து அவர் ஏனையோருடன் இரண்மடுக்குடியேற்றத்தில் குடியேற்றப் பட்டார். குடியேறிய முதல் வருட அறுவடையின் போது, கிராமத்தில் ஒரு வருக்கு மலேரியா பிடித்தது. மூன்று நாட்களுள் அந்நோய் அக்கிரா மத்தில் உள்ள அனைவரையும் ஒருங்கே பற்றிக் கொண்டது. மழை முகில் பரவிய வேகத்திலும் மலேரியா மக்களைப் பற்றிய வேகம் அதிகமாக அவருக்குத் தெரிந்தது.

அவருக்கு இது ஒன்றும் புதிய காட்சியன்று. அவர் இந்தக் குடியேற்ற மன்னில் கால்களைப் பதித்து இருபத்தேழு வருடங்களாகின்றன. இன் ரு அவருக்கு என்பத்தொரு வயதாகிறது, வானம் இருள்வதும் வானம் பொத்துக் கொண்டது போல நீர்த்தாரைகள் மன்னில் இறங்குவதும் காலம்

காலமாகக் கண்டனுபவித்த காட்சிகள்தாம். ஆனால் வானம் இருண்டால்தான் அக்குடியேற்றத் திட்டத்தில் குடியேறி இருப்பவர்களின் வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை வெளிச்சம் படரும்.

முற்றத்தில் நின்றபடி வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தார். முதல் மழைத்துளி அவர் நெற்றியில் பொட்டாக விழுந்தது. மெதுவாக நடந்து தலைவாசல் குந்தில் அமர்ந்தார். அதே பழைய குடியேற்ற வீடு. இரண்டு அறைகள் கொண்ட கல் கட்டிடம். அதன் மூன்றாவது முத்தையா அம்மான் சுவாத்தியத்திற்காகவும் வசதிக்காகவும் அமைத்துக் கொண்ட தலைவாசல். தென்னங்கிற்றினால் வேய்ந்து சாணியால் மெழுகப்பட்ட குளிர்மையான குடில்.

கனத்த துளி கள் படபடவென இரைச்சலுடன் நிலத்தில் விழுந்தன. மழைத் துளிகளின் முதல் தழுவலால் மணமணத்தது. வீட்டுத் தாவாரத்தில் கட்டப் பட்டிருந்த ஆடு குரல் தந்தது.

அவர் தன் கடைசி மகள் சொர்ணத்தை அழைக்க வாயே டுத்தார். மழைத் துளிகளின் இரைச்சல் வீட்டிற்குள் இருந்த அவளை வேகமாக வெளியில் இழுத்து வந்தது.

“ஐயா, மழையனே.....” என்றபடி முதலில் முற்றத்திற்கு ஓடிக் கொடியில் காயப் போட்டிருந்த துணி களை வாரி எடுத்துக் கொண்டாள். ஈரத்துணிகளைத் தலைவாசல் கொடியில் உலர்த்தி விட்டு, “இம்முறை நல்லா மழை பெய்யப் போகுது.....” என்றபடி ஆட்டைக் கொட்டிலில் கட்டுவதற்காக ஓடிச் சென்றாள்.

முத்தையா அம்மான், மகளைப் பார்த்தார். அவரின் ஜூம் பத்திரண்டு வயது ஆசைக்குப் பிறந்த மகள். அவரின் குடும்பம் பெரியது. அவர் வயலில் மட்டும் வேளாண்மை செய்யவில்லை. பன்னிரண்டு பிள்ளைகள். வஞ்சகமில்லா

மல் ஆறு ஆண்கள் ஆறு பெண் கள். சொர்ணத்தைத் தவிர ஏனைய அனைவரும் இக் குடியேற்றத்தின் பல்வேறு கிராமங்களில் குடும்பமாக வாழ்கிறார்கள்.

சொர்ணத்திற்கு இப்போது வயது இருபத்தி நான்காகிறது, காட்டுப் புஷ்பம் போல அழகாக இருந்தாள். வேலை செய்வதற்குக் கள்ளம் போடாத கிராமத்துப் பெண். அவரைப் போல சிவந்த உடல்வாகும் கம்பீரமும் கொண்ட வள். ஒரு தடவை பார்த்தால் மறு தடவை பார்க்கத் தூண்டும் எழில்.

அவருடைய மனைவி இறந்து போன பின்னர், அந்த வீட்டில் அவருக்குத் துணை சொர்ணம்தான்.

முத்தையா அம்மான் நீண் பெருமுச்சொன்றை உள்வாங்கிக் கொண்டார்.

“அன்னம்.....” என்று தன் மனைவியை உதடுகளின் பிரிவில் மெதுவாக முனுமுனுத்தார்: “எனக்கு நீ வாய்த்தது போல எவருக்கும் ஒரு மனைவி கிடைத்துவிட முடியாது.”

மழை பலத்தது. காய்ந்து கிடந்த முற்றத்தில் பாதங்களை மூடும் அளவிற்கு வெள்ளம்.

“இம்முறை வேளாண்மை பிழைக்காது. போன வரியம் மழையில்லாமல் குடலையும் கதிருமாக கண்முன்னால் அழிஞ்ச போச்சது. இம்முறை குளத்தில் தண்ணி நிக்கும். சிறு போகமும் செய்யலாம்” என்று தனக்குத் தானே முத்தையா அம்மான் சொல்லிக் கொண்டார்.

அவர் அமர்ந்திருந்த குந்திலிருந்து பார்க்கில், அந்தக் கிராமத்தின் பிரதான ஒழுங்கை தெரியும். மாடுகள் மேய்ச்சலை இடை நடுவில் முடித்துக் கொண்டு பட்டிக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தன. சாக்கொன்றைத் தலையில் போட்டுக் கொண்டு சின்னப்பு வேகமாகச் செல்வது தெரிந்தது.

சைக்கிளில் ஒருவன் வேகமாக வந்தான். அவன் கரத்தில் பிடித்திருந்த குடையால் கொட்டிய மழையில் இருந்து அவன் உடையைப் பாதுகாக்க முடியவில்லை. அவர் வீட்டுப் படலையில் சயிக்கினோச் சார்த்திவிட்டு, தலைவாசலை நோக்கி வேகமாக வந்தான்.

வந்தவனை அவருக்குத் தெரியும்.

“நல்லா நனெஞ்கு போனாய் தம்பி. உள்ளுக்கு வந்து நில..... இப்பத்தான் உன் கொப்பர் உதாலை சாக்கைப் போட்டுக் கொண்டு போறார். நீ எதிரில் வாறாய்? ஏன்றாராசா மழைக்கை வெளிக்கிட்டனி?.....”

தம்பிராசா என்ற அந்த இளைஞன், முத்தையா அம்மானைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு, குடையைச் சுருக்கி தலைவாசல் குந்தோடு சார்த்தி வைத்தான். கால்சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து கைலேஞ்சியை எடுத்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“உள்ளுக்கு வந்து வாங்கில இரு மேரனெ.....” என்றார் முத்தையா அம்மான்.

“மழை பெய்யத் தொடங்கி விட்டது அம்மான். பெரியவர் இப்பகுளக்கட்டிற்கு வெளிக்கிட்டிருப்பார். அதுதான் கந்தோருக்குப் போறன்.” என்று தம்பிராசா சிரித்தான். முப்பது வயது இளைஞன். கிளிநொச்சி நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் தொழில்நுட்பவியலாளராக இருக்கிறான். “குளத்து ஓவசியர்” என்றால்தான் கிராமத்தவர்களுக்கு விளங்கும்.

அவன், பெரியவர் என்றது யாரை என்பது முத்தையா அம்மானுக்குத் தெரியும்.

இரண்மடுக்குளத்தின் நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர் குமாரசாமியைத்தான், தம்பிராசா ‘பெரியவர்’ எனக்குறிப்பிட்டான். உண்மையில் அவர் தோற்றுத்திலும் சேவையிலும் பெரியவராகத்தான் இருந்தார்.

“இஞ்சினியர் ஜயா இப்ப குளக்கட்டிலதான் நிப்பார் ...” என்று தனக்குள் முத்தையா அம்மான் சொல்லிக் கொண்டார்: “இஞ்சினியராக இருப்பதால் சிலருக்குப் பெருமை. ஆனா, குமாரசாமி ஜயாவால் இஞ்சினியத் தொழிலுக்குப் பெருமை ... தான் செய்யிற தொழிலுக்குப் பெருமை சேர்க்கிற மனிசன்.”

சொர்ணம் இரண்டு கிளாஸ்களில் தேநீருடன் வந்தாள். ஒன்றைத் தந்தையிடம் கொடுத்துவிட்டு, மற்றதை அவனிடம் நீட்டினாள்.

அவன் அவனா நிமிர்ந்து ஆழமாகப் பார்த்து விட்டு, நீட்டிய கரத்தில், விரல்கள் படிய வாங்கிக் கொண்டான்.

“ஜயா இருக்கிறார் ...” என்றாள் சொர்ணம் மெதுவாக.

“என்ன பிள்ளை ...?” என்று முத்தையா அம்மான் கேட்டார்.

“சரியான மழை என்றனான், ஜயா.”

“ஓமோம், சரியான மழைதான்....”

“போயிட்டு வாறன், அம்மான் ...” என்றபடி தம்பிராசா குடையை எடுத்து விரித்தான். லோங்ஸின் நனைந்த கீழ்ப் பகுதிகளை மடித்து விட்டபடி, முற்றத்தில் இறங்கினான். முற்றத்தில் பாதங்களை மட்டும் முடிய வெள்ளம் இப்போது கணுக்கால் வரை ஏறியிருந்தது.

வானத்தில் பெரும் ஓசையுடன் இடு இடுத்தது. மின்னல் கீற்று ஒன்று கிளை பரப்பி ஒளிர்ந்தது.

“மழை ஓயப் போகலாமே...” என்றாள் சொர்ணம். அவன் கூறியவை அவனுக்குக் கேட்கவில்லை. அவன் ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்த்து விட்டு சயிக்கிளில் ஏறிக் கொண்டான்.

அவன் கனத்த மழையில் செல்வதை இருவரும் அவன் பார்வையில் இருந்து மறையும் வரை பார்த்திருந்தனர்.

“நல்ல பொடியன்...” என்றார் அவர்: “சின்னப்புவை நான் தான் இந்தக் குடியேற்றத்திற்கு ஊரிலிருந்து கொண்டு வந்தனான். என்னிடம் தான் வெகு காலமாக வேலை செய்த வன். வண்டில் விடுகிறது... வயல் வேலை... மாடு சாய்க்கி றது, எல்லாம் அவன்தான். நான் தான் பாக்கியத்தைப் பாத்து அவனுக்குக் கட்டி வைத்தன். கலியாணம் செய்த தும் காடு ஒன்றை வைபோசாக வெட்டிக் கொண்டு தனியப் போயிட்டான். கெட்டிக்காரன்... கஷ்டப்பட்டும் பிள்ளையளைப் படிக்க வைச்சிட்டான். முத்த பொடியை எப் படியோ ஒவசியராக்கி விட்டான். மற்றவன் கோப்பறேற் றிவ் மனேச்சர். தன்ற மோளை ஒரு வாத்திப் பொடியனுக்குக் கட்டி வைச்சிட்டான்...”

‘தம்பிராசா நல்ல பொடியன்’ என தகப்பன் சொன்னபோது அவள் இதயத்தில் இனந் தெரியாத குதூகலம் பரவி யது. தகப்பன் சொல்வதை ஆர்வத்தோடு கேட்டாள். வெளியில் மழை சிறிது விட்டிருந்தது. சிறு துளிகள் விழுந்து கொண்டிருந்தன.

தலைவாசல் கூரையில் இரண்டு இடங்களில் மழை ஒழுக்குத் தெரிந்தது. சாணியால் மெழுகிய தரையில் நீர்த்துளிகள் வட்டக்கோலமிட்டன. சொர்ணம் அவ்விடங்களில் இரண்டு சருவச் சட்டிகளை எடுத்து வைத்தாள்.

‘பாவம், நல்லாத் தோய்ஞ்சிருப்பார்...’ என்ற மகளை அவர் ஏறிட்டுப்பார்த்தார்.

‘ஆர்... தம்பிராசாவோ? என்ன செய்யிறது, வேலை யென்றால் மழையைப் பார்க்க முடியுமே? நல்ல பிரயாசை...ம்... எங்கட சாதிப் பொடியன் என்றால் என்ற வீட்டு மருமோனாக்கியிருப்பன். நாங்க சபை சந்தியில் சேர்க்காத ...’ - அவர்கூறிக் கொண்டு போனார். அந்த வார்த்தைகளை அவளால் கிரகிக்க முடியவில்லை. இதயத்தின் மலர்ச்சி திடீரெனக் கருகியது. உடல் மெதுவாகத் தள்ளாட தலைவாசல் கப்பொன்றினை வலக்கரத்தால் இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

சற்று ஒய்ந்திருந்த மழை மீண்டும் பலக்கத் தொடங்கியது.

முத்தையா அம்மான் யாழ்ப்பாணத்தின் சாதி ஆசாரப் பிரதி நிதி; அவரின் மனைவி அன்னம் இறந்த பொழுது, பத்திரிகை ஒன்றில் மரண அறிவித்தல் கொடுத்திருந்தார்: “யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்த உயர் இந்து வேளாளர் பூர்மான் முத்தையா அவர்களின் அன்பு மனைவியும்...” என அறிவித்தல் விளம்பரம் அமைந்திருந்தது.

அவர்கள் குடும்பத்தில் ஏற்கனவே நிகழ்ந்து போன ஒரு சம்பவம் அவருக்கு நினைவில் ஆழப் பதிந்திருந்தது. அவருடைய சின்ன அண்ணன் சிவபாலன், தான் விரும்பிய ஒருத்தியைக் கலியாணம் செய்து கொள்ள என்னியபோது அந்தக் குடும்பத்தில் பூகம்பம் வெடித்தது. ஐயாவிற்கு அப்படியொரு கோபம் வந்ததை அவள் அன்றுதான் கண்டாள்.

“உங்கட விருப்பத்திற்கு கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம். அதற்கு நான் தடையில்லை. ஆனால் அது எங்கடை சாதி, சனத்திலதான் இருக்க வேணும்... நாங்க செம்பு தண்ணி எடுக்காத இடங்களில் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்வதை என்ற உசிருள்ளவரை நான் அனுமதிக்க மாட்டன். இதோபாரடா சிவபாலா, அப்படியொரு எண்ணமிருந்தால் அதை இப்பவே மறந்திடு. என்ற சொல்லை மீறி செய்தியென்டால், உங்களெல்லோரையும் வெட்டிக் கொன்றிட்டு நானும் மருந்து குடிப்பன்...”

ஐயாதான் கடைசியில் வென்றார். சின்ன அண்ணன் நீண்டகாலம் துயரத்துடன் திரிந்தான். பின்னர் சகசமாகி விட்டான்.

இத்தனைக்கும் அவன் பயிற்றப்பட்ட ஒரு ஆசிரியன். அவ்வாறிருந்தும் அவனால் தகப்பனின் சொல்லை மீற முடியவில்லை, தன் பக்கத்து நீதி நியாயங்களைத் துணிந்து எடுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை,

“சொரணம்” என்றார் முத்தையா அம்மான்: “பிள்ளை என்ன யோசனை?” மீண்டும் அவர் அழைத்த போதுதான் அவள் சுயநினைவடைந்தாள்.

“என்ன ஐயா?”

“நெருப்புப் பெட்டியையும், போயிலையையும் ஒருக்கா எடுத்து வாழோனே...”

அவள் வீட்டிற்குள் நுழைந்த போது, உள்ளத்தில் பெரும் பாரமேறியிருந்தது போல் உணர்ந்தாள், இப்படியொரு பிரச்சினையிருப்பதை அவள் அறியாமல் இருந்து விட்டாளோ?

சின்ன அண்ணன் எவ்வளவு கெஞ்சினார்? எவ்வளவு பிடிவாதம் பிடித்தார்? அண்ணனுக்காக அம்மா எவ்வளவு பரிந்து பேசினாள்.

ஐயாவின் பிடிவாதத்தைத் தளர்த்த எவ்ராலும் முடியவில்லை.

ஐயாவிற்கு குடியேற்றத் திட்டத்தில் மூன்று ஏக்கர் வயலும் இரண்டு ஏக்கர் மேட்டுக் காணியும் கிடைத்தன, அதனைத் தங்களுக்குத் தருமாறு சொரணத்தின் சகோதரங்கள் அவரை அடிக்கடி கேட்பார்கள். அவர்களுக்கு ஐயா சொல்லும் பதில் ஒன்றுதான்:... “அது என் கடைக்குடிக்குத்தான். என்னைக் கடைசிவரை பார்க்கிறவனுக்குத்தான் அவை”

“ஆப்ப நாங்க உங்களைப் பார்க்க மாட்டோமோ ஐயா?”

“சீசீ, அப்படியில்லை. நீங்கள் எல்லாம் கட்டிக்கொண்டு ஒருவனுக்குப் பின்னால் அல்லது ஒருத்திக்குப் பின்னால் போட்டியள், அவள்தான் கடைசிவரை என்னோட இருக்கப் போகிறவள்!”

“ஐயாவிற்கு சொரணத்திலதான் பாசம்” என்று அக்கா மார் சினுங்குவார்கள்: “அவள் மட்டும் ஒருவனுக்குப்பின்னால் போகாமல் ஐயாவோட இருக்கப் போறாளாக்கும்?”

“என்னோட இங்க யார் இருக்கிறானோ, அவனுக்குத் தான் அவளைக் கட்டி வைப்பன்” என்று ஐயா சிரிப்பார்,

அவள் மீது அவர் உயிரையே வைத்திருக்கிறார் என் பது அவனுக்குத் தெரியாததல்ல, அவள் இதயத்தில் வெளிவானின் அமர்க்களங்கள் நிகழ்ந்தன. அவள் நெருப்புப் பெட்டியையும், புகையிலையையும் தகப்பணிடம் கொடுக்கும் போது மிகவும் துவண்டிருந்தாள்.

“என்ன பிள்ளை ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்? சுகமில்லையே?”

“சாதுவாகத் தலையிடிக்குது ஐயா.”

“கடும் வெக்கைக்குப் பின்னர் திடீரென மழை பெய்தால் தலை சிலருக்கு இடிக்கத்தான் செய்யும். நீ போய்ப்படு மோனை”

சொர்ணம் அறைக்குள் புகுந்து படுக்கையில் விழுந்தாள்.

வெளியே மழை தொடர்ந்து பெய்து கொண்டிருந்தது. முத்தையா அம்மான் தலை வாசல் குந்தைவிட்டு எழுந்து உள்ளே சென்று வாங்கில் அமர்ந்தவாறு புகையிலையை வார்ந்து சுருட்டத் தொடங்கினார்,

இரண்மடுக்குளத்தில். இப்போது வேகமாகத் தண்ணீர் நிரம்புமென எண்ணமிட்டார், இப்போது நினைக்கும் போது கூட அந்த இனிய காலை வேளைகள் நிழலாடுகின்றன. இரண்மடுக்குளத்தை நிர்மாணித்த போது அதன் அணைக் கட்டு வேலைக்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஆட்களை இங்கு கொண்டு வந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவராக முத்தையா வந்திருந்தார்.

1920ஆம் ஆண்டு. அப்போது அவருக்கு வயது பதினெட்டு. இளமைத் துடிப்பும் உடல் வலுவும் மிகுந்தகாலம். குளக் கட்டு வேலைக்கு அவர் வெள்ளைக்காரத்துரை ஒருவருடன் கிளிநோச்சிக் காட்டி நிருப்பப் போகப் போவதர்கக் கூறிய போது, அவரின் ஆச்சி ஒப்பாரி வைத்தாள்.

‘ஆனைக்காட்டா பொடி... அங்க போகாதை. பட்டப் பகலில் ஆனையள் திரியும். எத்தனை பேர் கண்டிச் சீமைக்குப் போகேக்க மிதிபட்டுச் செத்திருக்கினம். கொள்ளள நோய் வேறையாம். ஆக்களில்லாத கிளிநோச் சிக் காட்டுக்க குளம் கட்டப் போற்றியோ? நீ வேலை செய்ய வேண்டாம் இங்கேயே இரு. நான் சாப்பாடு போடுறன். அங்க போக வேண்டாம், முத்து’

‘ஆச்சி ஏன்னை கத்துறாய்? நான் மட்டுமே போறன். இருநூறு பேர் போகப் போறம். குளம் கட்டினவுடனை அங்க இனிச் சனம் போய்க்குடியேறிவிடும். பயப்படாதை ஆச்சி நல்ல சம்பளம் தருவினமாம். ஆனையள் என்றால் என்ன? எங்களைக் கண்டவுடனை அவை ஒடிவிடும்னை.’

ஆச்சியின் விருப்பத்திற்கு மாறாக, அவர் கென்னடி என்ற வெள்ளைக்கார நீர்ப்பாசனத்துரையுடன் கிளிநோச்சிக்கு வந்தார். அவரைப்போல பலர் அங்கு வந்தார்கள் செக்கச் செவேலென்று ஆறடி உயரத்தில், நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர் கென்னடி இருந்தார். கண்டிப்பும், ஆளுமையும் அவரிடம் உறைந்திருந்தன.

உண்மையில் முத்தையா முதன் முதல் அப்போதுதான் ஆனையிறவைக் கடந்தார். பளை வரை அவர்கள் கால் நடையாகவே வந்தார்கள். இரு நாட்கள் தங்கித் தங்கி வந்தார்கள். பளையில் ஒருநாள் முற்றாக ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு மறுநாள் அதிகாலை இயக்கச்சிக்குச்சென்று ஆனையிறவுகடல் நீரேரியைக் கடந்தார்கள். கடஞ் கோடை காலமாதலால், கடல் நீரேரியில் பெரும்பகுதி வரண்டு மணல் பறந்தது. இயக்கச்சியிலிருந்து அவர்கள் தட்டுவான்கொட்டியை அடைந்தனர். தட்டுவான் கொட்டியில் அப்போது பன்னிரண்டு குடும்பங்கள்தான் இருந்தன. அங்கிருந்து அவர்கள் பழைய வட்டக்கச்சிக் கமத்திற்கு வந்து இரணைமடுவை அடைந்தனர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அவர்கள் புறப்பட்டு ஆறாவது நாள் இரணைமடுவை வந்தடைந்தனர். இப்போது நினைத்துப் பார்த்தால் வியப்பாகவிருக்கிறது.

இப்போது காலை எட்டு மணிக்கு பஸ் எடுத்தால் பத்து மணிக்குக் கிளிநோச்சி. போக்குவரத்து எவ்வளவு விரைவானதாகி விட்டது. அவர்கள் நடந்து வந்த பாதையில் இரட்டைமாட்டு வண்டிகள் சர்வசாதாரணமாகக் காணப்பட்டன. கொழும்பிலிருந்து பொருட்களை நாட்கணக்காக ஏற்றி வரும் கூடார வண்டிகளை அவர்கள் இயக்கச்சியில் சந்தித்தார்கள். வெள்ளை வடக்கன் மாடுகள் வாயால் நுரை தள்ள நீண்ட பயணம் வந்தன.

ஆச்சி சொன்னது சரியாகத்தான் இருந்தது. அடர் காட்டின் மத்தியில் அவர்களைக் கொட்டிலமைத்து இருக்க வைத்தனர். அன்று மாலை குரியன் சரிந்து கொண்டிருந்த வேளையில் வெகு தூரத்தில் குளக் கரையில் கரிய குன்றங்களாக யானைகள் நின்றிருந்ததை முத்தையாக கண்டார். வெகு அருகில் பரவிப் பாஞ்சான் பக்கமாக மான் கூட்டமொன்று தெறிகெட்டு ஒடியதையும் கண்டார்.

காடு... காடு எங்கும் பரந்து வியாபித்திருந்தது. ஆயிரக்கணக்கான நீர்ப் பறவைகளும், காட்டு விலங்குகளும் கிளிநோச்சிக் காட்டில் குவிந்து கிடந்தன. அவற்றின் நிம்மதியான வாழ்வு இரண்மடுக்குளத்தின் நிர்மாணத்துடன் சீர்குலையப் போவதை அவை உணரவில்லை.

அன்றிரவு. பெரியதொரு கலைமானைக் கெண்ணடித்துரை வேட்டையாடிக் கொன்றார். அதனைக் கூலியாட்கள் தூக்கி வந்தனர். கிளை பரப்பிப்பிரிந்த அதன் கொம்புகளை அவர் வியப்புடன் பார்த்தார். அவர் வீட்டில் இப்படியொரு மான் கொம்பு இருந்தது. முழுமையாகவல்ல, ஒரு கிளைக்கொம்பு. கிணற்றில் பட்டைநீர் அள்ளும் போது தவறி விழுந்தால், அதனைக் கயிற்றில் கட்டித்தான் மேலே எடுப்பார்கள். அந்த மான் கொம்பு வண்ணார்பண்ணை கிராமம் முழுவதும் திரியும். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கிணற்றில் விழுந்த பட்டையைத் தூக்க அதுதான் உதவியது.

முழுமையான மான்கொம்பை அன்றுதான் முதன் முதல் கண்டார்.

குடுபட்டு உயிரிழந்து கிடக்கும் கலைமானைப் பார்க்கும் போது பரிதாபமும் இனந்தெரியாத கவலையும் அவருக் கேற்பட்டன.

மறுநாள் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய வேலை குறித்து அவர்களுக்கு விளக்கப்பட்டது. கனகராயன் ஆற்றிற்குக் குறுக்கே மறித்து அரைகுறையாகக் கட்டி கைவிடப்பட்டிருந்த அணையை மண் நிரவிப்புனருத்தாரனம் : செய்ய வேண்டியிருந்தது.

ஓராண்டு காலத்திற்கு மேல் அவர்களும் கட்டும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார். அந்தக்காலத்தில் தான் அவர் சிவபாக்கியத்தைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

மழைத்தாரைகள் நிலத்தில் விழுந்து கொண்டிருக்க, முத்தையா அம்மான் சுருட்டைப் புகைத்தபடி முற்றத்து வெள்ளத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

உள்ளத்தின் அடி ஆழத்தில் புதைந்து போன எண்ணக் கனவு களின் சாம்பல் மேட்டிலிருந்து சிவபாக்கியம் எழுந்தாள்.

2

மலைத்தொடராக நீண்டு கிடந்த இரண்ணமடுக் குளக்கட்டில் குடை ஒன்றினைத் தலைக்கு பிடித்தபடி மெலிந்த ஓர் உருவம் நின்றிருந்தது. அரைக்காற் சட்டையும், புஷ் சேர்ட்டும், கால்சளில் செருகியிருந்த றப்பர் சிவிப்பரும் அந்த உருவத்தின் எளிமைக்குச் சான்று கூறின. பார்வைக்குச் செக்கச் சிவந்த நிறம். புன்முறுவல் படர்ந்த உதடுகள். வயது ஐம்பத்தொன்பது மதிக்கலாம்.

தூரத்தில் வரும் போதே தம்பிராசா, குளக்கட்டில் எஞ்சினியர் குமாரசாமி நிற்பதையும் அவர் விழிகள் தென் புறமாக நீண்டு பரந்து கிடந்த இரண்ணமடுக் குளத்தின் நீர்ப்பரப்பில் கவிந்து கிடப்பதையும் அவதானித்தான். மழையையும் பொருட்படுத்தாது குளக்கட்டில் ஏறி அலைந்து

அணையின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் அயராது அளவிட்டு வரும் அவரின் கடமையுணர்விற்கு அவன் தலைவனங்கினான்.

“வடபகுதி மக்களின் வரப்பிரசாதம் இரண்ணமடுக்குளம். கிளிநொச்சி மக்களின் வாழ்வும் வளமும் இந்தக் குளத்தில் தான் தங்கியிருக்கிறது.” என்பார் குமாரசாமி.

மேற்குச் சிழக்காக ஒதுமைல் நீளம் வரையில் குளத்தின் அணைக்கட்டு நீண்டு கிடந்தது. குளத்தின் கலிங்கும் “ஹெடியல் கேற்” எனப்படும் பாரிய கதவுகளும் கலிங்குக்கு மேல் அமைந்திருக்கும் மூன்றாடி அகலமான சிறிய பாலமும் இக் குளத்தின் கம்பீரத்தைத் தூரத்தில் வரும் போது பறை சாற்றின.

தம்பிராசா சயிக்கிளை குளத்தின் அருகில் வீதியோர் மரமொன்றில் சார்த்திவிட்டு, கலிங்கிற்கு மேல் அமைக்கப் பட்டிருக்கும் பாலத்தில் ஏறி, பெரியவர் நின்றிருந்த இடத்திற்குச் சென்றான்.

அவர் அவன் வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. சரசரவென மழைபெய்து கொண்டிருந்ததால் அவன் வந்த காலடி யோசை கேட்கவில்லை. பலத்த காற்றும் வீசுவதாகப்பட்டது. நூற்பத்தைந்தடி உயரமான இரண்ணமடுக்குளக் கட்டில் நின்றபடி வடக்கே பார்க்கும்போது, கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தின் பரப்பு விரியும். வானத்திலிருந்து பறவையின் கண்களுடாகப் பார்ப்பது போல, மரங்களின் பசுமைப் பரவலும் அவற்றிடையே வயல்களும் வீடுகளும் தெரியும். தெற்கே நோக்கும்போது கனகராயன் ஆற்றின் படுக்கையில், அந்த ஆற்றின் சுவட்டைக் கூடக் கண்டறியாத விதத்தில் நீர் பரவி அலையெறிந்து நிற்கும்.

குடையைப் பறித்துச் செல்வது போல காற்று வீசியது. காற்றின் போக்கில் தங்குதடையாக எதுவுமில்லாத உயரத்தில் அவர்கள் நின்றிருந்தார்கள். எனவே காற்றுப்பலமாக அவர்களில் மோதியது.

“சேர்...” என்றான் தம்பிராசா.

அவர் மெதுவாகத் திரும்பி அவனைப் பார்த்து விட்டு, நீர்ப்பரப்பை விழிகளால் மேய்ந்தார்.

“குளத்தில் நீர் மட்டம் கூடியிருக்கிறதா, சேர்...?”

“ஓரு அடி கூடியிருக்கிறது.”

“ஓரு அடிதானா!”

“காச்மென்ற ஏரியாவில் மழை காணாது போலக்கிடக்குது கனகராயன் ஆற்றின் பல வடிகால்களும் நீரேந்து பிரதேச நீரை வடித்துக் கொண்டு வடக்கு நோக்கி வரும் போது, தம்பிராசா, இங்க நின்று கேட்டால் குளத்தில் நீர் குவியும் சத்தம் சன்னமாகக் கேட்கும். இப்ப கேட்க வில்லை. பெய்யிற மழைச் சத்தம்தான் கேக்குது. பாயுற நீர்ச்சத்தம் கேட்கவில்லை. இருக்கிற நிலைமையைப் பார்த்தால் இரண்டு மூன்று நாளில் குளத்தின் கவிங்கு நிச்சயமாகப் பாயும்...”, அவர் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தார், குழந்தையொன்றின் குதூகலச் சிரிப்பு.

அவர் உடைகள் தெப்பமாக நன்றிருந்தன. குளிரில் அவர் உடல் வெடவெடப்பதாக அவனுக்குப்பட்டது.

“இப்படி மழையுக்க நீங்கள் குளக்கட்டிற்கு வரவேண்டுமா? ஆக்களை அனுப்பினால் பார்த்துச் சொல்வார்களே? இந்த வயதில் ஏன் இப்படிக் கஷ்டப் படுகிறியள், சேர்?”

குமாரசாமி அவனை ஆழமாகப் பார்த்துவிட்டு மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டார்: “இந்த வயதில் நீ இப்படிச் சொல்க் கூடாது, தம்பிராசா.”

அவன் எதுவும் பேசாது மௌனமாக நின்றிருந்தான். அவர் தொடர்ந்தார்: “நீ என் ஒருவனுக்காகக் கவலைப் படுகிறாய். நான் இந்தக் குளத்தை நம்பி இங்க குடியேறி

யிருக்கும் அறுபதினாயிரம் மக்களுக்காகக் கவலைப்படுகிறன். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் தம் சுற்றும் உற்றும் என்பனவற்றை விட்டு நம்பிக்கையான ஒரு எதிர்காலத்தை எதிர்பார்த்து இங்கு வந்து காடழித்து கழுனிகளாக்கி வாழ்ந்து வருகின்ற மக்களுக்கு, இந்தக் குளத்தின் சேமம்தான் வாழ்வின் வளம்...”

அவன் அவரை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“மழை பெய்ததும் குளம் நிரம்பும், வேளாண்மை செய்யலாம் என அவர்கள் நினைத்து மகிழ்கிறார்கள். குளம் நிரம்பட்டும் நீரைக் கொடுப்போம் என உத்தியோகத்தார்கள் நினைக்கிறார்கள். என்னால் அப்படி நினைக்க முடிய வில்லை. மழை பெய்ததும் குளம் நிரம்பும் என்ற நம்பிக்கை தரும் எண்ணத்தோடு, இன்னொரு உணர்வும் ஏற்படுகிறது. மழை கூடி அணையில் கசிவு எற்பட்டு ஏதாவது நிகழ்ந்து விட்டால்...? என எண்ணுகிறன். இந்த பிரமாண்டமான குளத்தைக் கட்டுவதற்கு எவ்வளவு பணம்... எவ்வளவு மனித முயற்சி... எவ்வளவு காலம் செலவாகியிருக்கும் தெரியுமா? எமது முதாதையர்கள் கட்டித்தந்த இந்தக் குளத்தைப் பக்குவமாகப் பேணிப் பாதுகாத்துப் பயன்பெறுவதோடு, எதிர்காலச் சந்ததிக்கும் பயன்பெறக் கொடுத்து விட்டுப் போகவேண்டும்...”

அவர் கலிங்குப் பாலத்தில் ஏறி நடந்தார். அவன் சிலையாகி அவரைத் தொடர்ந்தான். அவர்கள் இருவரும் கலிங்குப்பாலத்திலிருந்து இறங்கி இரண்மடு இடது கரையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் நீர்ப்பாசன மேற்பார்வையாளரின் பங்களாவிற்குச் சென்று விறாந்தையில் இருந்த கதிரைகளில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

வானம் மெல்லியதாக வெளுக்கத் தொடங்கியது.

“மழை விட்டிடும் போலவிருக்குது.....”

‘‘அப்படித் தெரியவில்லை’’ என்றார் குமாரசாமி. துவாய் ஒன்றினால் தன்னைத் துடைத்துக் கொண்டார்: ‘‘நான் இங்கு வந்து இருபத்தெட்டு வருஷமாகிறது. இந்தக் குளத் தின் வலது பக்கக் கால்வாயை அமைப்பித்து முடித்தது என் காலத்தில்தான். வட்டக்கச்சி, இராமநாதபுரம் குடியேற்றங்கள் அக்காலத்தில்தான் நடந்தன..’’

‘‘இப்ப பெய்யிறமழை செய்த பயிர்களுக்குக் கணக்கான மழை. கண்டாவளை, முரசுமோட்டை வயல்கள் இந் த மழையோட முற்றிவிடும். அறுவடைக்குத் தயாராகிவிடும். வட்டக்கச்சி, இராமநாதபுரம் வயல்களில் நெல் கதிர் தள்ளி இருக்குது. இடது கரைக்கால்வாய் வயல்களில் பயிர் கள் குடலைப் பருவம். இந்தமுறை பெரும்போகம் உச்சமாகத் தான் இருக்கப்போகுது. ஒரு சிறு துண்டு நிலம்கூட ஒதுக் கப்படாமல் விதைக்கப்பட்டிருக்குது...’’

‘‘இந்தப்பகுதிகள் எல்லாம் இந்தக் குளம் கட்டப்படுவதற்கு முன்னர் ஒரே காடு. காடுமட்டுமல்ல ... மழைகாலத்தில் இப் பகுதிகளில் வெள்ளப் பெருக்கு... வெள்ளம் இப்பிரதே சங்களில் பரவிப் பாடும். பரவிப் பாஞ்சான் என்ற பெயரே இருக்குது, கனகராயன் ஆறு, நெத்தலி ஆறு, அக்கராயன் ஆறு என்பன மழைக்காலத்தில் நீரை வாரிக் கொண்டு இப் பிரதேசங்களுடாகப் பாடும். இந்த ஆறுகள் தென்புறத்தி வூள்ள நூறு அடி உயர்மான பகுதிகளிலிருந்து ஆரை வடிவில் பாய்கின்றன. இந்தக் கிளிநோச்சிப் பிரதேசத்தின் வளமான வேளாண்மைப் பரப்பு ஒரு பிறைவடிவில்... கிறை சென்ற்றாக இருக்குது. அதனால்தான் உயர்ந்த தென் பகுதியில் வரிசையாகக் குளங்களைக் கட்டி, தாழ்ந்த வட பகுதியில் வேளாண்மை செய்ய முடியுது... வன்னேரிக் குளம், அக்கராயன் குளம், புதுமுறிப்புக் குளம், இரண்ணமடு, கனகாம்பிகைக் குளம், கல்மடுக்குளம், விசுவமடுக்குளம் என்பன அப்படியே ஒரே வரிசையில் மேற்கூக் கிழக்காக அமைந்திருக்கின்றன. மழை நீரை மேட்டிலே தேக்கி பள்ளத்தில் இருக்கிற வயல்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்ச முடியுது..’’

‘குளங்கள் கட்டியபிறகு இந்தப்பகுதியில் இப்ப வெள்ளப் பெருக்கு ஏற்படுவதில்லை...’

‘ஓமோம். காடுகளும் யானைகளும் வெள்ளப் பெருக்கும் கிளிநோட்சிப்பகுதியில் நீண்டகாலமாக மக்களைக் குடியேற விடவில்லை. மாரியில் ஆறுகள் காவிவரும் நீர் வீசே ஆனையிறவு லக்னில் கலந்து அவமானதால் கோடையில் இப் பகுதிகளில் கடும் வரட்சி, மக்கள் எப்படிக் குடியேற முடியும்? இந்த நிலைமையை மாற்றி அமைத்தவர் ‘லைக்’ என்பவர்...’

‘அவர் யார். சேர்?’

‘பிரிட்டிஷார் காலத்தில் வட பகுதியின் அரசாங்க அதிபராக இருந்தவர். 1856ஆம் ஆண்டு, அவர் கொழும்பிற்கு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கோச்சு வண்டியில் புறப்பட்டார் கோச்சு வண்டி என்றால் என்ன தெரியுமோ? அராபிக் குதிரைகள் களைக்காமல் சளைக்காமல் இழுத்து வரும். கொழும்புக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்குமிடையில் பத்துப் பன்னிரண்டு இடங்களில் குதிரை லாயங்கள் இருக்கும். அங்கெல்லாம் குதிரைகள் மாற்றப்படும். இயக்கச்சி, முறி கண்டி, வவுனியா இப்படி குதிரை லாயங்கள். கொழும்பு போய்விட்டுத் திரும்பி வரும் போது முதலில் பூட்டிய குதிரைகள்தான் இழுத்து வரும். பதினெண்ந்து நாள் பிரயாணம். இந்தக் காலம் போலவா...? என்ன சொன்னன். ஓ, ‘லைக்’ கொழும்புக்குப் புறப்பட்டார். இருந்தாற் போல வழியில் மழை பெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. இயக்கச்சியில் தங்கவேண்டியதாகி விட்டது. அந்தக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் கண்டி வீதி ஆனையிறவுடாகச் செல்லவில்லை இயக்கச்சியூடாகத்தான் சென்றது. இயக்கச்சியிலிருந்து ஆனையிறவு வற்றுக்கடலைத்தாண்டி தட்டுவான் கொட்டியில் ஏறிச் செல்லவேண்டும். மழை பெய்தாலும் பரவாயில்லை, வற்றுக் கடலைத்தாண்டு என்றார் லைக், குதிரைகள் இயக்கச்சியிலிருந்து புறப்பட்டன. வரண்டு கிடந்து

ஆணையிறவு லகூனி ஸ் சிறிது தூரம்தான் சென்றிருக்கும். பேரிரைச்சல் எழுந்தது. கண்முன்னால் வற்றுக்கடலின் நீர் மட்டம் இருந்தாற்போல உயரத் தொடங்கிவிட்டது: அலையெறிந்து கொண்டு வெள்ளநீர் அவர்களை நோக்கி வந்தது. கோச்சாரதி வேகமாக வண்டியைத்திருப்பி இயக்கச்சிக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டான். வை க் உண்மையில் வெருண்டு விட்டார். ஒரு சிறு மழைக்கு இவ்வளவு தண்ணீரை இந்த ஆறுகள் வீணே கடலில் கலந்து விடுகின்றன வா என எண்ணமிட்டார். அவர்தான் கனகராயன் ஆற்றின் குறுக்கே அணைகட்டி பெரியதொரு நீர்ப்பாசனக்குளத்தை உருவாக்க வேண்டும் எனத் திட்டமிட்டவர். இத்திட்டத்தை மேற் கொள்ளுமாறு அப்போதைய தேசாதி பதியாகவிருந்த சேர். ஹென்றி வாட்டிற்குச் சிபார்சு செய்தார்...”

“1856 ஆம் ஆண்டிலா இக்குளம் கட்டப்பட்டது? ”

“இல்லை... வைக் திட்டத்தை மேற் கொள்ளுமாறு சிபார்சு செய்த பின்னர் பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், 1866இல் இத் திட்டம் செயற்படத் தொடங்கியது. அவ்வேளை நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளராக இருந்த பாக்கர் இத் திட்டத்திற்கான மதிப்பீட்டைச் செய்தார். எனினும் குளக்கட்டு வேலைகள் 1902 ஆம் ஆண்டில்தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அப்போது நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளராக விருந்த பிறவன் என்பவர் இந்த வேலைக்குப் பெருப்பாக விருந்தார். ஆனால் குளக்கட்டு வேலைகள் அரைகுறையாக நிறுத்தப்பட்டன. பின்னர் 1920 இல் என நினைக்கிறன்... திட்டம் மீளமைக்கப்பட்டு நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர் கென்னடி என்பவரால் 20 இலட்சம் ரூபா செலவில் கனகராயன் ஆற்றின் குறுக்கே அணைக்கட்டு போடப்பட்டு நீர்த்தேக்கம் உருவாக்கப்பட்டது. குளத்தைக்கட்டி முடிந்ததும் அந்த நீரைப் பயன் படுத்தி வேளாண்மை செய்ய மக்கள் தேவைப்பட்டனர். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டி விருந்து அவர்களை இங்கு கொண்டுவந்து குடியேற்றுவது

பிரம பிரயத்தனமாகவிருந்தது. இண்டைக்குக் கிளிநோச்சியில் காணி தாறம் வா என்றால் ஆயிரம் பேர் பறந்தோடு வரத் தயாராக இருக்கினம். அந்தக் காலத்தில் குடியேற வா என்றால்... ‘‘அந்தக் காட்டுக்கோ... எங்களால் முடியாது. கடவுளே இனம் சனத்தை யாழ்ப்பாணத்தில் விட்டிட்டு காட்டுக்க வரச் சொல்றீங்க. அப்பு ஆச்சியை இஞ்சதவிக்க விட்டிட்டு அங்க வந்து மலேரியாவில் சாகவோ...’’ இத்தனைக்கும் இங்கு குடியேற வரும் குடியேற்ற வாசிக்குச் சகல வசதிகளும் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. வீடு கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டது. வேலியிட, கிணறு வெட்ட மானியங்கள் வழங்கப்பட்டன. முதல் அறுவடை கிடைக்கும்வரை அவர்கள் இலவசமாகப் போஷிக்கப்பட்டார்கள். இவ்வளவிருந்தும் 1955 வரை யாழ்ப்பாண மக்களின் கவனத்தை இங்கு திருப்ப முடியவில்லை. ‘‘பச்சைத் தண்ணியைக் குடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் பரவாயில்லை. அந்தக் காட்டுக்கு வர மாட்டோம்’’ எனப் பிடிவாதமாக மறுத்து விட்டார்கள்...

‘‘யாழ்ப்பாணத்தார் அப்படித்தான்... சமூக அமைப்பு அப்படி...’’

‘‘ஆனா துணிஞ்ச இங்க வந்து குடியேறியவர்கள் தீவுப் பகுதி மக்கள்தான். நெடுந்தீவு, புங்குடுதீவு, அனலைதீவு மக்கள்தான் இந்தக் கிளிநோச்சியை முதலில் மக்கள் வாழத்தக்கதாக மாற்றியவர்கள். இன்றைக்கு நிலைமை எவ்வளவோ மாறிவிட்டது. எல்லாப் பிரதேச மக்களும் இன்டைக்கு கிளிநோச்சியில் குடியேறியிருக்கிறார்கள். இந்த மக்களின் வாழ்விற்கெல்லாம் ஆதாரம் இந்த இரண்மடுக்குளம்தான். வீட்டுக் கிணறுகளில் தண்ணீர் நிற்க வேண்டுமென்றால் கூட இரண்மடுவில் நீர் நிற்க வேண்டும். குளத்தில் நீரில்லாவிட்டால் கிணறுகள் வற்றி விடும்.’’

அவர் எழுந்து ஜீப்பை நோக்கி நடந்தார். மழை மெல்லி தாகத் தூறிக்கொண்டிருந்தது. அவன் எழுந்து அவர் பின்னால் ஜீப் வரை சென்றான்.

“நீயும்... வாறியா, தம்பிராசா.”

“இல்லை சேர்... சயிக்கிளில் வந்தனான். ஒருக்காஇரண்டு லேபரசை கூட்டி கொண்டு றைற்பாங் வரை போய்ப் பார்த்துவிட்டுவாறன்...”

குமாரசாமி அவனைப் பெருமையோடு பார்த்தார்:
“குட்டு....”

ஜீப்புறப்பட்டு விரைந்துசெல்ல, அவன் மாணிக்கத்தை யும் சிங்காரத்தையும் அழைத்துக்கொண்டு கலிங்குப் பாலத் தில் ஏறி அணைக்கட்டில் கிழக்கு நோக்கி நடக்கத் தொடங் கினான். அவன் கண்கள் அணைக்கட்டின் இரு பக்கங்களிலும் அவதானமாகக் கவனித்தன.

“இந்தக் குளத்தின் முழு அணைக்கட்டையும் கொங்கிறீற் றால் கட்டியிருந்தால் என்ன?” என்று சிங்காரம் கூட நடக்கும் போது கேட்டுவைத்தான்.

தம்பிராசா அவனை அனுதாபத்தோடு பார்த்துவிட்டு மேல்லச் சிரித்தான்: “அப்படி எந்தக் குளமும் கட்டுவதில்லை. கலிங்கு மட்டுந்தான் கொங்கிறீற். மற்ற அணையெல்லாம் மண்தான்.....”

அணைக்கட்டின் அந்தம்வரை அவர்கள் நடந்து சென்றார்கள். பின்னர் மாலைப்பொழுதில் திரும்பி வந்தார்கள், காற்று அப்போதும் சற்றுப் பலமாகத்தான் வீசியது.

கலிங்குப் பாலத்தில் ஏறும்போது. வெகுதூரத்தில் குளத்தினுள் நீர் சேரும் ஓலி சன்னமாக எழுவதைத் தம்பிராசா அவதானித்தான். இருத்தாற்போல காற்று வீசவது நின்றதையும், இருந்தாற்போல வானம் இருண்டதையும் அவர்கள் உணர்ந்தனர். கலிங்குப்பாலத்தை விட்டுக் கீழே இறங்குவதற்கு முன், காதுகள் செவிடுபடும்படியாக இடியோசை எழுந்தது. கிழக்கு வானத்தின் அடியில் வீறுடன் எழுந்த மின்னல் கீற்று நடுவானத்திற்கு கணப் பொழுதில் அகன்று கிளை பரப்பித்தாவியதை அவன் கண்டான்.

வானம் பொத்துக்கொண்டது போல சோனாவாரியாக மழை பொழியத் தொடங்கியது.

3

கீழுக்கு வானத்தின் அடியில் வீறுடன் எழுந்த மின் னல் கீற்று நடுவானத்திற்குக் கணப் பொழுதில் அகன்று கிளை பரப்பித் தாவியதை தலைவாசல் வாங்கில் இருந்தபடி சுருட்டைப் புகைத்துக்கொண்டிருந்த முத்தையா அம்மான் கண்டார். வானம் பொத்துக் கொண்டதைப் போலச் சோனாவாரியாக மழை பொழியத் தொடங்கியது.

மழைத்துளிகளின் பருப்பும், முற்றத்து நீர்மட்டத்தின் வேகமான அதிகரிப்பு காலையில் மழை மேகத்தைக் கண்ட போதிருந்தே மகிழ்ச்சியைத்தரவில்லை. வழுமைக்கு மாறாக மழை பொழிவதாக அவர் என்னினார். மனதில் இன்ன தெரியாத கலக்கம் எழுந்தது. மழைத்துளிகள் நிலத்தில் வீழ்வது இவ்வளவு பேரிரைச்சலைத் தருமா?

வாயில் ஊறிய எச்சிலைத் துப்புவதற்கு எழுந்தவர் பார் வையில் தலைவாசல் கப்பில் மாட்டியிருந்த கலன்டர் பட்டது. காலிங்கன் மீது நடனமாடியவாறு கிருஷ்ணர் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

21 மார்கழி, 1983.

“குளத்தில் நீர்மட்டம் உயரும். பெரியவர் இப்போது குளக்கட்டில் நிற்பாரோ?”

இரண்ணமடுக் குளத்தைக்கட்டி முடித்த தொழிலாளர்களில் முத்தையா அம்மானும் ஒருவராகவிருந்தார். நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர் கென்னடி, அரைக் காற் சட்டையும் பெனியனும் தொப்பியுமாகக் கரத்தில் ஒரு தடியுடன் அங்கு மிங்கும் ஓயாது அலைந்து அணைக்கட்டு வேலையைப் பார் வையிடுவார். அவர்கள் வேலை தொடங்கியபோது, கனகராயன் ஆற்றிற்குக் குறுக்கே ஏற்கனவே அரைகுறையாக அணைக்ட்டப் பட்டிருந்தது.

வ வு னி யா மாவட்டத்தில் சேமமடுக்குளம் என்றவிடத்தி லிருந்து உற்பத்தியாகும் கனகராயன் ஆறு, வடக்கு நோக் கிப் பல மைல்கள் பாய்ந்து ஆணையிறவுக் கடலேரிக்குள் விழுகிறது. கிளிநோச்சியை அடைவதற்குமுன், கனகராயன் ஆறு இரு கிளையாகி, இடையில் சிறு தீவை உருவாக்கிப் பின்னர் ஒன்றாக இணைந்து, பாய்ந்தது. பிறவுன் கட்டிய அணைக்கட்டிலிருந்து பார்க்கும் போது கனகராயன் ஆற்றின் இரு கிளைகளும் நீர்தேங்கி மடுக்களாகத் தெரியும். அதனால்தான் இப் பிரதேசத்திற்கு இரண்மடுவெனப் பெயர் வந்ததெனக் கூட வேலை செய்தவர்கள் அவருக்குச் சொன்னார்கள்.

அதிகாலை வேலை தொடங்கிவிடும். பத்து மணியுடன் காலை சாப்பாட்டிற்காக நிறுத்தப்பட்டு, பின்னர் 2 மணிக்கு ஆரம்பமாகி மாலை 5 மணிவரை நடக்கும். இரு நூற்றிப் பத்துத் தொழிலாளர்கள் அணைக்கட்டு வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

பிறவுன் கட்டிய அணையைப் பரிசோதித்த கென்னடி, அணையின் உள்ளீட்டிற்காக இடப்பட்ட களிமண் இறுக்கம் காணாது எனக் கருதினார். அதனால் அணையின் பல பகுதிகள் தகர்க்கப்பட்டு, இறுக்கமான களிமண் நிரவப்பட்டது. கனகராயன் ஆற்றுப்படுக்கையில் கிளைகளுக்கிடையில் காணப்பட்ட ஆற்றுத் தீவு களிமண்ணாகக் காணப்பட்டதால் அதனை வெட்டி அணையின் உள்ளீட்டை இட்டார்கள். அதன் மேல் மண் கியூப் கணக்கில் கொட்டி நிரவப்பட்டது.

பேருமளவு மனித சக்தியோடு நீராவியினால் இயங்கும் பல இயந்திரங்களும் அணைக்கட்டு வேலைக்குப் பயன் படுத்தப்பட்டதை அவர் கண்டிருக்கிறார். அந்த வேலை அவருக்குப் பிடித்தமானதாக இருந்தது. காட்டின் நடுவில் ஒரு ஆற்றுப்படுக்கையில் வேலை செய்வது அவருக்குப் புதிய அனுபவமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் இருந்தது.

இப்போது நினைத்தாலும் குளத்தை அமைப்பதற்கு அவர் அங்கு வேலை செய்த இரண்டு ஆண்டுகளும் மகிழ்ச்சிகர மான காலமாகத் தெரிந்தது. அதற்குக் காரணம்.....? முத்தையா அம்மான் இன்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டார்.

முற்றத்தில் தேங்கும் நீர் வடிகால் தேடியதோ?

உள்ளத்தின் அடி ஆழத்தில் புதைந்து போன எண்ணக் கண் வுகளின் சாம்பல் மேட்டில் சிவபாக்கியம் துளிர்த்தாள். அவர் தன்னை ஒரு தடவை சிலிர்த்துக் கொண்டார்.

இரண்டு ஆண்டுகள் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் இயற்கையின் அழகு என்று ஏமாற்றிக் கொள்வதா? மனமறிய அவருக்குத் தெரியும்.

சிவபாக்கியம் ... சிவபாக்கியம்.

இனிய மாலைப் பொழுதில், கென்னடித்துரை ஒரு நாள் வேட்டையாடப் புறப்பட்டார். துப்பாக்கியைத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு, ரோச் ஸைற்றைக் கரத்தில் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்ட போது, அவர் கென்னடித் துரையை ஆவலோடு பார்த்தார். அவரின் பார்வையில் தொனித்த வேண்டுதலை அந்த வெள்ளைக்காரர் சரியாகப் புரிந்து கொண்டார்.

“நீயும் வாம் மேன்...” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார். அவன் மகிழ்வோடு கூடவே சென்றான். எல்லாமாக நால் வர் அன்றிரவு வேட்டைக்குச் சென்றார்கள்.

முத்தையாவிற்கு வேட்டைக்குப் போவது புதிய அனுபவம். காட்டின் பாதை எங்கிலும் காட்டு மிருகங்களைக் காண வாம் என்ற ஆசையோடு நடந்தார். இரண்ணமடுவிலிருந்து தென்புறமாக அடர் காட்டினுள் அவர்கள் வெகு தூரம் நடந்தார்கள். விலங்குகள் எதிர்ப்படவில்லை. அவருக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாகவிருந்தது.

இறுதியில் அவர்கள் ஒரு குளத்தின் அருகில் தரித்தார்கள். கென்னடித்துரை, இடத்தைப் பரிசீலிப்பது போலப் பார்த்து விட்டு ஓவ்வொருவரையும் விலகி தனித்தனி மரங்களின் மறைவில் இருக்கச் சொன்னார். மனிதவாடை வீசாத காற்று வளத்தில் அவர்கள் இருந்தார்கள்: இருவர் ஒன்றாக இருந்தால் பேசச்சொல்லும்... பேச்சரவம் வேட்டைக்குக் கூடாது’’ என்றார்.

நடுவானில் நிலவு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நள்ளிரவைத் தாண்டி காலம் விரைந்தது. தூரத்தில் இனந் தெரியாத விலங்குகளின் சத்தங்கள் எழுந்தன. மரத்தின் மறைவில் இருந்தபடி குளத்தைப் பார்த்தபடி முத்தையா அம்மான் வெகு நேரம் இருந்தார். குளத்தின் மத்தியில் சிறு பொட்டாக நீர்தேங்கிக் கிடந்தது. விலங்குகள் எதுவும் குளத்தில் நீரருந்தவந்து வெள்ளைக்காரத் துரையின் துப்பாக்கிக்குப் பலியாகவில்லை.

காட்டு விலங்குகளைக் கண்குளிரக் காணலாம் என்ற ஆசையோடு வந்தவருக்கு. காடு இப்படி வெறுமையாகக் கிடக்கும் என்பது புதிராகவிருந்தது. கிளை கிளையாகத் தாவியோடிய புள்ளிமான்களை அவர் குளம் கட்டும் வேளைகளில் தூரத்தில் கண்டிருக்கிறார். கூட்டங் கூட்டமாக யானைகள் நீரருந்தியதையும் கண்டிருக்கிறார்.

வெட்டைவெளிகளில் நரிகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக ஓடியதைக் கண்டிருக்கிறார். அவையெல்லாம் இப்போது எங்கு போயின?

மரத்தோடு சாய்ந்திருந்தவர் அப்படியே தன்னையறியாமல் தூங்கிப் போய்விட்டார். நள்ளிரவைத் தாண்டியவேளை குளிர்காற்றின் தழுவல் அவர் கண்களை மூடவைத்து விட்டது.

சடசடவெனத் தூரத்தில் மரக்கிளைகள் முறியும் சத்தம் எழுந்த போது திடுக்கிட்டு விழித்துப் பார்த்தார். அவரு

டன் கூட வந்த எவரையும் காணவில்லை. கானகத்தின் நடுவில் தன்னந்தனியனாக நிற்பதை அவர் உணர்ந்தபோது பயத்தால் அப்படியே உறைந்து போனார். அவருடன் வந்தவர்கள் எங்கே?

எதற்கும் இலகுவில் பயப்படாத முத்தையா பீதியுடன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார், நிலவின் ஓளியில் யானை குளத் தில் கருங்குன்றமாக நிற்பது தெரிந்தது. கூட வந்தவர்களைப் பெயர் சொல்லி அழைக்க வாய் பிரியவில்லை. என்ன செய்வது? எப்படிச் செல்வது? பாதை தெரியவில்லை.

குளத்தின் மத்தியில் நின்றிருந்த யானை பிளிறியது. மேது வாக அவர் நின்ற பக்கமாக நகர்வதாகப்பட்டது.

இனி நிற்கக் கூடாது. கால்கள் தாவின. பற்றைகள் முட்கள் எதையும் கவனியாது ஒரு திசையில் வளைந்து ஓட்ட தொடங்கினார். மேல் மூச்சவாங்கியது. நிற்பதற்கும் பயம் விடவில்லை, சில விடங்களில் தவறி விழுந்து எழுந்து ஓடினார். அவர் வாழ்க்கையில் அப்படியொரு ஓட்டம் ஓடியது கிடையாது. அது மரண ஓட்டம். உயிரைக் காப்பாற்ற ஓடிய ஓட்டம்.

உடலெங்கும் முட்கள் கீறி இரத்தம் கசியத் தொடங்கியது. இடுப்பில் கட்டியிருந்த வேட்டியும் சன்னமாகக் கிழிப்பட்டது, வேட்டியை இறுக்கிக் கட்டியிருந்த சால்வை எங்கோ கழன்று விழுந்து விட்டது.

ஒரு வேட்டையில் ஏறியவர் அப்படியே சரிந்து அம்மண்ணில் விழுந்து விட்டார். பரந்த வேட்டை. ஆகாயம் நிர்மல மாக நிலவில் குளித்தது. மேதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்தார்.

“இனி இந்தக் காட்டிலிருந்து தப்ப மார்க்கமில்லை ஆச்சி, நான் சாகப் போறனனை... உன்னைக் காணாமல் சாகப் போறனனை. நீ தடுக்கத் தடுக்க வந்தவன். இப்ப யாரு மில்லாத காட்டில் சாகப் போறன்....”

மெதுவாகத் தள்ளாடியபடி எழுந்தார். சுற்று முற்றும் பார்த்தார். தூரத்தில், ஒரு வெளிச்சம். மினுக்... மினுக் கென்று தெரிந்தது. ஆண்டவன் அவரைக் கைவிடவில்லை, என மகிழ்ந்தார்.

அந்த வெளிச்சம் தெரிந்த திக்கில் நடக்கத்தொடங்கினார் சுற்று முற்றும் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்தார். ஒரு சிற்றாறு குறுக்கிட்டது. பாதம் அளவில். நீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தாகமடங்க நீரைக் குடித்து விட்டு அதனைக் கடந்து நடந்து ஒரு மண்பாதையில் ஏறி னார். எதிரே, ஒரு சிறு ஒலைக்குடிசை ஒரு பாலைமரத் தின் கீழ் தெரிந்தது. அதனுள் சிறு விளக்கொன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. மெதுவாகச் சென்று பார்த்தார். அதனுள் பிள்ளையார் சிலையாக அமர்ந்திருந்தார்.

அது ஒரு சிறு கோயில்.

“பிள்ளையாரே...” என்ற படி அப்படியே மயங்கிச் சரிந்து விட்டார்.

கண் விழித்த போது, தான் ஒரு குடிசையின் மண் தரையில் பாயில் படுத்திருப்பது தெரிந்தது. அவர் உடல் காயங்களுக்கு பச்சிலை அரைத்துத் தடவியிருப்பதும் தெரிந்தது. அவரைச்சுற்றி சின்னஞ் சிறுசுகள் நான்கைந்து காணப்பட்டன. கூடவே திடகாத்திரமான கிழவர் ஒருவர் அமர்ந்து அவரை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் பாயை விட்டு துடித்துப் பதைத்து எழுந்திருந்தார்.

“நான் எங்கிருக்கிறேன்?”

“பயப்படாதை, தம்பி. இது முறிகண்டி. நீ பிள்ளையார் கோயிலடியில் மயங்கிக் கிடந்தாய்... நான்தான் தூக்கி வந்தன். யார் அப்பா?”

யாழிப்பாணம் கண்டி வீதியில் காட்டின் நடுவே ஏகாங்கி யாக ஒரு பாலைமரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருக்கும் முறிகண்டிப்

பிள்ளையாரைப் பற்றி அவர் கேள்விப் பட்டிருக்கிறார். அந்த வீதியால் செல்லும் வண்டிகள், கோச்சுகள், பயணிகள் அவ்விடத்தில் தங்கித் தரித்துச் செல்வது வழக்கம் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும்.

இளிநொச்சிக்கு அவர் வந்து ஆறு மாதமாகிறது. ஒரு தடவை கூட முறிகண்டிக்கு அவர் வரச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

அவர் தன்னைப் பற்றிக் கூறினார். வேட்டைக்கு வந்த தும் வழி தவறி அலைந்து கடைசியில் விளக்கு வெளிச்சம் கண்டு பிள்ளையார் கோயில் வாசலுக்கு வந்து விழுந்ததும் கணவு போலப்பட்டது.

உடம்பு பயங்கரமாக வலித்தது. உடலெல்லாம் முடகாயங்கள்.

“வெட்டொட்டி மூலிகை போட்டிருக்கிறன். காய்ஞ்சிடும் பயப்படாத தம்பி... காலில ஓரிடத்தில் விசம் பட்டிருக்குது போலத் தெரியுது. பயப்பட எதுவுமில்லை. பாதம் நீலம் பாரித்து வீங்கியிருக்குது. மருந்து போட்டிருக்கு...”

அவனுக்கு அப்போதுதான் வலக்காலின் பாரம் புரிந்தது. கால் வீங்கிப் பெருத்திருந்தது.

“நான் போக வேணும், பெரியவர். என்னை எப்படியாவது இரண்மெடுவில் விட்டிடுங்கோ...”

“கொஞ்சம் வெயில் ஏற்டும், தம்பி..... வண்டியில் கொண்டு போய் விடுகிறன்... இன்டைக்குக் கொழும்பி விருந்து கோச்சி வண்டி வாற நாள். குதிரைகளை மாற்றிக் கொடுத்துவிட்டு வந்து மாட்டு வண்டியில் உன்னைக் கொண்டு போய் விடுகிறன்... இது உன் வீடு மாதிரி. சிவபாக்கியம் தம்பிக்குக் கஞ்சி கொடு... நான் ஸாயத்திற்குப் போட்டு வாறன்...”

சிவபாக்கியம்... சிவபாக்கியம்.

வெளியில் மழை ஓயவில்லை. முத்தையா அம்மான் இரை மீட்கிறார். இளமைக் காலத்தின் இனிய பக்கங்கள். இவ் வளவு நேரமாக மழை பெய்தும் வானம் ‘கருகும்’ என இருண்டு கிடந்தது. இப்படி யொரு மழையை அவர் தன் வாழ் நாளில் இன்றுதான் கண்டார்.

அப்படியொரு பெண்ணை அந்தக் காட்டுக் குக்கிராமத்தில் அவர் சந்தித்தபோது, சந்தித்துக் கொள்ள வேண்டியவர்கள் நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னர் ஒருவரையொருவர் கான நேர்ந்தது போல உணர்வு ஏற்பட்டது.

சிவபாக்கியம் காட்டுப் புஷ்பம் போல அழகாக இருந்தாள். மண்ணிற் குரிய மங்கல் நிறமும், கடின உழைப்பிற்குரிய கட்டுடலும் அவளுக்குக் கவர்ச்சியைக் கொடுத்தன. பதி னாறு வயதிருக்கும். விழிகளின் மருட்சியும் சிரிக்கும் போது உதடுகளுக்கிடையில் உலகின் மகிழ்வுகள் தெரிவதாகவும் உணர்ந்தார்.

அவர் இதுவரை சந்திக்காத பெண்.

அவள் அவருக்குச் சிரட்டையில் கஞ்சி தந்தாள்.

முட்கள் கீறி உடலில் ஏற்பட்டிருந்த வலியெல்லாம் அவரை விட்டு விலகி விட்டது போன்ற உணர்வு.

கஞ்சியைக் குடித்து விட்டுத் திரும்பிச் சிரட்டையைக் கொடுக்கும் போது, “இன்னும் கொஞ்சம் தரட்டுமா?” என்று கேட்டாள்.

“வேண்டாம்... நீ அவர் பெண்ணா?”

“இல்லை... பேத்தி... ஐயாவையும் அம்மாவையும் ஓரே இடத்தில் யானை ஒன்று அடித்துவிட்டது- அதற்குப்பிறகு அப்புதான் எங்களைப் பார்க்கிறார்.”

அவர் அவளை பரிதாபமாகவும் இரக்கத்துடனும் பார்த்தார்.

“நீங்கள் யாழ்ப்பாணமா?”

“இல்லை... நாங்க வன்னியில்தான் நெடுக இருக்கிறம். யாழ்ப்பாணம் எங்க இருக்குது? எப்படி இருக்கும்?” என்று அவள் கேட்டபோது அவருக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

யாழ்ப்பாணம் எப்படியிருக்கும்?

அவரால் அதற்கு விடை சொல்லத் தெரியவில்லை. வெளி யில் குதிரைகள் இழுத்துவரும் கோச்சு வண்டி ஒன்றின் சத்தம் எழுந்தது.

“கோச்சி வந்திருக்குது... லாயத்தில் குதிரைகளை மாத்து வினம். அப்புதான் லாயத்திற்குப் பொறுப்பு. லாயத்தில் இரண்டு குதிரைகள் இருக்குது. பெரிய குதிரைகள்...”

அவர் எழுந்திருக்க முயன்றார். பாதமொன்றினை நிலத்தில் பரவ வைக்க முடியவில்லை. மீண்டும் பாயில் இருந்து விட்டார்.

“இண்டைக்குப் போக வேணாம்... கால் வீக்கம் வத்தின பிறகு போறது நல்லது. அப்பு விசத்தை இறக்குவதில் கெட்டிக்காரர்...”

அவர் அவளை ஆழ்மாகப் பார்த்தார். அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். அவருக்கும் அங்கிருப்பதில் விருப்பமே. அவளுடன் பேசுவதில் அவளைப் பார்ப்பதில் உள்ளத் திற்கு ஏன் இப்படியொரு குதூகலம்?

“உங்க பேரென்ன?”

“முத்தையா... உன் பெயர் சிவபாக்கியமா?”

“.. ம... நீங்க யாழ்ப்பாணமா?”

அவன் தன்னைப்பற்றிய விபரங்களைச் சொன்னான்.

அந்தக் குடிசையில் இரு நாட்கள் அவன் கழிக்க நேர்ந்தது. அந்த இரண்டு நாட்களும் இனிமையான பொழுதுகள்.

மறக்க முடியாத நேரங்கள். சிவபாக்கியத்தின் பணிவிடை களில் அவர் தன்னைப் படிப்படியாக இழந்து போனார்.

வண்டியில் ஏறி இரண்மடுவிற்குப் புறப்பட்ட போது நெஞ்சில் வலி கண்டது. பிரிவின் ஏக்கம் அவரைப் பற்றிக் கொண்டது. அவள் வாசல்வரை வந்து அவருக்கு விடை கொடுத்தாள். அவள் விழிகளில் கிடந்த ஏக்கத்தின் தாக்கத்தை அவரால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. வண்டி மறையும் வரை அவள் மன் வீதியில் நின்றிருப்பது தெரிந்தது.

அவர் அடிக்கடி முறிகண்டிக்கு வந்தார். பிள்ளையாரைக் கும்பிடப் போவதாக நன்பர்களிடம் கூறிக் கொண்டார். அவருக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. கால் வீக்கம், உடல் கீறல்கள் எல்லாம் ஆறிய பிறகும் அவர் முறிகண்டிக்கு வந்தார்.

சிவபாக்கியம் அவரை எதிர்பார்க்கவில்லை. அவரைக் கண்டதும் அவள் முகத்தில் பரவிய குதூகலத்தை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. அல்லிமலரோன்று மொட்ட விழ்ந்து சிரிப்பது போல முகம் முழுவதும் மலரச் சிரித்தாள். மகிழ்ச்சியில் அவள் விழிகள் கலங்கித் தத்தளித்தன.

தலைவாசல் வாங்கில் அமர்ந்திருந்த முத்தையா அம்மான் வெளியே கொட்டும் மழையிடையே எதையோ ஆழமாக ஊடுருவிப் பார்த்தார்.

4

அதிகாலை சொரணம் விழித்தெழுந்து வெளியில் வந்த போது, முத்தையா வயலிற்குச் சென்றிருந்தார். வானம் கறுத்துக் கிடந்தது. முற்றத்தில் வெள்ளம் தேங்கிக் கிடந்தது. முதல் நாள் வெள்ளம் வடிந்திருந்தும், தலைவாசல் நிலவினிம்போடு தளம் தட்டியபடி வெள்ள நீர் தேங்கிக் கிடந்தது.

மழை தோடர்ந்து பெய்வதற்குரிய அறிகுறிகள் தெரிந்தன. அந்த வெள்ளத்திற்குள் தகப்பன், வயலிற்குச் சென்றையுக் காக அவள் கவலைப் பட்டாள். முத்தையா அம் மான் விடிந்ததும் வயலிற்குச் செல்வதைக் கடமையாகக் கொண்டிருந்தார். வயலையும் தோட்டத்தையும் சென்று பார்க் காவிட்டால் அவரால் மேற்கொண்டு காரியங்களைப் பார்க்க முடிவதில்லை.

“வயலில் பயிரை விதைத்து வளர விட்டுவிட்டு வீட்டில் கமக்காரன் படுத்திருக்கக் கூடாது. நிலம் பெண் மாதிரி... அவதானமாகக் கவனிக்க வேண்டும்.” என்பார்.

“யாழிப்பாணத்தில் இருந்து கொண்டு கமம் செய்பவர் களை எனக்குத் தெரியும். அவர்களுக்குத் தங்கட கமம் எங்க இருக்குது என்றே தெரியாது. குத்தகைக்கு கொடுத் திருப்பினம்... அல்லது கூலியாட்களை வைத்துச் செய்விப்பினம். வேளாண்மை வாய்ச்ச மாதிரித்தான்....”

இந்த வயதிலும் தள்ளாடாது நடக்கின்ற தந்தைய நினைக்க அவளுக்குப் பெருமிதமாகவிருந்தது. இன்று அவள் படுக்கையை விட்டெடுமும்பச் சற்று நேரமாகி விட்டது. தகப்பனுக்குத் தேநீர் கூடக் கொடுக்கவில்லை.
“பாவம் மழையுக்க போயிருக்கிறார்.”

அவள் தலைவாசல் வாங்கில் அமர முயன்றபோது படலையைத் திறந்து கொண்டு தம்பிராசா வந்தான். வெள்ளத்துள் கால்களைக் கவனமாக ஊன்றி நடந்தபடி அவன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தபடி வந்தான். அவளால் பூரணமாகச் சிரிக்கமுடியவில்லை. சென்ற முதனாள் இரவுதந்தை கூறிய வார்த்தைகளின் தாக்கத்திலிருந்து அவளால் இன்னமும் விடுபட முடியவில்லை.

அவளுக்கும் தம்பிராசாவுக்கும் ஒருவரில் ஒருவர் காதல் ஏற்பட்டு நான்கு வருடங்களுக்கு மேலாகின்றது. அவர்கள் தங்கள் அன்பை வெகு அடக்கமாகவும் பண்பாகவும் வளர்த்

துக் கொண்டனர். அவன் அடிக்கடி அவள் வீட்டிற்கு வருவான். அவள் பெரியவளாவதற்கு முன்பிருந்தே அவன் வருவது சாதாரண நிகழ்வுதான். அவளும் சர்வசாதாரண மாகத்தான் அவனுடன் பழகினாள். அவனுக்கு அவளில் அப்படியொரு விருப்பம் இருந்தது தெரிய வந்த போது அவள் முதலில் திகைத்து விட்டாள்.

“சொர்ணம், உம்மிடம் ஒன்று கேப்பன். கோபிக்கமாட்ட மரே? ” என்று ஒரு நாள் அவன் அவளிடம் கேட்டான். அதைக் கேட்பதற்குள் அவனுக்கு வியர்த்து விறுவிறுத்து விட்டது. மெதுவாக உடலில் சிறு நடுக்கம் இழையோடியது.

அவள் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு “என்ன சொல்லுங்க...” என்றாள்.

“உமக்கு எப்ப கலியானம்? ”

அவள் சிரித்தபடி அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“ஐயாதான் அதை தீர்மானிக்க வேண்டும்...”

அவன் மெளனமாகி விட்டான். அவனால் மேற் கொண்டு எதுவும் பேச முடியவில்லை. அவன் தயங்குவது அவளுக்குப் புரிந்தது.

“ஏதோ சொல்ல வந்தியளே? ...”

“சொன்னால் நீர் என்ன சொல்வீரோ? ...”

“பயப்படாமல் சொல்லுங்க....”

“சொர்ணம்...” என்றான். அவன் விழிகளில் ஆவலும் ஏக்கமும் கலந்து ஆர்வத்தோடு அவனில் நிலைத்தன.

“எனக்கு எப்படிச் சொல்வது என்று தெரியவில்லை... என்னால் உம்மை மறக்க முடியவில்லை. உம்மை நான் கட்டிக் கொள்ள விரும்புறன்... கலியானம் செய்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறன்...”

அவன் வார்த்தைகளில் தெறித்த பாசப் பி னை ப்பினை அவளால் உணர முடிந்தது. சில கணங்கள் அப்படி யே நிலைகுத்திப் போய் நின்றுவிட்டாள். அவனை வியப்புடன் பார்த்து மௌனமானாள்.

“நான் வாறன் சொர்ணம்... அவசரப்பட்டு முடிவெடுக்க வேண்டாம். நல்லர் யோசியும். உமக்குச் சரியெனப் பட்டால், நாளை வாறன். கோயிலுக்குப் போகும் போது இரட்டைப் பின்னவிட்டு, ஒரு பின்னவில் மலர்ச்சரம் வைப் பீரே, அப்படி நில்லும்... புரிந்து கொள்வன்.” அவன் அவனை நிமிர்ந்து பார்க்காமல் தலையைக் குனிந்து கொண்டு வெளியேறினான்.

அன்றிரவு அவளால் உறங்க முடியவில்லை. விழி களை உறக்கம் தழுவ மறுத்தது. பாயில் புரண்டு புரண்டு தவித் தாள். அவள் இதயத்தின் கதவுகள் அவனுக்காகத் திறந்து மூடின. அவன் மீது அவளுக்கும் அன்பிருந்திருக்கிறது.

மறுநாள் அவள், அவன் வரும்போது இரட்டைப் பின்ன விட்டு, ஒரு பின்னவில் மலர்ச்சரம் வைத்து நின்றிருந்தாள். இனிய வாழ்வின் புதிய அத்தியாயம் அன்றுதான் திறந்தது. அவன் அவனை ஆர்வத்தோடும் காதலோடும் பார்த்தான். அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க அவளால் முடியவில்லை.

அதன் பின்னர் நான்கு ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. அவன் வேலையாகி ஓராண்டுதான் ஆகிறது. “விரைவில் கலியானம் நடக்கும், சொர்ணம்.”

வெள்ளத்துள் நடந்து வந்து தம்பிராசா தலைவாசல் தரையில் ஏறினான்.

அவனையே பார்த்துக் கொண்டு அவள் மரமாக நின்றிருந்தாள்.

“என்ன சொர்னைம்... மலைச்சுப் போய் நிற்கிறாய்?..”

அவள் அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவள் முகத்தில் கப்பியிருந்த கவலையினை அவனால் உணர முடிந்தது. துடித்துப்போய், “என்ன சொர்னைம்? என்ன நடந்தது?” என்றான்.

“இன்றுமில்லை...” என்றபடி அவள் முற்றத்து வெள்ளத் தைப் பார்த்தாள் “எனக்கு ஏனோ பயமாகவிருக்குது’

“ஏன்? எதுக்கு?”

“எங்கட காதல் நிறைவேறும் என்பதில்..... ஐயா விரும்ப மாட்டார் போல இருக்குது...”

அவன் சாட்டையால் அடி வாங்கியவன் மாதிரித் துடித் துப் போனான்.

“என் நான் உனக்கு ஏற்றவனில்லையா? உத்தியோக மில்லையா?”

“அப்படியில்லை... எனக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை... ஆனா ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்... வாழ்ந்தால் உங்களுடன் தான் என்ற திடமுடிவில் இருக்கிறன்.”

“நானும் அப்படித்தான் சொர்னைம்... இந்தப் பிறவியில் நீதான் என் மனைவியாக வரமுடியும்...”

அவள் அவனைப் பாசத்தோடு ஆதரவாகப் பார்த்தாள்.

“ஐயா ஒத்துக் கொண்டால்தான்..... அவரை எதிர்த்து என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது...” அவள் இருந்தாற் போல விம்மத் தொடங்கினாள்.

“சொர்னைம்... இது என்ன?” என்று பதறியபடி அவன் எழுந்து அவனை நெருங்கினான். அவள் விழிகளில் வழிந்த

நீரைத்துடைத்தபோது, அவன் கரங்களில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டு விம்மி அழுதான். அவன் இதயத்தின் துயரங்கள் கண்ணீராகக் கழியுமட்டும் அழுதான். அவன் அப்படியே செய்வதறியாது நின்றிருந்தான்.

நேரக்கழிவில் அவன் தன் கண்களையும் முகத்தையும் அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டான். வெட்கத்துடன் சிரிக்க முயன்றான்

“என்ன சொர்னம்... நீ எதையோ மறைக்கிறாய்?”

“இண்டுமில்லை”

“அம்மானுக்கு நம் சீசயம் தெரிந்து விட்டதா?”

“இல்லை... ஆனா அவர்... ஏனோ... சொன்னார்...”

“என்ன?”

“நீங்கள் எங்கட சாதிப் பொடியன் இல்லையாம்.”

அவன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான். யாழ்ப்பாண மக்களின் புறவாழ்க்கையில் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்கள், அகவாழ்வின் ஒரு சிறு அம்சத்தில் தானும் மாற்றத்தை நிகழ்த்தவில்லை.

“இந்த நூற்றாண்டில் சாதி பார்க்கிறாரா? என் ஜயாவை, அம்மான்தான் கிளிநோச்சிக்குக் கூட்டி வந்தார். அவரிடம் தான் என் ஜயா கூலியாளாக வேலை பார்த்தார். நாங்க...”

“எனக்கு அப்படியொரு தப்பான மனப்பாங்கு இல்லைங்க.” என்று அவன் வேகமாகக் குறுக்கிட்டான்.

“அது எனக்குத் தெரியும் சொர்னம்... என்றாலும் உன் கொப்பருக்கு சாதித்தடிப்பு அதிகம்தான். இதோ பார் சொர்னம். நான் நேரடியாகவே அம்மானிடம் கேட்கப்போகிறேன். இனி ஏன் மறைப்பான்...”

“அவர் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்.”

“அவர் ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால் என்ன? வாழப்போறது நானும் நீயும்...”

அவள் மறுபடியும் விம்மலூடன் மேலும் குறுக்கிட்டாள்.

“அவரை எப்படியாவது சம்மதிக்க வைச்சிடுங்க...”

வெள்ளத்துள் யாரோ நடந்து வரும் சத்தம் எழுந்தது, சொர்னைம் நிமிர்ந்து ஒழுங்கையைப் பார்த்தாள். ஒழுங்கையில் முத்தையா அம்மான் வருவது தெரிந்தது. அவள் எழுந்து அடுக்களைக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்.

முத்தையா அம்மான் வந்தபோது தலைவாசல் வாங்கில் தம்பிராசா அமர்ந்திருந்தான்.

“தம்பியே? எப்ப வந்தாய்?”

“இப்பத்தான் அம்மான்...”

“ஓரு நாள் மழையிலை வெள்ளம் போட்டிட்டுது... வயலெல்லாம் வெள்ளக் காடாப் போச்சது. நான் இப்படி எதிர்பார்க்கவில்லை... மழையும் இனியும் விடப் போவதாகத் தெரியவில்லை. குளத்தில கலிங்கு பாயுதாமோ? உன் கொப்பர்தான் வழியில சொன்னான்”

“ஓம் அம்மான், நேற்றுக் குளத்தில 27 அடி 8 அங்குலத்திற்கு நீர் மட்டம் இருந்தது. இன்று ஓரு நாளில் நீர்மட்டம் 8 அடி உயர்ந்திருக்கிறது. இப்படி ஓரு நாளில் எப்பவும் நீர்மட்டம் இந்தளவிற்கு உயர்ந்தது கிடையாது. கலிங்கிற்கு மேலால இரண்டு அடிக்கு இப்ப நீர்பாயுது.”

“அப்ப குளத்தில 35 அடிக்கு மேல் நீர்மட்டம் இருக்குது...? குளக்கட்டைத் தாக்குமோ?”

“அப்படியில்லை, கலிங்கால வெளிச்செல்லும் நீரிலும்

குளத்தில் சேரும் நீர் அதிகமாக இருக்குது. காச்மென்ற ஏரியாவில் சரியான மழை''

“இந்த மழை நல்லதுக்கில்லைப் போலத்தான் இருக்குது. இந்த முறை வெள்ளாண்மை சரிவரும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை. வழமையிலும் பார்க்க இம்முறை பயிர்கள் நல்லா இருந்துது... கதிர் நல்லாத் தள்ளி மதர்த்து இருந்தது. சா விளைச்சல் மாதிரி... எல்லாரும் தலையில கை வைக்க வேண்டியதுதான்.”

சொர்னம் தேநீர்க் கோப்பைகளுடன் வந்தாள். முத்தையா அம்மான் மகளை ஏறிட்டுப் பார்த்தபடி முக்குப் பேணியுடன் தேநீரை எடுத்துக் கொண்டார்.

“இதென்ன பிள்ளை... முகமெல்லாம் சிவந்து வீங்கிக் கிடக்குது?...”

“ராத்திரி சரியான நித்திரை ஐயா... நேரஞ் செல்லத்தான் காலமை எழும்பினனான். முகம் கழுவவில்லை.”

அவனும் அவளிடமிருந்து தேநீர்க் கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டான். வானம் மீண்டும் அழித் தொடங்கியது. மழைத்தாரைகள் சிறு துளிகளாக நிலத்தில் விழித் தொடங்கின. தம்பிராசா விடை பெற்றுச் சென்ற பின்னர், முத்தையா அம்மான் வெள்ளத்தை வெறித்துப் பார்த்தார்.

இப்படியொரு மழை நாளில் அவர் முருகன்டியில் நின்றிருந்தார். அறுபது வருடங்களுக்கு முதல், சிவபாக்கியத்தின் குடிசையில் அவர் இருந்தார். வெளியே மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. குடிசையினாடாக மழை ஒழுக்குக்கள் தரையில் இறங்கின. சாணத்தால் மெழுகப்பட்ட தரையில் அவை வட்டமான அடையாளங்களை ஏற்படுத்தின.

சிவபாக்கியம் அவர் அருகில் வந்தாள்.

“அப்பு வாற வெள்ளிக் கிழமை எனக்கும் உங்களுக்கும் பிள்ளையார் கோயிலில் சோறு கொடுப்பிக்கப் போறாராம்...”

அவர் அவளை வியப்புடன் பார்த்தார். அவருக்கும் அவருக்கும் கலியாண்மா? ஆச்சி என்ன சொல்லுவா? குளம் கட்ட கிளிநொச்சிக்கு வந்து விட்டு, இந்தக் காட்டில் கண்ட பெண்ணைக் கலியாணம் கட்டிக் கொண்டால் ஆச்சி என்ன சொல்லுவா?

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறியள்... கலியாணத்திற்கு விருப்பமில்லையா?”

“விருப்பம்தான் சிவபாக்கியம்... ஒருக்காயாழ்ப்பாணம் போய் ஆச்சியிடம் கேட்டு விட்டு வாறன். அதன் பின் கலியாணம்... செய்வம்...”

அவள் ஏக்கத்துடன் அவரைப் பார்த்தாள். கண்கள் கலங்கித் தத்தளித்தன.

“அப்பு சம்மதிக்க மாட்டார். நாங்க பழகுறது அப்புவுக்கு விருப்பமில்லை. கலியாணம் செய்யாமல் பழகுறம்... அதுதான் கலியாணம் செய்து கொள்ளச் சொல்கிறார். கலியாணத்துக்குப் பிறகு ஆச்சியிடம் சொல்லுங்கோவன். அப்பு நமக்காகப் புதிதாக ஒரு குடிசையும் போடப் போறார்.....”

கிழவன் அவர் பேச்சுக்கு மதிப்பளிக்க வில்லை. பழகிப் போட்டுக் கலியாணம் கட்டாமல் இருக்கிறது சரியில்லைத் தமிழி. வெள்ளிக்கிழமை அவள் கையால் சோறு வாங்கிச் சாப்பிடும்... பிறகு அவளையும் கூட்டிக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போய் ஆச்சியிடம் சொல்லுங்கோ.”

மறுநாளே புதிதாகக் குடிசைபோட ஆயத்தங்கள் நடந்தன. அவரும் குடிசை போட ஒத்துழைத்தார்.

அவருக்கு அவளைக் கலியானம் செய்வதில் பூரண திருப்தி. அவளை ஏமாற்ற அவர் என்னியவரல்லர். இளமையின் முறுக்கு அவளை அவர் அனுபவித்து விட்டு கைவிட அவர் தயாராக வில்லை. அவரை நம்பி அவள் சகல சுகத்தையும் அவரிடம் ஒப்படைத்துச் சரணாகதியாகி விட்டாள். அவளின் உலகம் அவர்தான்.

எட்டுக் கப்புகளை நட்டு அவர்கள் குடிசை அமைத்தார்கள்.

“பட்டை தட்டி விட்டு நடவேண்டும். அப்பத்தான் கன காலத்திற்கு கப்புகள் பழுதாகாது: பட்டையோடு நட்டால் புழுக்குத்தி விடும்” என்றார் கிழவர். கரைத்தடிகளையும் பக்குவமாகச் சீவிக் கட்டினார். காட்டுத் தடிகளைப் பிணைப் பதற்கு அவர் மான் கொடிகளைப் பயன் படுத்தி னார். “மான் கொடிகள் நல்லா நின்று பிடிக்கும், இலே சில் உக்காது. கட்டினால் காயக்காய இறுக்கிப் பிடிக்கும்”

களிமன்னால் சுவர் வைத்தார்கள். மெழுகும்போது வென் களியால் மெழுகினார்கள். தரையைச் சானத்தால் மெழு கும் போது முள்முருக்கமிலைச் சாற்றைக் கலந்து சிவபாக் கியம் மெழுகினாள்.

“இது எங்க வீடு...” என்று அவரைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

பனை மட்டையால் வரியப் பட்ட திண்ணை. வைக்கலால் அமைக்கப் பட்ட கூரை. காட்டின் நடுவே அமைக்கப்பட்ட பர்ன் சாலையொன்றினைப் போன்று அந்தக் குடிசை காணப்பட்டது.

வெளிக் கிழமை அவர்கள் புதியதொரு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளப் போகின்றார்கள். இரண்மடுக் குளக் கட்டு வேலைகள் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தன. இன்னமும் இரண்டாண்டுகள் வேலை தொடரும்.

வெள்ளிக் கிழமைக்கு இன்னமும் முன்றே முன்று நாட்கள் இருந்தன.

சிவபாக்கியம் மலர்ச்சியாகச் சிரித்தாள்.

புதன் கிழமை அதிகாலை அவர் ஏனையோருடன் குளக் கட்டு வேலையில் ஈடுபட்டிந்த போது, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து திருநாவுக்கரச் வந்தான். அவன் பதற்றத்துடன் காணப்பட்டான்.

“மச்சான், உன்னை எங்க தேடுறது... மா மிக்கு கடும் காய்ச்சல், ஆன் படுக்கையில் விழுந்திட்டா... இன்றைக் கோ நாளைக்கோ... கெதியாகப் புறப்படு.”

அவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு ஒடி வந்தார்.

5

வானம் ஓயாது சினுங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில். வளவில் நிறைந்திருந்த வெள்ளத்தை ஒழுங்கைக்குள் அகற்றுவதற்காக மன்வெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு, சின்னப்பு முற்றத்தில் கால் வைத்த போது, அவர் மனைவி பார்வதி குரல் தந்தாள், “ஏன் மழையில் நனையிறியள்? உங்களுக்குச் சும்மா ஓரிடத்தில் இருக்க முடியாது. கொஞ்ச நேரம் போன வரியம் மழையில் நனைஞ்சு படுக்கையில் கிடந்தது மறந்து போச்சது. வளவுக்க வெள்ளம் நின்டால் நிக்கட்டும் நீங்க திண்ணையில் இருங்கோ...”

சின்னப்பு எதுவும் பேசாமல், எடுத்த மன்வெட்டியை தாழ்வாரத்தில் சார்த்தி விட்டு திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டார். அவருக்கு அறுபது வயதிருக்கும். உடல் மெலிந்து வலிமையாக இருந்தது.

“மழை பெய்யத்தொடங்கி ஐந்துநாளாகுது ... விடுகிறதாயில்லை. இப்படியும் ஒரு மழையோ? ... இந்த முறை பயிரெல்லாம் சரி... குடலையும் கதிருமா வெள்ளத்துக்க் அமிழப்போகுது ...ம் ...சா விளைவு மா திரி விளை ஞ்சுது.

நானும் சந்தோசப்பட்டன். இந்த முறையாவது சங்கக் கடனைக்கட்ட வேண்டுமென்றிருந்தன், வீணாப்போச்சது.....”

“இப்படித்தான் ஒவ்வொருவரியமும் சொல்லுறியன், சங்கக் கடன் கட்ட வேண்டும்.. கட்ட வேண்டும் என்று. அறுவடை முடிஞ்சு மூடைகளில் நெல்லைக் கண்டதும் அந்த எண்ணம் போயிடும். அதுத்த வரியம் பார்ப்போம் என்பியன்; இப்படியே வரியக் கணக்காகக் கடன் நிக்குது ..”

மனைவியை ஏறிட்டுப் பார்த்தார், சின்னப்பு.

“உண்மை, அப்பா... இந்த முறை கட்டாயம் கட்டத் தான் எண்ணியிருந்தன். வழக்கு வைக்கப் போறாங்களாம். இந்த வெள்ளத்தில் என்னதான் மிஞ்சப் போகுது வேளாண்மை இந்த முறை சரி கண்டாவனையில் பயிரெல்லாம் அறுவட செய்யிற பருவம்... சிலர் அறுவடை செய்து வரம்பில் போட்டபடியாம். உப்பட்டியைச் சூடு வைக்கக் கூட இந்த மழை, விடவில்லை இப்ப வெள்ளத்தில் மிதக்கும் எல்லு நினைக்கிறன். வேளாண்மை ஒரு சூதாட்டமாய்ப் போச்சது. மழையில்லாட்டியும் வறட்சியில் அழியுது.. மழை கூடினாலும் வெள்ளத்தில் அழியுது.”

“எவ்வளவு கடன் பட்டு. நகை நட்டுக்களை வித்து விடதைச் சிருப்பினம், நிமிர முடியாமல் செய்து போட்டுது.. உங்களுக்கென்ன பிள்ளையளிட்ட வாங்கி விடத்திசியன்.”

“விசர்க்கதை கதைக்கிறான்.. எனக்கு நட்டமில்லையே?” என்று மனைவியை உறுத்துப் பார்த்தார்.

“ஆர் இப்ப நட்டமில்லை என்றது. உவன் தம்பிரா சாவின் விசயம் கேள்விப்பட்டியளோ?” என்றால் பார்வதி. திடீரென முதுமையின் தளர்ச்சி முத்தில் படர்ந்தது கணவரைக் கேள்விக் குறியுடன் பார்த்தாள்.

“என்ன விசயம், அப்பா?” என்று சின்னப்பு சாவகாசமாகக் கோட்டார்.

“சொரணத்திற்கும் இவனுக்கும் ஏதோ என்று கதைக் கிணம்...”

“அதுக்கென்ன? அவனுக்கும் அவனுக்கும் ஒருத்தரில் ஒருத்தருக்கு விருப்பம் என்டால் செய்து கொள்ளட்டுமேன்?”

சின்னப்பு இவ்வளவு சர்வ சாதாரணமாக இந்த விசயத்தை எடுத்துக் கொள்வார் என்று பார்வதி எண்ணவில் வை. அவள் ஆத்திரத்தோடு கணவரை ஏறிட்டுப்பார்த்தாள்.

“இதுக்கெல்லாம் நான் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டன். நிச்சயமாக ஒத்துக்கொள்ள மாட்டன்.” பார்வதி பலமான குரலில் வீறிட்ட போது உண்மையில் சின்னப்பு பயந்து விட்டார். அவர் மனைவியை விபப்புடன் பார்த்தார்.

“முத்தையர் ஜபாவின் மோன் சொரணம்.. அவனுக்கென்ன குறை?”,

“அவர் உங்களுக்கு முதலாளியாக இருக்கலாம்... அதுக்காக இவன் தன் விருப்பப்படி காதலித்து கவியானம் செய்ய விடுகிறதோ? ”

“இஞ்ச பார், பார்வதி, அந்த மனிசன்தான் உண்ணை எனக்குக் கலியானம் செய்து வைத்தவர். அவரிடம்தான் நான் சிறுவயதிலிருந்து வேலை பார்த்தனான். கான்சலக்கிடந்த கொலனிக் காணியை எனக்கு வாங்கிக் கொடுத்தவர் அவர்தான். அப்படியிருக்க உடைக்கேன் அந்தாளில் கோபம்...” சின்னப்பு மனைவியிடம் ஆதரவாகக் கேட்டார்.

1936 ஆம் ஆண்டு இக்குடியேற்றத்திற்கு முத்தையர் வந்த போது சின்னப்புவையும் உதவிக்குக் கூடவே கூட்டி வந்தார். தன் குடும்பத்திற் ஒருவனாகவே அவனைப் பார்த்துக் கொண்டார். வேளாண்மையிலும் தோட்ட வேலைகளிலும் சின்னப்பு அவருக்கு உதவியாக இருந்தார்.

பார்வதியை அவருக்கு கலியானம் செய்து வைத்தவர் முத்தையர்தான். அனாதையாக இரண்மடுவில் ஒரு வீடு

டில் வேலையாளாக இருந்த பார்வதியைத் தேடிப்பிடித்துச் சின்னப்புவுக்குக் கட்டி வைத்தார்.

“எனக்கு அந்த மனிசனில் கோபமில்லை...” என்றாள் பார் வதி.

“பிறகு எதிலே கோபம் ?”

“உந்தக் காதல் கத்தரிக்காய் என்பதிலதான் கோபம். இள மைத் தூடிப்பில வாற ஆசைக்குப் பெயர் காதல் மண்ணைச் சட்டி. எனக்குப் பிடிக்காத ஒன்று இதுதான்.”

“எவ்வோருக்கும் பிடிக்கிற ஒன்று இதுதான்...” என்று சின் னப்பு சிரித்தார்.

“உங்களுக்கு விசர்... என்ற வாழ்க்கையில் நான் வெறுக்கிறது இது ஒன்றைத்தான்.. எனக்கு இப்ப ஐம்பத்தெட்டு வயது. என்றாலும் பதின்மூன்று வயதிலே நடந்த அந்தச் சம்பவத்தை மறக்க முடியாதுங்க. என் தாயைப் பலி கொண்ட அந்தச் சம்பவம்...”

பார்வதியின் விழிகள் கலங்கத் தொடங்கின. அவள் வெளியே சூன்யத்தை ஊடுருவிப் பார்க்குமாப்போல விழிகளை நிலைக்க விட்டாள். சின்னப்பு அவளை அன்பாகப் பார்த்தார்.

சின்னப்புவுக்கு மனைவியின் மனதை வாட்டுகின்ற நிகழ்ச்சிகளின் தாக்கம் ஓரளவு புரிந்திருந்தது, பேச்சோடு போச்சாக அவள் தன் கடந்தகால வாழ்க்கையின் துயர் கவிந்த ஏடுகளை அவருக்குப் புரட்டிக் காட்டியிருக்கிறாள்.

பார்வதியின் தாயை எவ்னோ ஒருவன் காதலித்து விட்டு வயிற்றில் குழந்தை தங்கியதும் அவளை ஏமாற்றிவிட்டு ஓடி விட்டாள். அவன் வருவான் வருவான் என்று காத்திருந்த பார்வதியின் தாய் ஒருநாள் இரண்ணமுவில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்டாள்.

“பார்வதி...”

“இரண்டாம் நாள் என் அம்மாவைக் குளத்திலிருந்து பின்மாகத் தூக்கி வந்தார்கள். அவள்தான் பட்ட கஷ்டங்களுக்குப் பரிகாரம் காண்பது போல ஒரு நாள் இரண்மடுக்குளத்தில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்டாள்.”

வானம் மீண்டும் அழத்தொடங்கியது. மழைத்துளிகள் கணமாக மண்ணில் விழுமயன்று, வெள்ளத்தின் மேற்பரப்பில் குமிழ்களாயின் இரை கிடைக்காத பறவையொன்று நனைந்த இறகுகளை வருத்தத்துடன் சிலிர்த்துக் கொண்டு முற்றத்து மரத்திலிருந்து தென்திசையாகக் கிளம்பியது.

பார்வதி விழிகளைச் சேலைத்தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“பாரு.. நீ என்ன பிள்ளை செய்யப் போறாய்? ..” என்று அடிக்கடி அவளை அணைத்துக் கொண்டு தாய் அழுததன் காரணம் அவளைப்பினமாகத் தூக்கி வந்த போதுதான் பார்வதிக்குப் புரிந்தது. அவள் பின்தின் மீது விழுந்து கதறி அழுதாள்.

“நான் இனி என்ன செய்வன், அம்மா ..”

அயலவர்கள் பின்ததைக் குடிசையிலிருந்து எடுத்துச் சென்ற பின்னர், அந்தக் குடிசையில் அவள் தனித்து அனாதையாக நின்றிருந்தாள்.

“என் அம்மாவைக் காதலித்து கைவிட்டுப்போன அந்த இரக்கமற்றவஞ்சகளால் நான் அனாதையானன். உங்களுக்குத் தெரியாதுங்க.. அதுக்குப்பிறகு நான் பட்ட கஷ்டங்கள்.. இன்று போலவா அன்று கிளிநொச்சி? ... ஒரே காடும் காட்டு விலங்குகளும். நான் பிழைப்புக்காக ஊர் ஊராக அலைந்தன். கோரைக்கன் கட்டில் கொஞ்ச நாள்... குரக்கன் விதைக்க பளையிலிருந்து வருவார்கள்; அவர்களுடன் வேலை செய்தன். கண்டாவளை தான் அப்ப கிளிநொச்சியில் அதிக ஆக்கள் வசிக்கிற பெரியதிராமம்... அங்க வயலில் வேலை செய்தன். திமிலமடத்தில் மீன் பிடிப்பவர்களுக்கு கருவர்

டாக்கி வேலை செய்தன். பண்டி கூட்டானிலும் புளியம் பொக்கணையிலும் வயல்களில் வேலை செய்தன். இந்த வயிற்றைக் கெளரவமாகக் கழுவுவதற்காக நான் கிராமம் கிராமமாக வேலைக்கு அலைந்தன்.. காட்டு விலங்குகளுக்கும் மணித மிருகங்களுக்கும் இரையாகாமல் தப்ப நான் பட்ட அவஸ்தைகள்... கஷ்டங்கள்... கொஞ்ச நஞ்சமில்லைங்க இதெல்லாம் யாரால் .. எதர்ஸ் ?'' அவள் அழுதாள். சின் னப்பு எழுந்து சென்று மணவியின் தலையை ஆதரவாக வருடிவிட்டார்.

“அழாதை அப்பா...”

அவள் அவர் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“உங்களைக் கட்டிய பிறகுதான் என் கால்கள் ஒரிடத்தில் தரித்தன. அதையாகத் திரிந்த எனக்கு நிம்மதியைத் தந்தீங்க.”

அவர் அவளை அஸ்பாக அணுத்துக் கொண்டார் அந்தவயோதிபத் தமிழதிகள் தமது கடந்த கால நினைவு னில் மூழ்கிய போது, தம்பிராசா அங்கு வந்தான். தாய் கண்ணீர் விடுவதைக் கண்டதும் துடித்துப் போய் ஓடிவந்தான்.

“அம்மா.. அம்மா... என்னணே...” பதறிப்போய் தாயைப் பற்றிக் கொண்டான். “ஏன்னை அழுகிறோய் ?

“எல்லாம் உன்னால்தான்...” என்றார் சின்னப்பு. தம்பிராசா எதுவும் புரியாமல் தகப்பனைப் பார்த்தான்.

“இந்த மழையுக்க எங்க திரிந்திட்டு வாறாய்?” என்று தாய் கேட்டாள்.

“வேலைக்குப் போட்டு வாறன் அம்மா. குளத்தில் தண்ணி படிப்படியாகக் கூடிக்கொண்டு போகுது. கலிங்கு பாய்ந்தும் தண்ணி குறையிறதாக வில்லை. அங்க எல்லாரும்

ஒளக்கட்டல்தி நிக்கினம். பாரதிபுரம், முரசுமோட்டை, வடக்கச்சி, புதுமுறிப்பு எவ்வளம். சனங்கள் வீடுகளைவிட்டு வெளியேறத் தொடங்கி விட்டினமாம் பள்ளிக்கூடங்களில் தஞ்சம் புகுந்திருக்கினம். குடிசைகளைவல்லாம் வெள்ளத்துள் அமிழுதாம். ரேட்டிலெல்லாம் முழுங்காலு அளவிற்கு வெள்ளம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்நடஸ்சொன்று பரந்தன் கெமிக்கல்கூக்குப்பக்கத்தில் வெள்ளத்துக்க பிரண்டீடுக்குது. ஆக்களுக்குக்காயம் இல்லை. பரந்தன் மூல்லைத்தீவு ரேட்டில் ஐந்தாறு இடத்தில் ரேட்டை வெட்டிக்கொண்டு வெள்ளம் பாயுதாம்... சனமெல்லாம் வெள்ளத்தால் குற்றந்து கிடக்குதுகள். நீங்கள் இஞ்ச அழுகிறியன்.”

“அவ்வளவு வெள்ளமே?” என்று பார்வதி வியப்புடன் கேட்டாள். பொதுத் துயரத்தில் தன் துயரம் மறந்து போய்விட்டதோ?

“இப்படியொரு வெள்ளத்தை நான் கண்டதில்லை. இனித்தான் பிரச்சனை தொடங்கப் போகுது பசி... பட்டினி... வருத்தம் உங்களுக்குத் தெரியுமே, சிங்காரத்தை... என்னட்ட வேலை செய்வான்... லேபரா்”...

“ஓ... தார்மபுரத்துப் பெரடியன்...”

“அவன் இந்த மழையுக்க கோணாவில் பக்கம் வேட்டை குப் போயிருக்கிறான். மூன்றுபேர் போயிருக்கினம்... மூன்று நாளாகுதாம். இன்னமும் ஆக்கள் திரும்பவில்லை... காட்டாறுகளைவல்லாம் பெருகிப்பாயுதுகள்... இவங்கள் என்ன வானாங்களோ?”

பார்வதி கவலையுடன் மகனைப் பார்த்தாள்.

“நீ கண்டபடி தீரியாதை... தமியி.”

“நான் எங்க தீரியிறன். அதுசரி ஏன்னை அம்மா அழுதனி? கீயா ஏதாவது சொன்னவரே?”

“என் கொப்பர் அடிச்சவரோ என்டு கேளன்?” என்று சின்னப்பு விரித்தார்: ‘எல்லாம் உண்ணால்தான். நீ ஏன் முத்தையர் வீட்டிற்கு அடிக்கடி போறாய்?’

தம்பிராசாவிற்குக் காரணம் புரியத்தோடங்கியது. பிரச்சனையின் வடிவம் தெரிந்தது.

“நீங்கள் போறதில்லையே?” என்று அவன் கேட்டான்.

“நான் முத்தையரைப் பார்க்கப் போறன்”

“நானும் அப்படித்தான்...”

“முத்தையரோட் உனக்கூண் கதை?”

“பின்ன சோர்னத்தோடயே கதைக்கிறன்...” தம்பி ராசா வார்த்தைகளை முழுமையாகச் சொல்லாமல் நிறுத் திக்கொண்டான். அவனை பார்வதி கோபத்தோடு பார்த்தாள்.

“உனக்கு அப்படி ஒரு எண்ணமிருந்தால் அதை இன்றோடு விட்டிடு தம்பி. நான் இதுக்கு ஒருக்காலும் சம்மதிக்க மாட்டன்.”

“என் நாங்கள் சாதியில் குறைஞ்சவர்களென்டு அவர் பென்தர மாட்டாரென்டா?”

சின்னப்பு மகனை வியப்புடன் பார்த்தார். பார்வதி கணவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“அவர் ஒத்துக்கொண்டாலும் நான் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டன். நான் பார்க்கிற பெண்ணைத்தான் நீ கட்டிக் கொள்ள வேணும்”

அவன் திக்கித்துப்போய் தாயைப்பார்த்தான். பிரச்சினை ஒரு பக்கத்தில்தான் கிளம்பும் என்றிருக்க இருபே து

அது இருபக்கங்களிலும் இருப்பது புறந்தபோது, அவன் சற்றுத் தள்ளந்தபோனான்.

அவன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுக்க, பார்வதி எழுந்து அடுக்களைக்குள் புகுந்து அடுப்பை மூட்டினாள். முகந்தெதரி யாத அப்பன்மீது அவளுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. காதல் ஏமாற்றத்தால் அதற்குத் தன்னையே அழித்துக் கொண்ட தாயின் முகம் அடிக்கடி மனதில் எழுந்தது.

குனத்து நீரில் தோய்ந்து வீறைத்த அவளுடலை அயல வர்கள் தூக்கிவந்த காட்சியின் தாக்கம் இத்தனை வருடங்களுக்குப்பிறகும் இதயத்தின் மென்மூலையில் பலமான தாக்கமாகக் கண்றிக் கிடந்தது.

6

கீரடினாடாக அவர்கள் வெகுதூரம் வந்துவிட்டார்கள். இரவு வேட்டையில், தனித்து வந்த மரையொன்று அவர்களின் துப்பாக்கிக்கு இரையாக் கிடைத்தது. வெகு இலகுவில் மரையொன்றினை வேட்டையில் வெடி வைத்ததும் சிங்காரம் மகிழ்ந்து போனான்.

“சௌன்னன் பார்த்தியளா? மழைபெய்தால் விலங்குகள் பத்தைகளுள் நிக்கமாட்டினம். மரங்களிலிருந்து ஒழுகு கிற மழைத்தண்ணி அவைக்குப் பிடிக்காது, அதனால் அவை வெட்டையில் நிப்பினம் என்றன. நம்ப மாட்டன் என்றியள்: இப்ப எப்படி? கொழுத்த மரை’’ என்ற சிங்காரத்தை அவனுடன் கூட வந்த மாணிக்கமும் விநாயகமும் கவலையோடு பார்த்தனர். அவர்கள் கவலைக்கு காரணம் தொடர்ந்து ஒயாது பெய்து கொண்டிருக்கின்ற மழை. அதனால் காட்டுப் பாதையில் சேரும் வெள்ளம். ஜட்டைகளில் முழங்கால் அளவிற்கு வெள்ளம் சேர்ந்திருந்தது. சிற்றாற்றுகள் கனத்த நீருடன் சலகலத்துப் பாய்ந்தன.

அவர்களின் உடல் மழையில் நண்நது மெதுவாக நடுங்கத் தொடங்கி இருந்தது: “இப்ப இந்த மரையை என்ன செய்யிறது? இந்த மழையுக்க எப்படி இதைக் காவிச் செல்கிறது?”

மாணிக்கத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான் சிங்காரம்.

உரிச்சுப் போட்டு இறைச்சியைமட்டும் கட்டிக்கொண்டு போவம் மழைவிடாது போலக் கிடக்குது. காட்டாற்றுகளும் வெள்ளத்தில் பாய்து. கெதியாக உரியுங்க ஊருக்குப் போயிடுவும் “என்றான் சிங்காரம்.

“உண்ணே நம்பி இந்த மழையுக்க நானும் வந்தேனே?” என்று அலுத்துக் கொண்டான் விநாயகம்.

“ஏதோ முசுப்பாத்திக்கு வந்தது மாதிரிக் கதைக்கிறாய்? குடும்பக் கஸ்டத்தில் வேட்டைக்கு வந்தம் பன்றியையோ மாணையோ கொண்டு போனால் ஏதோ ஆளுக்கு ஐம்பது அறுபது தேறும் என்று வந்தங்...” என்று எரிந்து விழுந்தான் சிங்காரம். அவன் மனதிலும் கலக்கம் பிறந்திருந்தது அத னால்தான் வார்த்தைகள் எரிச்சலுடன் வெளிவந்தன.

அவர்கள் மரையை உரிப்பதில் வேகமாக ஈடுபட்டார்கள் தோலை குபைமாக உரித்து விலக்கிவிட்டு; கால்களைத் துடையுடன் பிளக்கும்போது மாணிக்கம் சொன்னான் “எங்களுக்கு விடிவில்லை மலைநாட்டிலே பிறந்தது முதல் தோட்டக்காட்டில் மாடாக உழைச்சம். கண்ட பயன்? 77 ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்தில் அடிச்சுத் துரத்தப்பட்டு அகதிகளாகக் கிளிதொச்சிக்கு ஒடி வந்தம் ”

“நீங்க 77 இல் வந்தியள். நான் 58 இல் அகதியாக இங்க குடும்பத்தோட ஒடி வந்தன். பல கஸ்டங்களுக்குப் பிறகு எங்களை தர்மபுரத்தில் குடியேற்றி விட்டினம். வயல், காணி தரவில்லை. மேட்டுக் காணி மட்டுந்தான் தந்தினம். அதனால் இங்கும் கூவிகளாக இருக்கிறம்... மலைநாட்டில் தோட்டக் கூவியள். இங்க வயல் கூவியள் அவ்வளவு தான்... நாங்க 58 இல் வந்து இருந்ததாலே எங்களை

தொடர்ந்து 77 இல் நீங்களும் தர்மபுரத்திற்கு வந்தியள் ..'' என்றான் சிங்காரம்.

“தெரிந்தவங்க அங்க இருந்தால் வந்தம் . அது பிழை அண்ணே சிலர் செய்தமாதிரி நாங்களும் காடு வெட்டிக் குடியேறி இருக்க வேணும். பாரதிபுரம், கந்தன் குளம் மாதிரி ”

“ஏதோ அவர்கள் சந்தோசமாக இருக்கிறமாதிரி ..? 77 இல் வந்த அகதிகளுக்கே இன்னமும் ஒன்றும் கிடைக்க வில்லை... அவர்கள் அடாத்தாகக்காடு வெட்டியிருக்கிறதைக் காலி இப்பதான் காணிக்குப் பேமிற் கிடைக்க இருக்குது. அதுக்கிடையில் 83 இல் அடிவாங்கிக் கொண்டு வந்த அகதி களுக்குப் புதிதாக ஆணைவிழுந்தானில் குடியேற்றத் திட்டங் உருவாக்கப்பட்டு வருகிறது. அகதிகளாகப் பதியாமல் கிளி நொச்சிக்கு ஒடிவந்தவர்கள் இப்பவும் தெருவில்தான். இந்த நாட்டிலே மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் படுகிற கஷ்டங்கள் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இருக்கக் காணியில்லை .. செய்ய வயல் இல்லை .. கூலி வேலை வருடம் முழுவதும் இல்லை ஆமான கூலியுமில்லை. நீ இருந்துபார் மலைநாட்டுத் தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு உரமானது போல, இந்தக் கிளிநொ சியிலும் நாங்க வயல்களுக்கு உரமாகப் போறம் ..'' என்று மாணிக்கம் அலுத்துக் கொண்டான்.

இலங்கையில் நிகழ்ந்த மூன்று முக்கிய இனக்கவைங்களும் கிளிநொச்சியில் மலைநாட்டுத் தமிழர்களை அகதிகளாகக் குடியேற்றிவிட்டன. ஐம்பத்தெட்டுக் கலவரத்தில் இங்கு ஒடிவந்தவர்களுக்கு. பரந்தன் - மூல்லைத்தீவு வீதியில் தர்மபுரம் என்றொரு குடியேற்றம் உருவாக்கப்பட்டது. இக் குடியேற்றம் உடனடிப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான மார்க்கமாக கருதப்பட்டதே தவிர, அங்கு குடியேறிய மக்களின் நலன்களைப் பூரணமாக பேணுவதாக அமையவில்லை.

எழுபத்தேழில் மீண்டும் மலைநாட்டு மக்களில் ஒரு பகுதியினர் அடிப்பட்டு கிளிநொச்சிக்கு ஒடிவந்தனர். அவர்களில் பலர் தமக்குத் தெரிந்த உறவினர் வாழ்ந்த தர்மபுரத்தில்

குடியேற மிகுதியானோர் முருகண்டிக்கும் கிளிநொச்சிக்கும் இடைப்பட்ட காடுகளை வெட்டி மேற்குப் புறமாக புது முறிப்புவரை குடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டு வாழ முயன்றனர். காட்டு யானைகளின் தொல்லைகள், ஒருபுறம். அத்து மீறிக் காடு வெட்டியதால் அதிகாரிகளின் தொல்லைகள் மறுபுறம்.

மாதத்தில் ஒருவராவது யானையால் மிதிபட்டனர்.

என்பத்திமுன்றில் பெருந்தொகையான மலைநாட்டுத் தமிழர்கள் கிளிநொச்சிக்கு ஒருங்கே ஒடிவந்தனர். அகதிகளாக முகாம்களில் தங்கினர். திரும்பிப் போவதாகக் கூறி உரிய பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு கிளிநொச்சியில் இருக்க இடமின்றித் தவிக்கும் மக்கள் ஒருபுறம். அகதிக் குடியேற்றங்களில் குடியேறிப் புதியதொரு வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கவிருக்கும் மக்கள் இன்னொருபுறம். தர்மபுரத்தில் விடப்பட்ட தவறுகள், இப்புதிய குடியேற்றத்தில் நிவர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. குடியேற்றப்பட்டு வரும் ஒவ்வொரு அகதிக்கும் வயல்காணியும் மேட்டுக் காணியும் வழங்கப்படுவதுடன், முதல் அறுவடைகானும் வரை அவர்கள் அரச செலவில் போசிக்கப்பட்டும் வந்தனர்.

“இப்ப ஆணவிழுந்தானில் குடியேற்றப்படுவது போன்ற எங்களையும் நல்ல முறையில் குடியேற்றியிருக்கலாம்...” என்றான் விநாயகம்

“எல்லாம் எங்களிலதான் பிழை, நாங்க திக்கிற்கு ஒரு வராகப் பிரிந்து நிக்கிறம். ஒரே குரலாக நாங்க எங்கட உரிமைகளை, பிரச்சினைகளை எடுத்துக்கூறவில்லை. குடியேற்ற வாசிகள் எல்லோரும் முன்னேறிவிட நாங்க மட்டும் வந்த படியே இருக்கிறம். “என்றான் சிங்காரம் கவலையோடு.”

அவர்கள் மறையை இறைச்சியாக்கிக் கொண்ட போது. வானம் மீண்டும் கருகுமெனக் கறுத்தது. அவர்கள் அவசர அவசரமாக உரபாக்குகள் மூன்றில் இறைச்சியைப் பங்கிட்டுக் கட்டிக் கொண்டார்கள். தோள்களில் தூக்கிவைத்துக்

கொட்டு புறப்பட்டபோது மழைபெய்யத் தொடங்கிவிட்டது.

“இப்படியே போனால் ஊற்றுவரும் அதி விருந்து கொஞ்ச தூரம் பேர்னால் கணக்குபூரம்” என்றபடி முன்னால் சிங்காரம் நடந்தான். வெள்ளத்துன் நடப்பது கடினமாகவிருந்தது. தோன்களில் இறைச்சிப் பாரம் அழுத்தியது.

மழை சோனாவாரியாகப் பெய்யத்தொடங்கியது: திட்டுத் திட்டாக நிலம் தெரிந்தது. காட்டு வெட்டைகளில் நீர் சேர்த்தொடங்கியது. தூரத்தில் நிலமதிர விலங்குகள் விரையும் சத்தம். கண்முன்னால் இடன்டு நரிகள் வெள்ளத்துள் அழுந்தி விழுந்து ஓடின.

படிப்படியாக. வெள்ளம் அதிகரிப்பதை அவர்கள் கண்டார்கள் பாம்புகள் வெள்ளத்தில் மிதந்து சென்றன. மனதில் பயமேற்படத் தொடங்கியது.

காட்டு மரங்களில் விழுந்த மழை நீர் பேசிகைச்சலுடன் நிலத்தைத் தழுவியது. எங்காவது ஒதுங்கலாமா? எனசிங்காரம் முதலில் எண்ணினான். அந்த எண்ணத்தை உடனடியாக மற்றுக்கொண்டான். வெள்ளத்துள் அகப்பட நேரிடுமென்ற பயம், விரைந்து நடக்க வைத்தது. எல்லோருக்கும் பின்னால் நடந்து மாணிக்கம் தள்ளாடத் தொடங்கினான். உடல் வெட வெடவென நடுங்கியது

“சிங்காரம் இனி என்னால் முடியாது...” என்று அவன் வீரிட்டான்.

இருவம்ரு திரும்பிப்பார்த்தனர். தோளிஸ்கிடந்த இறைச்சிமுடை வெள்ளதீரில் கிடந்தது. அவன் அதன்மேல் சரிந்து அமர்ந்தான். விநாயகம் கவலையுடன் ஓடிவந்து அவனைத் தூக்கமுயன்றான். மாணிக்கத்தின் உடல் தீயாகக் கொதித்தது:

“சிங்க இங்க வந்துபார்...”

“என்னால் நடக்க முடியவில்லை, தலையச் சுற்றுது விநாயகம் எனக்குப் பயமாக இருக்குது. என்ன ஊருக்குக் கோண்டு போங்கோ”, என்று மாணிக்கம் அரற்றினான்.

அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர் “இன்னமும் கொஞ்சத்தூரம் தான். அங்கபார் ஊற்று தெரியுது அந்த மேட்டிலதரன் ஊற்றுப் பிள்ளையார் இருக்கிறார். அங்க கெதியில் போயிட்ட மென்றால் பயயில்லை. பிள்ளையார் கோயில் கொட்டில் இருக்குது. அதில் தங்கி விட்டுப் போகலாம்... எழும்பிவா மாணிக்கம்.”

மாணிக்கம் தள்ளாடியபடி எழுந்தான். வெள்ளத்துள் கிடந்த இறைச்சிமூடையை அவன்னடுத்துக் கொள்ளவில்லை. விநாயகத்தைப் பற்றியபடி வெள்ளத்துள் நடந்தான். நடப் பது சிரமமாக விருந்தது.

சற்று ஆரத்தில் உயர்ந்த ஒது மேடு தெரிந்தது. அது ஊற்று என்று அழைக்கப்படும் பழைய தொரு அறித்த கிராமம் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். அங்கு ஒரு பிள்ளையார் கோயிலை அக்காட்டின் நடுவில் ஊரார் அமைந்திருந்தனர்.

ஊற்றினை நெருங்க நெருங்க வெள்ளம் அதிகரிப்பதனை அவர்கள் உணர்ந்தனர். படிப்படியாக வெள்ளம் முழங்கால் களைத் தாண்டி தொடைகளைத் தடவத் தொடங்கியது. காட்டு வெள்ளம் கடும் வேகமாக அதிகரிப்பதை அவர்கள் கண்டனர். மாணிக்கத்தால் நடக்கமுடியவில்லை. விநாயகம் தோளில்கிடந்த இறைச்சி மூடையை வீசிவிட்டு, மாணிக்கத்தை அழுத்திப் பற்றிக்கொண்டான்.

“கருக்கா... கருக்கா... மேட்டில் ஏறிட்டால் பயயில்லை...” என்றபடி சிங்காரம் வெள்ளத்துள் நடந்தான் வெள்ளம் தொடையைத் தாண்டி வயிற்றினனவிற்கு ஏறியிருந்தது. அவர்கள் உயிரைக் கையில்பிடித்தபடி வெள்ளத்துள் நடந்தனர். வெள்ளத்துடன் அள்ளுப்பட்டு வந்த பட்டமரமென்று அவர்களை இழுத்துச் செல்லப் பார்த்தது ஓரிடத்தில் விநாயகமும் மாணிக்கமும், காலிடறி. வெள்ளத்துள் தோயவிழுந்து எழும்பினர். மாணிக்கம் வெள்ளத்தை மூக்கு முட்ட குடித்து விட்டான்.

ஊற்றுமேட்டின் கரையை அடைந்து ஏற்றுயன்ற போது வெள்ளம் அவர்கள் நெஞ்சளவிற்கு உயர்ந்திருந்தது. சிங்கா வேகமாக மேட்டில் ஏறிக் கொண்டு நண்பர்கள் இருவரை யும் இழுத்து ஏற்றிவிட்டான்.

“பிள்ளையாரே” என்றபடி மாணிக்கம் அப்படியே சோர்ந்து விழுந்துவிட்டான். அவனைத் தூக்குவதற்காக தோளில் கிடந்த இறைச்சி மூடையை இறக்கிவைத்து விட்டு சிங்காரம் ஓடிவந்தான். இருவரும் மாணிக்கத்தை தூக்கிப் பிள்ளையார் கோயில் ‘குடிவில் கிடத்தினர். சிங்காரம் திரும் பிவந்து பார்த்த போது அவன் மூடை வெள்ளத்துள் சூழித்து இழுத்திச்செல்லப்படுவது தெரிந்தது.

கணப்பொழுதில் அவர்கள் வெள்ளத்தால் சூழப்பட்டு விட்டனர். அவர்கள் நின்றிருந்த மேட்டினை ஒரு சிறு தீவாக மாற்றியபடி, வெள்ளம் பேரிரைச்சலுடன் குழியிட்டு. சுழன் ராடி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

“நல்ல காலம்... அருந்தப்பு” என்று தண்ணை ஆசவாசப் படுத்திக் கொண்டான் விநாயகம். நன்றான் சாரத்தைப் பிழிந்து அணிந்து கொண்டான்.

மழை தொடர்ந்து பெய்து கொண்டிருந்தது

மாணிக்கத்தின் நிலை கவலைக்கிடமாகியது. அவன் குளிரில் விறைத்துவிடுவான் போல நடுங்கியபடி, மண் தரையில் முடங்கிக் கிடந்தான் நெருப்பு மூட்டினால் நல்லதுபோலப் பட்டது. விறகுகள் இருந்தன. அவை மழையில் நன்றான் ருந்தன. நெருப்புப் பெட்டி இங்கு இக்காகப் பியந்திருந்தது.

ஊற்றுப் பிள்ளையார் உள் கல்கட்டிடத்தில் அடக்கமாகக் குமர்ந்திருந்தார். விநாயகம் சென்று பார்த்தான். உள்மண் படத்தின் இறப்பில் நெருப்புப் பெட்டி ஒன்றிருந்தது. அதை எடுத்துவந்து ஒருவிதமாக நெருப்பு மூட்டிய போது, இருள் முற்றாக அப் பிரதேசத்தை கவிந்துமூடியது.

மாணிக்கத்தைக் கனப்புக்கு அருகில் கிடத்துனர் அவன் முனைமுனுத்தபடி முடங்கிக் கிடந்தான். நெருப்புக் கனல் அவர்களுக்கு இதமாகவிருந்தது.

“வெள்ளம் சூழ்ந்திட்டுது இனி எப்படிப் போவது?” என்று விதாயகம் பயத்துடன் சிங்காரத்தைக் கேட்டான்: “இங்கயும் வெள்ளம் ஏறுமா?”

“ஓருக்காலும் ஏறாது... இது சரியான மேடு. எப்படிப்போவ தென்பதை விடியப் பார்யபம், பசிக்குத்தா விநாயகம்...” என்றான் சிங்காரம்.

‘என்னத்தைச் சாப்பிடுகிறது?, நாங்க இந்த மழையில் வெட்டைக்கு வந்திருக்கக் கூடாது’ — இரவு முழுவதும் மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. வெள்ளம், சுழித்தோடும் இரைச்சல் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. அவர்களிருந்த மேட்டுத் தீவில் காட்டு மரங்கள் பல வளர்ந்திருந்தன. அவற்றில் அமர்ந்திருந்த குரங்குகள் பயத்தால் உறுமி இடையிடையே குரலெழுப்பின.

அதிகாலை ஓருவிதமாக விடிந்தது. மாணிக்கம் முனகிக் கொண்டே படுத்திருந்தான். மழையும் விட்டிருந்தது. சிங்காரமும் விநாயகமும் குடிலைவிட்டு வெளியேவந்து பார்த்தனர். இருவரினதும் இதயங்கள் ஒருகணம் வியப்பாலும் மறுகணம் பயத்தாலும் விறைத்து விட்டன. அந்த மேட்டுத் தீவில் இப்படியொரு விலங்குக் கூட்டம் நிறைந்திருக்குமென அவர்கள் எண்ணவில்லை.

வெள்ளத்துள் அள்ளுப்பட்டு வந்த மான்கள் ஒருபுறமாக மருங்கு நின்றிருந்தன. இன்னொரு பக்கத்தில் மூன்று பன்றிகள், குட்டிகள் பலவற்றுடன் பதுங்கிநின்றன. நான் கைந்து காட்டெடுருமைகள் ஒரு மரத்தின்கீழ் மூசிக்கொண்டு நின்றிருந்தன. எல்லாம் வெள்ளத்திலிருந்து தப்புவதற்காக இந்த மேட்டில் ஏறியிருப்பவை.

அவர்களைக் கண்டதும் ஒரு மாண் வெருட்சியுடன் நீரில் பாய்ந்தது பின்னர் தத்தளித்துவிட்டு பழையபடி மேட்டிலேறிக் கொண்டது.

அவர்களைச் சூழ்ந்து சமுத்திரமாக வெள்ளக்காடு கிடந்தது. திரளாக புல அவற்றில் மிதந்தன. பட்ட காட்டு மரங்களை வெள்ளம் இழுத்துச் சென்றது.

எருமைகள் போன்ற கனத்த உடல்கள் மிதந்து சென்றன: அவர்கள் மீண்டும் குடிலுக்கு திரும்பிவந்து கணப்பிள்ளு முன் அமர்ந்துகொண்டனர்.

மாணிக்கம் ஏனோ செத்துக் கொண்டிருந்தான்.

7

இற்றத்து வெள்ளம் சற்று வடிந்தது போல முத்தையருக்குப் பட்டது. அவருடைய காணி மேட்டுப்பாங்கானது ஆதலால், வெள்ளம் சற்று விரவாக வடிந்து விட்டது. எனினும் பலை பகுதிகளில் வெள்ளம் வீடுகளுள் புகுந்து விட்டதுடன். குடிசைகளையும் வீழ்த்திவிட்டதாகச் செய்திகள் வந்தன.

“ஓருபோது மில்லாத மழை..” என்று அவர் எண்ணாலிடப்படி சுருட்டைவாயில் பொருந்தும் போது ஐந்தாறு இளைஞர்கள் படலையைத் திறத்து கொண்டு வந்தார்கள்.

“அம்மான்..... முத்தையா அம்மான்...”

“இங்கதான் நிக்கிறன் பொடியள்.. என்ன விசயம்?”

“உங்கட கிடாரங்கள் இரண்டையும் ஓருக்காத் தாருங்கோ. பள்ளிக்கூடத்தில் வெள்ளத்தால் பாதிக்கப்பட்ட அகதிகள் இருக்கின்றன. இன்னமும் சாப்பாடு போடவில்லை. சமைச்சுப் போடப்போகிறம்...” என்றான் அவர்களில் ஒரு இளைஞர்.

அந்தக் கிராமத்தில் அவரிடமிருக்கின்ற இரண்டு பெரிய கிடாரங்களுக்கு வெகு மதிப்பு. எங்கு கலியாண வீடு நடந்தாலும் அவியலுக்கு இவைஇரண்டும் போய்விடும். அம்மன் கோயிலில் பாற்கஞ்சி வார்க்கவும் இவற்றைத்தான் எடுத்து

துச் செல்வார்கள். அஞ்சக் கிடாரங்கள் அவருடைய ஆச்சி யினுடையவை. அப்படிப்பட்ட பாத்திரங்களை இந்தக் காலத்தில் காண்பது அரிது.

கிடாரங்களை அவர் எடுத்துக் கொடுத்தார். ஒருவரால் இலகு வில் தூக்க முடியாத கனமுடையவை. கொடுக்கும் போது “கவனம் பொடியன்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

“பக்குவமாகத் திருப்பித்தாறம் அம்மான்...”

அவர்கள் அவற்றினை எடுத்துச் செல்லும்போது அவர் கண்கள் அவற்றில் நிலைத்து நின்றன. அக்கிடாரங்கள்தான் அவரின் கலியாணத்திற்கும் சமையல் செய்தன. அவருக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது.

“ஆச்சி படுத்த படுக்கையாகக் கிடக்கிறா.. இண்டைக்கோ நாளைக்கோ என்றிருக்குது... கெதியா வா, மச்சான்...” என்று யாழிப்பாணத்திலிருந்து வந்த அவர் மைத்துனன். திருநாவுக்கரசு அழைத்த போது அவரால் மறுக்கமுடிய வில்லை. ஒரு கணம் அவர் யாவற்றையும் மறந்து விட்டார். ஆச்சிக்குக் கடுமை என்ற எண்ணம் மட்டுமே மனதில் நிலைத்து வலித்தது. ஆச்சியை உயிரோடு பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆவேசம் மனதில் உந்த அவர் யாழிப் பாணத்திற்கு ஓடிவந்தார்.

இயக்கச்சியை கடந்து, பளையினுாடாக அவர்கள் வேகமாக யாழிப்பாணம் நோக்கி நடந்து வந்தபோது. சிவபாக்கியத் தின் எண்ணம் இதயத்தின் நரம்புகளை முறுக்கியது. நாளை மறுநாள் வெள்ளிக்கிழமை. அவர்கள் எவ்வளவு ஆவலோடு காத்திருப்பார்கள்? சிவபாக்கியத்தால் இந்த ஏமாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

“நானென்ன செய்ய சிவபாக்கியம் ஆச்சியைப் பார்த்துவிட்டு திரும்பி ஓடிவாறன்... கலியாணம் எப்பவும் செய்யலாம். ஆச்சியை எப்பவும் பார்க்க முடியுமா? மன்னித்துக்கொள் சிவபாக்கியம்...” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டார்.

சிவபாக்கியத்தைச் சந்தித்து உண்மை நிலையைக் கூறிவிட்டு வந்திருக்கலாம் என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. திருநாவுக்கரசு அமுங்குப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். ஒரிடமும் அசைய முடியாமல் ஓரேயடியாகயாழ்ப்பாணத்துக்கு இழுத்து வந்து விட்டான்.

பளையிலிருந்து கொடிகாமம் மட்டும் வண்டில் சவாரி கிடைத்தது கொடிகாமத்திலிருந்து சாவகச்சேரி மட்டும் மீண்டும் நடந்தே வந்தனர். சாவகச்சேரியை அடைந்த போது நள்ளிரவாகிவிட்டது மடத்தில் படுத்து விட்டு அதிகாலை புறப்பட்டு மத்தியானமளவில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர்.

ஆச்சி படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தாள். சுதுமலை வைத்தியர் அண்ணாமலை வந்து பார்த்து மருந்து கொடுத்தார் சாகக்கிடந்த கிழவி எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தது.

ஆச்சியை அக்கோலத்தில் பார்த்த போது முத்தையருக்கு முதலில் ஏமாற்றமே ஏற்பட்டது. “ஆச்சி படுக்கையாகக் கிடப்பா” என்ற எதிர்பார்ப்பு பொய்த்த போது சற்றுக் கோபமும் ஏற்பட்டது.

இன்று வெள்ளிக்கிழமை: அங்கு சிவபாக்கியம் தனக்காகக் காத்திருப்பாள்.

“என்னடா தம்பி, அப்படி ஓரேயடியாகக் கிளிநொச்சியிலை நின்றிட்டாய். ஒருக்கா வந்து பார்க்க வேணும் என்ற நினைவுமில்லாமல் ..” என்று அவனைக் கண்டதும் ஆச்சி அழுதாள். அவளுடைய கண்ணீர் அவரைக் கலங்க வைத்து விட்டது.

“அழாதையணை நான் வந்திட்டனே ..”

“நான் பிழைச்சது அருமை ஏதோ உவள் அன்னம் தான் இரவு பகலாக என்னோட நல்லாக் கண்டப்பட்டிட்டுது ..”

அவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். அறையின் மூலையில் அன்னம் நின்றிருந்தாள். அவரின் மாமன் மகள். திருநாவுக்கரசுவின்

தங்கை. அவள் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்து விட்டுத் தலையைக்குனிந்து கொண்டாள்.

“உனக்கும் அன்னத்திற்கும் ஒரு கலியாணத்தைச் செய்து வைச்சிட்டன் என்றால் நான் நிம்மதியாகப் போயிடுவன்...” என்று ஆச்சி கூறியபோது அவர் திகைத்துப் போய்விட்டார்” பிரச்சினை இப்படியொரு வடிவத்தில் உருவாகும் என அவர் என்னியதில்லை.

அன்னத்தை அவருக்குச் செய்து வைப்பதென்ற பேச்சு இடையிடையே அந்த இரண்டு குடும்பங்களிடையேயும் அடிப்பட்டது, மேய்தான். அவர் அப்படி என்னியிருந்தவரல்லர்.

அவர் எப்படி சிவபாக்கியத்தின் விசயத்தை ஆச்சியிடம் சொல்வார்? அவருடன் அவர் வாழ்ந்துவிட்ட செய்தியை அந்தக் கிழவியால் தாங்கிக்கொள்ள முடியுமா?

அவர் எதுவும் பேசவில்லை

“இப்ப என்ன அவசரங்கள்?” என்று மட்டும் சொன்னார்.

அடுத்த முன்று நான்கு நாட்களும் ஆச்சி கலியாணத்திற்கு நுச்சரிக்கத் தொடங்கினாள்.

“எனக்கு கலியாணத்தில் விருப்பமில்லை ஆச்சி. என்னை தொந்தரவு படுத்தாதை...”

“ஏன்றா.. யாரையாவது எங்கையாவது பார்த்து வைச்சிருக்கிறியா? அப்படி ஏதாவதென்டால் சொல்லிவிடு”

அவர் சொன்னார். சிவபாக்கியத்தைப் பற்றிச் சொன்னார். அவருடன் ஏற்பட்ட நட்பைப்பற்றிச் சொன்னார். அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்வதாக வாக்களித்திருப்பதைச் சொன்னார்.

ஆச்சி கொதித்தெழுந்தாள்.

“அப்படி ஊர் பெயர் தெரியாத, சாதி சனம் தெரியாத அவளை நீ கலியாணம் செய்து கூட்டிவந்தியென்டால் இங்க நான் உசிரோட இருக்கமாட்டன்... இறப்பில் கயிறுகட்டித்

தொங்குவன் தெரிந்து கொள் உன் கொப்பானை இது சத்தியம் '' என்று அவர் தலையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்தாள் ஆச்சி.

அவரால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. அவர்கள் பேசிக்கொண்டதை அன்னம் கேட்டிருக்க வேண்டும். அவர் விம்முவது கேட்டது.

அன்றிரவு அவரால் தூங்கமுடியவில்லை. சிவபாக்கியத்தின் என்னம் எழுந்து அவரை அலைக்கழித்தது. அவளுடன் வாழ்ந்து அனுபவித்த சுகத்தின் கிறுக்கம் வாலிப் உடலின் தேவையை உணர்த்தியது. அவனை ஏமாற்றக்கூடாது. அவர் தொட்டமுதல் பெண் அவள்தான்.

அவர் பாயில் கண்ணயரத் தொடங்கியபோது அவரின் கால் களை யாரோ கட்டிக் கொண்டு அழுவது தெரிந்தது. தூடித்துப் பதைத்து எழுந்துபார்த்தார். முற்றத்து நிலவொளி யில், அன்னம் அவர் காலடியில் அமர்ந்து அழுவது தெரிந்தது.

“என்னை ஏமாத்தி விடாதீங்க மச்சான் .. உங்களைத் தவிர வேறு ஒருத்தருக்குக் கழுத்தை நீட்ட மாட்டன் நீங்க இல்லை யெண்டால் நிச்சயமாக மருந்துதான் சூடிப்பன் ..” என்று அவள் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். அவள் உடலின் வளைவுகள் அழுகையில் அதிர்ந்தன.

அவர் அவளின் தோள்களைப் பற்றி, “அழாதை ..” என்றார்: “நானென்ன செய்ய? ஒருத்திக்கு வாக்களித் திட்டன்....”

அன்னம் அப்படியே அவர் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டு விம்மினாள். அவள் கூந்தவின் மல்லிகை மனம் அவருக்கு வெறியையூட்டியது. அவள் உடலின் சூடு அவரை மயங்கச் செய்தது.

அன்னத்தை இறுக அணைத்துக் கொள்ளும்போது, காட்டில் சிவபாக்கியத்துடன் அனுபவித்த இள்பத்தின் நினைவுலைகள் உடலை முறுக்கேற்றின.

“அழாதை அன்னம்...” என்றார் முத்தையா. பாயில் தன்னருகே அவளைப் படுக்க வைத்துக் கொண்டபோது, குடிசைக்குள்ளிருந்து ஆச்சி தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டது அவருக்குத் தெரியாது.

இந்தக் காலத்துப் பொடியளிஞர் காதல் இவ்வளவுதான் என்று ஆச்சி எண்ணமிட்டாள். தான் சொல்லிக் கொடுத் தபடி அன்னம் நடந்து கொண்டதில் ஆச்சிக்கு வலு திருப்பதி.

முத்தையர் மீண்டும் சிக்கலில் மாட்டிக்கொண்டார்.

அவரின் கலியாணம் தடல் புடலாக நடந்தது. அந்த ஆரவாரத்தில் அவர் மெதுவாக முறிகண்டியை மறக்கத் தொடங்கினார். அன்னம் அவர் இதயத்தில் ஆட்சிபெற சிவபாக்கியத்தின் கவுகேள் மேலூலை அழியத் தொடங்கின.

இப்போது நினைத்துக் கொண்டாலும் அவருக்கு தன்மீது வெறுப்பாக இருந்தது. தான் அப்படி நடந்திருக்கக் கூடாது என எண்ணமிட்டார். சிவபாக்கியத்தை ஏமாற்றி இருக்கக் கூடாது.

அவள் என்னவானாலோ?

வானம் சற்று வெளுத்திருந்தது. இருளில் கவிந்திருந்ததலைவாசலில் சொர்னம் அரிக்கன் லாந்தர் கொழுத்தி மாட்டிவிட்டாள்.

“என்ன ஐயா, கடும் யோசனை”? என்று சொர்னம் கேட்டாள்.

அவர் மகளை நியிர்ந்து பார்த்துவிட்டுச் சிரிக்க முயன்றார்.

“ஒன்றுமில்லை... பின்னை உங்கொம்மாவை நினைத்துக் கொண்டன்...”

இருகணம் சொர்னத்தின் இதயம் தாயின் நினைவில் ஆழ்ந்தது. அவளுக்கு ஆறாவது வயது நடக்கும்போது அவள் காலமாகி விட்டாள். நிழலாக அவள் உருவம் நினைவில் சதுரிட்டது.

“கொஞ்சம் தேத்தன்னி கொண்டுவா, சொர்னக் ..”

அவன் அடுக்களைக்குண் நுழையும்போது, படலையைத் திறந்து கொண்டு கனகரத்தினம் வருவது தெரிந்தது. அந்தக் கிரா மத்தின் கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத் தலைவன் அவன் எப்போதாவது முத்தையரிடம் ஆலோசனை பெறவருவான்.

தலைவாசல் வாங்கில் கனகரத்தினம் அமர்ந்து கொண்டான். கிளிநோச்சியில் வெள்ளம் விளைவித்து வரும் அனர்த்தங்களை அவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். அகதிகளாக ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் பள்ளிக்கூடங்களிலும், கோயில்களிலும் அடைக்கலம் புகுந்திருப்பதாக அவன் கூறினான். சென் திரேசா. குருகுலம், காந்திசேவாநிலையம் எங்கும் அகதிகள் கூட்டமேன அவன் சொன்னான்.

“இதுக்குள்ள இன்னோரு புதினமும் நடந்திட்டு அம்மான்”
“என்ன?”

“ஆலடி வேலரின்ர மோன் உவன் சிலவாவோட ஒடிவிட்டாலாம்.”

முத்தையர் வியப்புடன் அவனைப் பார்த்தார்.

“அவன் சிங்களைப் பொடியனவ்வோ? இவருக்கு எங்க மதி?”

“காதல் எண்டால் இதெல்லாம் பார்க்க மாட்டினம் அம்மான். அந்தக்காலம் போலவே?

“ஓமோம் அந்கக் காலத்தில நோட்டுத்தெருவில ஒரு குமர்ப்பிள்ளையைக் காணமுடியாது. யாழ்ப்பாணத்தில ஒழுங்கைகளால் ஆம்பிள்ளையள் தான் போவினார். பொம்பிள்ளையள் வளவுப் பொட்டுக்களால் போய்வருவினம் ஒரு குமர்ப்பிள்ளையை பார்க்கிறதெண்டால் கிராமத்து கோயில் திருவிழாக்களில் சதுர்க்கச்சேரிகளில் தான் காணலாம்.”

“என் அம்மான் அந்தக்காலத்தில ஒருத்தரும் காதலிக்கிற தில்லையே?”

“ஆர் சொன்னது? பெரும்பாலும் பேசித்தான் செய்வினம்...” மனமறிந்து முத்தையா அம்மான் பொய் உரைத் தார்; “சாதி மாறி இனம் மாறி அந்தக் காலத்தில யார்கவியானம் செய்தினம்?”

“கல்விகற்று அறிவுபூர்வமாகச் சிந்திக்கின்ற இந்தக்காலத் தில், சாதியாவது சமயமாவது...?” என்று சிரித்தான் கனகரத்தினம்.

சொர்ணம் தேநீருடன் வந்தாள்.

“தம்பிராசாவுக்குக் கலியாணம் யேசுகினம், பார்வதியக்காபொம்பிளை பார்க்கிறா” என்றான் இருந்தாற்போல் கனகரத்தினம்.

“எங்கயாம்...”

“கண்டாவளையில் எண்டு கேள்வி. சின்னப்புகின் தங்கச்சி ஒருத்தி அங்க இருக்கிறாவாம்.”

“ஓமோம்... உவன் சிவக்கொழுந்து பெஞ்சாதி. ஒன்றுக்க ஒன்று நல்லது தான்”

சொர்ணத்தின் உயிர் நிலையில் அவ்வார்த்தைகள் தாக்கிய தாக உணர்ந்தாள்.

8

அடிவானம் வெருத்து, கதிரவன் கதிர் பரவிய போது சிவக்கொழுந்தின் மனதில் மெல்லியதாக நிம்மதி பிறந்தது. மூன்று நான்கு நாட்களாகக் கிளை மறைவுகளில் தங்களை மறைத்து ஒடுங்கிக் கிடந்த காட்டுப் பறவைகள், வெயிலைக் கண்டதும் உடல்களைச் சிலிர்த்துக் கொண்டன. பல்வேறு தொனிகளில் குரலெழுப்பி ஆரவாரம் செய்தன. இன்று அவை இரைதேடப் புறப்பட்டுவிடும்.

சிவக்கொழுந்து நிம்மதியாகப் பெருமுச்சு விட்டார். அதற்குக் காரணம் இருந்தது. கண்டாவளையின் புராதன கமக்காரர் அவர். முப்பது ஏக்கர் வரையில் வயல் காணிகள் அவருக்கிருந்தன. அவை இம்முறை நல்லவிளைச்சலைத் தந்து

அறுவடைக்குள்ளாகி இருந்தன அறுவடைக் காலத்தில் மழைபொழியத் தொடங்கியதால் அறுவடை செய்து பரப்பிய நல் உப்பட்டிகளை வரம்புகளில் எடுத்துப் போடவோ, அவற்றைச் சூடு வைக்கவோ முடியவில்லை. அதனால் போட்டது போட்டி அவை வயல் வெளியில் கிடக்கின்றன. சேநாரம் சிறிது இருந்தாலும் ஒரு வெயில் ஏறித்தால் அவற்றைச் சூடாக்கிவிடலாம்.

கிளிநொச்சியில் மிகப்புராதன கிராமம் கண்டாவளையாகும் கிளிநொச்சியில் இரண்ணமடு நீர்ப்பாசனக்குளம் அமைக்கப்பட்டு குடியேற்றங்கள் உருவாக்கப்படுவதற்கு முன்னரே, கண்டாவளையில் குடியிருப்புகள் இருந்தன. யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் இங்கு குடியேறுவதற்கு முன்னர் வண்ணி மக்கள் இக்கிராமத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர் கன்ராயன் ஆறு காவிலந்து படியவிட்ட வளமான வண்டல்கண் பிரதேசமாக இருந்ததால் நெற்செய்கை இக்கிராமத்தில் சிறப்பாக நடந்தது.

“இதனைமடுக்குளம் அமைக்கப்பட்டது, கிளிநொச்சிக்கு நல்லது என்றாலும் கண்டாவளைக்கு நட்டம். கண்டாவளைக்கு வரும் நீரை எல்லாம் தடுத்து இரண்ணமடுக்குளம் தேக்கிக்கொள்ளுது. அதனால் எங்களுக்கு பெரும்போகத்தில் தண்ணி காணாமல் போகுது...” என்பார் சிவக்கொழுந்து.

இது அவரின் கருத்து மட்டுமல்ல, அக்கிராமத்தவர் பலரின் கருத்தாகும். அவர்கள் தாங்கள் பாதிக்கப்பட்டமைக்குக் குரல் ஏழுப்பியதால் இன்று அவர்களுக்குப் பெரிய குளம் என்ற நீர்ப்பாசனக்குளத்தின் மூலம் நீர்வழங்கப்படுகிறது. எனினும் தாங்கள் முன்னர் அனுபவித்த வாய்ப்பு குன்றிவிட்டதை அக்கிராமத்தவர்கள் உணராமலில்லை.

அக்கிராமத்தின் பழைமையைப் பறைசாற்றுவனவாகப் பணமரங்கள் செழித்து வளர்ந்துள்ளன. அங்கிருந்து வடபுயமாகச் சென்றால் ஆணையிறுக்கடலேரியை அடையமுடியும். நெய்தலும் மருதமும் இணைந்த ஒரு கிராமமாக கண்டாவளை இருக்கின்றது.

முற்றத்தில் நின்றபடி கிழக்குவானை நோக்கி மகிழ்ந்திருந்த சிவக்கொழுந்து, வீட்டிற்குள்ளிருந்து மணவி நாகமுத்து வருவதைக் கண்டார்.

“இண்டைக்கு வெயில் ஏறிக்கும் போல இருக்குது. ஒரு வெயில் காணும். உப்பட்டிகளையெல்லாம் எடுத்துச் சூடாக கிப் போடுவன்...”

“நீங்கள் இந்தமுறை செய்தது விசர் வேலை... கடும் ஆசைப் பட்டிட்டியள். பத்தேக்கரோட் நிக்காமல், முப்பது ஏக்கார் வரை குத்தகைக்கும் எடுத்துச் செய்தியள். இருந்த றக்ரஞ்சையும் வித்து, நகைநட்டுக்களையும் வித்து, செய்திருக்கிறியள்... என்னவாகுமோ? நல்லாத்தான் விளைஞ்சது. கண்பட்டது போல இப்படி மழைவந்து அறுத்திருக்குது...” என்று நாகமுத்து கவலைப்பட்டாள்.

“ஓமோம் நீ சொல்லுறது சரிதான். எதுக்காக இந்தமுறை இப்படிச் செய்தனான்? எல்லாம் உவள் கடைசியாள் பூரணத்திற்காகத்தான். உங்ர கொண்ணர் சின்னப்பரும் உங்ர மச்சானும் அப்படி ஒரு சீதனம் கேக்காமல் இருந்தால் செய்திருப்பனே? தம்பிராசா நல்ல பொடியன் உத்தியோகத்தன்... ஒரு லட்சம் கொடுத்தால் என்ன?...”

“ஓருக்காலும் வராத ஆசை உங்களுக்கு வந்திட்டுது. எல்லாப் பிள்ளையருக்கும் உத்தியோக மாப்பிள்ளையே எடுத்தியள்? சின்னவருக்கு மட்டும் உத்தியோகத்தில் பாத்தியள்...”

“விசரி... எங்கட பொடியனை வேறிடத்தில் விடுகிறதே? அவன்ர உத்தியோகத்திற்கு எத்தனை பேர் கொத்திக் கொண்டு போகக் காத்திருக்கினம்? சீதனத்தால் குழம்பக்கூடாது கண்டியோ...”

“எனக்கும் அதில் விருப்பத்தான்... அதுக்காக, இருக்கிற சொத்தெல்லாத்தையும் வித்து வயலில் போட்டிருக்கிறியள்... அறுத்திருக்கிற நாற்பதேக்கரையும் அடிச்சிட்டன் எண்டால்

என்னைப் பிடிக்க முடியாது. பூரணத்தின்ர கவியானத்தை முடிச்சிடுவன்...”

“புளியம்பொக்கணை நாக தம்பிரான்தான் துணை ” என்றாள் நாகமுத்து.

கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தில் சரித்திரப் புகழ்பெற்ற புனிதமான கோயில் புளியம்பொக்கணை நாகதம்பிரான் கோயிலாகும். சென்ற வைகாசித்திங்களில் பெரும் பொங்கல் நடந்தது. வழக்கமாக நடப்பதுதான். கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தின் பல பகுதிகளிலும் இருந்து பெருந்திரளான பக்தர்கள் கோயிலில் கூடுவார்கள். பொங்கல் பொங்கித் தங்கள் நேர்த்திக் கடன்களை நிறைவேற்றுவார்கள்.

கடந்த பொங்கல் விழாவிற்கு சின்னப்புவும் பார்வதியும் வந்திருந்தனர். சிவக்கொழுந்து குடும்பமும் சென்றிருந்தது அங்குதான் பூரணத்தை பார்வதி பார்த்தாள். அவள் மிகவும் அழகாகவும் அடக்கமாகவும் இருந்தாள்.

“மாமி... மாமி ” என்று பார்வதியோடு ஒட்டிக்கொண்டாள்.

பொங்கல் பொங்கும் போது கூடமாடநின்று அவளுக்கு உதவிகளைச் செய்தாள்.

ஒலிபெருக்கியில் கிராமசேவையாளர் சின்னத்தும்பி நாகதம்பிரானின் தல வரலாற்றைப் பழகுதமிழில் கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

“...பல வளங்களும் பொருந்தி, பல துறைகளிலும் மேல் பட்டுயர்ந்த புளியம்பொக்கணை எனும் திருப்பதியிலே, வன்னிய குஸ்தத்திலே நீதி நாயக முதலியார் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். பெண்மைக்கே இலக்கணம் வகிக்கத் தகுந்த கமலம் எனும் மங்கை நல்லானை இவர் மனம்செய்து, வள்ளுவன் வழியில் வாழ்ந்த காலை, இவர்கள் செய்ததான் தவறபயனாக, உமா பாகருடைய திருவருளினாலே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இரு ஆண்மகவுகளைப் பெற்றெறடுத்தனர். ஆனால் அதன் பின் நடந்ததுதான் விந்தை. கமலம் அம்மாள் மூன்றாவது தடவையாகக் கர்ப்பமுற்றாள். பங்குனி மாதத்திலே,

உத்தரம் பூரணேசேர்ந்த சுபதினத்திலே, ஒர் அழகான பெண் மகவைப் பெற்றதோடு. ஒரு நாகபாம்பையும் பெற்ற னள். இதைக்கண்ட சுற்றத்தினர் பயந்து பாம்பை எடுத்து வெளியில் போட. அது நகர்ந்து தாயின் படுக்கையில் வந்து சேர்ந்தது. இதைக்கண்ணுற்ற அந்ததாய் அப்பாம்பிற்கும் பாலுாட்டி வளர்த்தன்ன.

“...காலதேவதை கணிசமான தூரத்தைக் கடந்தாள். நீதி நாயக முதலியாரும் கமலம் அம்மாரும் முதுமை அடைந்தனர். அவர்களின் குழந்தைகளும் தனுந்த பருவம் அடைந்து இல்லறத்தில் ஈடுபட்டனர். பெற்றார் தமது சொத்துக்களைக் குழந்தைகளுக்குப் பகிர்ந்து எழுதப் புகுந்த காலை. இப்பாம்பானது கோபிப்பதைக் குறிப்பாலறிந்து அதற்கும் ஒரு பங்கிந்து சாசனம் எழுதினார்கள். பாம்போடு கூட அவதி ரித்தக்கோதரி பாம்பின்சார்பில் அதன் சொத்தைக் கவனித்து வந்தார். காலம் செல்லச் செல்ல அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள சர்ப்பங்களும் இப்பாம்பினோடு சேர்ந்து பல்கிப் பெருகி வீடு முழுவதும் நிறைந்து வாழ்ந்தன.

“ஒருநாள் தாயார் முற்றம் கூட்டும் போது இப்பாம்புகள் சென்று குப்பைகளைச் சிதறியும் தேகம் முழுவதும் சுற்றியும் செய்யும் உபத்திரவும் தாங்க முடியாமல் கையிலிருந்து விளக்குமாற்றினால் அடித்து; ‘‘தொலைந்து போங்கள்’’ என்று மொழிந்தனவன். உடனே சர்ப்பங்கள் யாவும் மறைந்தன.

“சர்ப்பங்களைக் காணாத தந்தையார் மனம் வருந்தி பலவிடங்களிலும் தேடிக் காணாமையால் மனமுடைந்து ஊன் வெறுத்து உறக்கம் மறந்து திரிந்தார். ஒருநாள் மனமும் உடலும் சோர்ந்து சிறிது நேரம் தூங்கியபோது சிவபெருமான் கனவில் தோன்றி, ‘‘பாம்புகள் கொக்காவில் என்னும் காட்டு வழிடாக வன்னிநாடு சேர்ந்து புதுரென்னும் இடத்தில் தங்கியிருக்கின்றன. தகுந்த வரிசைகளோடு சென்று அழைத்து வந்து இங்கே ஒரு ஆலயம் அமைத்து. அச்சர்ப்பத்தினைத் தெய்வமாக வணங்கிவரின் நன்மை மிகவுண்டுகும்’’ எனத் திருவாய் மலர்ந்தருள்ளார்.

“...அவ்வண்ணமே வரிசைபோடு சென்று தந்தையார் குறித்த இடத்திலே சர்ப்பம் இருக்கக்கண்டு, மன மகிழ்ந்து, குறையிரந்து, அழைத்து, வந்து ஆலயமமைத்துப் பூசை செய்து, அரவு பிறந்ததினத்தில் பெருக பொங்கல் செய்து கில காலம் செல்ல இறைவன் திருவடி அடைந்தார்.”

“நாகதம்பிரானே...” எனப் பார்வதி வணங்கினாள்.

பொங்கல் திருவீழா முடிந்து அவர்கள் புறப்பட்டார்கள் அந்த நேரத்தில் தான் பார்வதி பேச்சை எடுத்தாள்:

“இதோ பார் மச்சாள், என்ச மகன் தம்பிராசாவுக்கு கலியானம் பேசுறம். உங்களுக்கு முதலில் அறிவிக்காமல் பிற வீடத்தில் செய்யக் கூடாது. சொல்லி விட்டன் ”

“நாங்கள் ஒருக்கா கிளிநோச்சிக்கு வாறம், தங்கச்சி...” என்றார் சிவக்கொழுந்து.

சொன்னவாறு அவர்கள் சென்றார்கள். அங்குதான் சிதனம் பேசப்பட்டது.

சிவக்கொழுந்து அவற்றை இரை மீட்டுக் கொண்டார். சால் வையை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டார்.

“நான் ஒருக்கா தர்மபுரத்திற்குப் போயிட்டு வாறன். சூடு வைக்க வேணும் உவன் விநாயகம், மாணிக்கம் ஆக்களிட்ட செல்லிட்டு வாறன்.

ஓரு இருபது பேராவது தேவை...”

“விநாயகமும் மாணிக்கமும் வேட்டைக்குப் போனவங்களாம். இன்னமும் வரவில்லை என்று கதைக்கினம். அவங்கள் குடும்பம் கத்திக் குழறுதுகளாம்...”

“மறந்து போனன்... வேறை ஆக்களை ஒழுங்குபடுத்தி விட்டு வாறன்... இன்றைக்கு வெயில் ஏறித்தால் ராராவா அள்ளிச் சூடு வைக்க வேண்டும்...”

சிவக்கொழுந்து தர்மபுரத்திற்கு வெளிக்கிட்டார். பாதையில் வெள்ளம் தேங்கிக் கிடந்தது. வீதியின் அருகாகப் பாய்ந்து

கொண்டிருக்கும் கனகராயன் ஆறு, பொங்கிப் பிரவகித்த படி சுழியிட்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அதிஷ்டவசமாக கண்டாவளையை, நாடிவரும் வெள்ளம் இருபுறத்து ஆறுகளினாலும் வடித்துச் செல்லப் படுவதனால் இலகுவில் வெள்ளம் கிராமத்தைத் தாக்குவதில்லை.

அவர் தர்மபுரத்திற்கு வந்த போது அக்கிராமம் சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தது. அக்கிராமத்திலிருந்து வேட்டைக்குப் போன மூவர் இதுவரை திரும்பவில்லை. அவர்களுடைய மனைவி மக்கள் அவரைக் கண்டதும் ஓடிவந்தார்கள். அவர்கள் அவரிடம் ஏதாவது செய்தியை எதிர்பார்த்தார்கள் “பயப்படாதையுங்கோ பிள்ளையள். அவர்கள் ஒரு கஷ்டமுமின்றி வருவார்கள்.” என்று ஆறுதல் கூறினார்.

பின்னர் அன்றிரவு வேலைக்கு வேறு ஆட்களை ஒழுங்கு படுத்திவிட்டுத் திரும்பினார். அவர் எண்ணியபடி அன்று முழு வதும் வெயில் எறித்தது. உப்பட்டிகள் காய்ந்தன.

அன்று மாலையே உப்பட்டிகளைச் சூடாக்கும் வேலை ஆரம்பமானது.

“கவனமாக அள்ளுங்கோ... கதிர்கள் கொட்டின்டிடும்” என்று அவர் கூலியாட்களிடம் அடிக்கடி கூறிக்கொண்டிருந்தார். நாற்பகேக்களிலும் முப்பது பேர் வேலை செய்தார்கள். பதினெட்டுச் சூடுகள் வைக்கப்பட்டன. அவை வைத்து முடியும்போது அதிகாலை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது.

சிவக்கொழுந்துவிடம் நிம்மதியான பெருமூச்சு எழுந்தது கூடுவைத்து விட்டு அவர்கள் திரும்பிக்கொண்டிருந்த போது. மெதுவாக மீண்டும் மழை தூறத் தொடங்கியது.

“இனி இந்த மழை ஒன்றும் செய்யாது..” எனச் சிவக் கொழுந்து கூறிக்கொண்டார்.

அவரைப் போல இந்தக் கிராமத்தின் பல விவசாயிகளும் இரவிரவாகச் சூடு வைத்தார்கள். பெருங் அழிவிலிருந்து தமது விளைவைக் காப்பாற்றி விட்டோம். என்ற நிம்மது அவர்களிடம் ஏற்பட்டது.

அன்று மத்தியானம் வரைதான் அவர்களின் நிம்மதி நிலைத் தது. பட்டினத்திலிருந்த முருகேசு, பதட்டமான ஒரு செய் தியுடன் ஓடி வந்தான்.

“இரண்மடுக் குளத்தின் ரேடியல் கேற்றுகளைத் திறக்கப் போகின்மாம். கலிங்கால பாயிற நீர் குளத்தில் சேருகிற நீரை வெளியேற்ற முடியவில்லையாம். குளக்கட்டிற்கு ஆபத்து வரலாம் என்றதால கேற்றுகளைத் திறக்கிறதைத் தவிர வேறு வழியில்லையாம்.”

“நாகதம்பிரானே...” என்று சிவக்கொழுந்து அலறினார் அந்தக் கிராமத்தின் அனைத்து விவசாயிகளும் திகிலுற்றனர். இரண்மடுக்குளத்தின் பதினொரு ரேடியல் கேற்றுகளையும் திறந்தால் குளத்திலிருந்து ஒருங்கே வெளியேறும் நீர், குளத்தின் முன்பரந்து கிடக்கும் முரசமோட்டை, கண்டாவளைக்கிரா மங்களை வெள்ளத்துள் ஆழ்த்திவிடும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்ததே.

வயல்வெளிகளில் அறுவடை முடிந்து பெரும் சிரமத்தின் பேரில் சூடாக்கி இருக்கும் அவர்கள் உழைப்பின் பயன்கள், அனைத்தும் வெள்ளத்தில் அள்ளுப்பட்டு, ஆணையிறவுக் கடலில் சங்கமாகிவிடும்.

வெறிபிடித்தவர் போல கிளிநோச்சிக்கு சிவக்கொழுந்து புறப்பட்டார்.

“ரேடியல் கேற்றுகளைத் திறப்பதைத் தடுத்தேயாக வேண்டும்.”

இரண்டாம் நாள் அதிகாலை மாணிக்கம் இறந்து போனான் வெள்ளத்தால் சூழப்பட்ட ஊற்றுமேட்டில், பிள்ளையார் கோயில் முன்றலில் அவன் உயிர்பிரிந்தது. சிங்காரமும் விநா யகமும் அவன் சடலத்தைச் சுற்றிக் கவலையுடன் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

வெள்ளம் வடிவதாக இல்லை. இவ்வளவு காட்டு வெள்ளம் எங்கிருந்து ஒய்வுழழிச்சலின்றிப் பாய்கிறது என்பது அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. சுழித்தபடி இரைச்சலோடு வெள்ளம் கிழக்குப்பக்கமாக வரைந்தது.

ஹற்றுமேட்டில் வெள்ளத்தில் தத்தளித்து ஏறிய விலங்குகளின் எண்ணிக்கை படிப்படியாக அதிகரிக்கத் தொடர்ந்தியது. கண்முன்னாலேயே பாப்புகள் நெளிந்தன. ஆமைள், கவரக் கொய்யாக்கள், உடும்புகள் உன்பன தத்தளிப்பின்றி மேட்டில் ஏறி இழூப்பாறின.

“‘எப்படியாவது இந்தவெள்ளத்தைக் கடந்தாக வேணும், விநாயகம். மாணிக்கத்தின் பின்ததயாவது எடுத்துச்சென்று அவன், குடும்பத்தாரிடம் ஒப்படைக்க வேணும் ஐந்து பின்னோகள்.. எல்லாம் சிறீசுகள். என்ன பாடுபடப் போகுதுகள்?’’

இருவரும் எழுந்து வெளியில் வந்தனர். மேட்டின் வடபுறமாக வந்து பார்த்தனர். இருநூறு யார்களுக்கு அப்பால். நிலம் தெரிந்தது. அவ்விடத்தை அடைந்தால் அங்கால குடிமனைகள். சென்றுவிடலாம்.

அவர்கள் வெள்ளத்தால் சூழப்பட்ட மேட்டுத்திலைக் கவனமாகச் சுற்றி வந்தனர். அவர்களைக் கண்டவிலங்குகள் வெருட்சியுடன் விலகிச் சென்றன.

“‘நான் நீந்திக் கடப்பன், சிங்காரம்...’’ என்றான் விநாயகம்,
“‘நானும் நீந்திக் கடப்பன். ஆனால் மாணிக்கத்தின் சடலம்... ?’’

வெள்ளத்தில் மிதந்து செல்லும் மரங்கள் அவர்கள் கண்களில் பட்டன. மேட்டின் ஓரமாக ஒதுங்கிக் கிடந்த மூங்கிலத்தடிகள் அவர்களுக்குப் புத்துணர்வு தந்தது. இருவரும் ஒரு வரை ஒருவர் ஆரத்தத்தோடு பார்த்துக் கொண்டனர்.

“‘கட்டுமரம்] ஒன்றினைக் கட்டி அதில் மாணிக்கத்தின் சடலத்தைக் கிடத்தி இழுத்துச் செல்வோம் ..’’ என்றான் சிங்காரம்.

ஆங்கில்களை வெட்டி மாங்கொடிகள் மூலம் பிணைத்தனர் குறுக்கும் நெடுக்குமாகத் தடிகளைப்பிணைத்து முடித்தபோது சூரியன் கிழக்குவாணில் எழுந்திருக்தான். தெளிவாக வெயில் ஏறித்தது.

அவர்கள் மாணிக்கத்தின் சடலத்தைக் கட்டுமரத்தில் வைத் துப் பிணைத்தனர். சிங்காரம் சாறத்தை வரிந்து கட்டிக் கொண்டான். விநாயகம் கட்டுமரத்தின் ஒருபுறத்திலும் சிங்காரம் மறுபுறத்திலும் பிடித்துக்கொண்டு மெதுவாக வெள்ளத்தில் இறங்கினர். கட்டுமரம் அற்புதமாக மிதந்தது. அவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி வெள்ளத்தின் ஆழம் அவ்வளவாக இல்லை. சில இடங்களில் இடுப்பளவிற்கும் சில இடங்களில் அவர்களை மூடுமளவிற்கும் வெள்ளம் ஒடியது. வெள்ளத்திடையே கட்டுமரத்தை இழுத்துச் செல்வது சிரமமாகவிருந்தது. ஒடிவரும் வெள்ளம் ஒருபுறமாக இழுத்துச் செல்லப்பார்த்தது.

சிங்காரம் இயுலைப் போக்கிற்கு ஈடுகொடுக்குமாப் போல வெள்ளத்தைக் குறுக்காகக் கடக்க முயலாமல் கோணவாட்டில் கடக்க முயன்றான். அதனால் அவர்கள் பயணம் அவ்வளவு இடர்ப்பாடாக அமையவில்லை.

வெள்ளத்தில் அள்ளுப்பட்டு வரும் மரங்கள் அவர்களை மோதப் பார்த்தன.

“இன்னும் கொஞ்ச தூரம்தான்...” என்றான் சிங்காரம். தூரத்தில் நிலம் தெரிந்தது. அவர்கள் நம்பிக்கையுடன் நடந்தும் நீந்தியும் முன்னேறினர்.

ஓரிடத்தில் விநாயகம், “ஐயோ...” என்றான். அவன்வாய் பிளந்தபடி ஒருகணம் நிலைத்தது. அவன் கணகள் பதிந்த விடத்தில் ஒருமனித உடல் மிதந்து கொண்டு வெள்ளத்தால் அள்ளுப்பட்டுச் செல்வதை சிங்காரம் கண்டான்.

அவர்கள் உடல் ஒடிச் சில்லிட்டது மாதிரி உணர்வு.

அவர்கள் தளர்ந்தவேளையை வெள்ளம் நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டது. அவர்களை, அவர்கள் திக்கிலிருந்து விலக்கி

இழுத்து வந்த ஒதுக்கப்பார்த்தது. சிங்காரமும் விநாயகமும் சமாளித்துக் கொண்டார்கள்.

கரை அவர்களுக்கு எதிரில் தெரியத் தொடங்கியது முழுப் பலத்தையும் பயன்படுத்தி அவர்கள் நிந்திக் கரையை அடைந்தார்கள். கட்டு மரத்தை இழுத்துப் போட்டு விட்டுச் சற்று நேரம் அப்படியே நிலத்தில் கிடந்தார்கள்....

தூரத்தில் எங்கோ யானை ஒன்று அவலமாக பிளிறிய ஒலி, அவர்களை விழிப்புற வைத்தது துடித்து பதைத்து எழுந்தார்கள்.

சூரியன் உச்சியில் ஏறியிருந்தான்.

மரப் படுக்கை ஒன்றில் மாணிக்கத்தின் சடலத்தைக் கிடத்தி இருவரும் தோளில் தூக்கிக் கொண்டார்கள். வெள்ளமும் சதியுமான நிலப் பரப்பினாடாக அவர்கள் நடத்தி குடிமனையை நெருங்கிய போது குடிசைகள் பல வெள்ளத்துள் ஆழந்திருந்தன. சில குடிசைகள் இருந்தங்கிடம் தெரியாமல் அள்ளுப்பட்டுச் சென்றிருந்தன.

வழியில் யானை ஒன்றினால் அடிப்பட்ட இருவரின் சடலங்களைச் சூழ்ந்து நின்று உறவினர்கள் கதறிக் கொண்டிருந்தார்கள். கனகபுரத்தை அடைந்த போது பிற்பகல் பொழுது கழிந்து கொண்டிருந்தது.

பிரதான விதியில் றக்ரர் ஒன்று அவர்களுக்கு உதவ முன் வந்தது. தர்மபுரத்தை அடைந்த போது இரவு படர்ந்திருந்தது.

தர்மபுரம் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டது. மாணிக்கத்தின் மனைவியும் மக்களும் பிரேதத்தின் மீது விழுந்து புரண்டு அழுதார்கள்.

சிங்காரம் தன் குடிசைக்கு வந்து அப்படியே திண்ணையில் களைத்துச் சரிந்தான். களைப்பால் கண்களை மூடிய போது அப்படியே வெள்ளத்துள் அமிழ்வது போன்ற பிரமை ஏற்று

பட்டது சுழியொன்றில் அசப்பட்டுச் சமுன்று தத்தளிப்பது
போல உடலில் திடுக்காட்டம் தோன்ற எழுந்து உட்கார்ந்தான்.

காலை புலர்ந்திருந்தது.

அவன் அருகில் அவன் மணவி மங்களமும் பிள்ளைகளும்
கவலையோடு நின்றிருந்தார்கள்.

மாணிக்கத்தின் இழப்பு இப்போது பெரிதாகத் தெரிந்தது.

அவனோடு மாணிக்கம் எவ்வளவு நெருக்கமாகப் பழகினான்?

மாணிக்கத்தின் வீட்டிலிருந்து ஒப்பாரிக் குரல் தெளிவாக
கேட்டது அவன் எழுந்திருந்தான். அவன் மீண்டும் மாணிக்கத்தின் குடிசைக்கு வந்தபோது இறுதிப் பயணத்திற்குத்
தேவையான ஒழுங்குகளை அபஸவர்கள் செய்து. கொண்டிருந்தார்கள். சடலத்தைச் சுற்றி மாணிக்கத்தின் மணவியும் பிள்ளைகளும் கதறிக் கொண்டு நின்றிருந்தனர்.

சிங்காரம் சில கணங்கள் அப்படியே நின்றிருந்தான்.

“விநாயகமும் நீயும் சேர்ந்து மச்சானை சாக்ஷித்து விட்டிங்கள்”

சிங்காரம் விதிர் விதிர்த்துப் போய் திரும்பிப் பார்த்தான். மாணிக்கத்தின் மைத்துனன் மருதை நின்றிருந்தான் அவன் விழிகள் அடங்கா ஆத்திரத்துடன் சிங்காரத்தைப் பார்த்தன விழிகள் சிவந்திருந்ததிலிருந்து அவன் குடிந்திருக்கிறான் என்பது புரிந்தது.

“எனக்கு இந்தச் சாவிலை சந்தேகமிருக்கு .. இவங்கள் தான் சாக்ஷித்திருக்க வேணும் ..” என்றபடி மருதை அவனைப் பார்த்து முறைத்தான். அங்கு குழுமி நின்றவர்கள் சிங்காரத்தையும் அவனையும் வியப்புடன் பார்த்தனர். மருதை நின்றிருந்த கோலம் புதியதொரு பிரச்சினையை அவன் விடத்தில் கிளப்பப் போகிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்டவராக. சற்று ஒதுங்கி நின்றிருந்த கார்த்திகேச முன்னல் வந்தார். வயதில் முதிர்ந்த அவரின் வார்த்தைகளுக்கு அக்கிராமத்தில் மதிப்பு இருந்தது.

“என்னடா மருதை .. விசர்ப்பேச்சு ..”

“மெய்தான் என் மச்சான் சாகக் கூடியவன்ல்ல. இவர்கள் தான் சாக்காட்டிப் போட்டாங்கள்..”

“சிங்காரமும் விநாயகமும் எவ்வளவு கண்டப்பட்டு செத்த வனை இங்க கொண்டு வந்த சேர்ந்திருக்கிறான்கள். நீ வீண பேச்சுப் பேசாது.” என்றார் கார்த்திகேசு.

“நான் பிரேதத்தை எடுக்க விட மாட்டன்... விதானை வர வேணும் கொறனர் வர வேணும்...”

“செத்தவனை வெட்டி அசிங்கப் படுத்தப் போறியாடா?”

“அதுக்காக கொன்றவங்களைச் சம்மா விடக் கூடாது” விசயம் கேள்விப்பட்டு விநாயகம் பாய்ந்து வந்தான்.

“என்னடா சொல்லுறாய்.. ‘‘நாங்களே?’’

அவன் அப்படியே மருதை மீது பாய்ந்து அறைக்கான். வெள்ளம் தேங்கிக் கிடந்த முற்றத்தில் அவர்கள் விழுத்து புரண்டார்கள். நின்றவர்கள் ஒடிவந்து இருவரையும் பிரிந்து விட்டார்கள்.

மருதைக்கு உடு கீழிந்து விட்டது. இரத்தம் வடிந்தது

“உண்ணெ விட மாட்டான்ரா” என்று அவன் கத்தினான்.

“மருதை நீ சம்மா இநக்க மாட்டாய்? ” என்று கார்த்திகேசு அதட்டினார். மருதை ஆத்திரம் அடங்காமல் அவரைப் பார்த்தான்.

“மாரியம்மன் முன்னால் கர்ப்பூரத்தில் இவங்களை அப்படி யென்றால் சத்தியம் பண்ணச் சொல்லுங்கோ. கர்ப்பூரத்தை அணைச்சுச் சத்தியம் செய்ய வேணும்”...

“செய்யறம்...” என்றான் சிங்காரம். இப்படியெர்கு பழுதங்கள் மீதுவிழும் என்று அவன் எண்ணியிருக்கவில்லை. உயிருக்குயிராகப் பழகிய நன்பனை அவன் கொன்றானா?

பாலை மரமொன்றின் கீழ் கட்டப்பட்டிருந்த குடிலில் மாரியம்மன் என உருவகிக்கப்பட்டு குத்துக்கல் இருந்தது அதன் இன்னால் மாரியம்மன் உருவப்படம் கண்ணாடியினுள் தெரிந்தது. வெள்ளம் கோயில் குடிலில் முறங்கால் அளவிற் குத் தேங்கிக் கிடந்தது.

கட்டில் கர்ப்பூரத்தைக் கொழுத்தியதும் சிங்காரமும் விநாயமும் சத்தியம் செய்தனர். சத்தியம் செய்த போது சிங்காரம் அழுதுவிட்டான்.

அவர்கள் திரும்பிவந்து சுடலத்தைத் தட்டுப் பாடையில் வைத்து சுடலைக்கு எடுத்துச் செல்லும்போது பிற்பகலாகி விட்டது. வழியெங்கும் வெள்ளக் காடாகக் கிடந்தது. ஒரு விதமாகச், சுடலையை அடைந்தபோது, பிரச்சினை புது ரூபம் பெற்றது. சுடலையில் வெள்ளம் பரந்து கிடந்தது.

“இதுக்கிள்ள எங்கணைச்சு எரிக்கிறது?..” என்றார் கார்த்தி கேசு.

“கோயில் புட்டியில் வைச்சு எரிப்பம்...” என்றான் சிங்காரம்.

சுடலை வயிரவர், வெள்ளம் ஏறாத மேடு ஒன்றில் மரத்தின் கீழ் சூலமாக அமர்ந்திருந்தார். அவரைச் சுற்றிப் பரந்திருந்த மேடு சுடலத்தை எரிக்க வசதியாகப்பட்டது.

“அதில் எரிக்கிறது சமியில்லை..” என்று எவ்ரோ தயக்கம் காட்ட, “வேறு வழியில்லை. அதில் வைச்சு எரிப்பம் ..” என்றார் கார்த்திகேசு,

அந்த மேட்டை அடைவது சிரமமான காரியமாக இருந்தது. வெள்ளம் இடுப்பளவிற்கு மேட்டைச்சுற்றி நின்றிருந்தது. ஒருவிதமாக மேட்டில் ஏறி விறகு கட்டைகளை அடுக்கிப் பிரேத்தை அதன்மீது வைத்தனா. முன்கூட்டியே கொண்டு வந்திருந்த ரயச்களையும் சுற்றிவைத்தனர். நெருப்பு மூடுவது சிரமமான காரியமாகப்பட்டது.

‘ஓருக்கா முண்டிட்டால் எரியும்...’

மாண்சகத்தின் தீயுளும் சடலத்தை சிங்காரம் வெறித்துப் பார்த்தான். கண்கள் கலங்கின.

“என் சீவியத்தில் இப்படிமோரு வெள்ளத்தையும் மழையெயும் நான் கண்டதில்லை” என்றார் கார்த்திகேசு.

“செதித்துவனை எரிக்கக்கூட இடமில்லை அப்படி வெள்ளம்.”

“கனபேர் குடியெழும்பிவிட்டினம். தொழிலில்லை, உணவில்லை.”

அவர்கள் வீதியில் ஏறியபோது, தூரத்தில் சிவக்கொழுந்து வேகமாக வருவதைச் சிங்காரம் கண்டான். வீதியில் தேங்கிக் கிடந்தவெள்ளத்தில் அவர் ஆஸ்மைக்கக் கால்களைப் பரப்பி வருவது தெரிந்தது. அவர் வரும் வேகத்துவிருந்து ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டுமென அவன் எண்ணிக்கொண்டான்.

அவன் தயங்கி அவர் வரும் வரை வீதியில், நின்றிருந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் சிவக்கொழுந்து வீறிட்டார்:

“ஐயோடா சிங்காரம், உங்கள் குளத்தின்ற ரேடியல் கேற்றுக்களைத் திறக்கப் போறாங்களாம்.”

சிங்காரம் ஒரு கணப்பொழுது அப்படியே கிளை ஒடிநின்றான் சுடலை மேட்டில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் மாணிக்கத்தின் சடலம் ரேடியல் கேற்றுக்கள் திறக்கப்பட்டால் பாய்ந்து வரும் வெள்ளத்தில் அள்ளுப்பட்டுவிடும் என்ற நினைவுதான் முதலில் எழுந்தது.

“சுடு வைச்சிருக்கிறன் வயலில் கிடக்கத்து என்ற பிள்ளையின்ற கலியாணம் இதிலதான் தங்கியிருக்குது. சிங்காரம் நான் என்னடா செய்யப்போறன். இருக்கிறது களை வித்து கடன்பட்டு விடத்தச்சன்... எல்லாம் வெள்ளத்தில் போகப் போகுது” என்று அவர் கதறினார்.

“இப்ப எங்க போறியன்...?”

“இஞ்சினியரிட்ட போறன்...குளத்தடிக்குப் போறா. கேற்றுக்களைத் திறக்க விடக்கூடாது. கலிங்க லாய்ந்தாக

வெள்ளம் வத்தாதே ? “நானும் வாறன் ?”

அவர்கள் இரண்ணமடுக்குளத்தை நெருங்கிய போது கலிங்கால் நீர்பாய்ஜிற சத்தம் பேரிரைச்சலாகக் கேட்டது. பெரியதொரு நீர்வீழ்ச்சி விழுவது போல் கலிங்கிலிருந்து நீர் வெளியேறியது. சுழித்து நுறரகக்கி பொங்கிப் பிரவாகித்து உருண்டுபூரண்டு வெள்ளம் கலிங்கால் “ஓ” வென்ற பேரிரைச்சலோடு கனகராயன் ஆற்றுப் படுக்கையில் தாவியது. அவர்கள் குளத்தை நெருங்கியபோது குளக்கட்டில் பலர் நின்றிருந்தார்கள். கலிங்குப் பாலத்தின் மீது நின்றிருந்த சிலர் ரேடியல் கேற்றுக்களின் சிங்குக்களைப் பற்றி ரேடியல் கேற்றுக்களைத் திறந்துவிட முயல்வது தெரிந்தது. சிவக்கொடுத்து பெரிதாக வீறிட்டார்; “திறக்காதையுங்கோ ஐயோ திறக்காதையுங்கோ”

10

பிண்டில் மாடுகளுக்கு வைக்கலை இழுத்து தொட்டியில் போட்டு விட்டு முத்தையர் மீண்டும் தலைவாசலுக்கு வந்தார். வானம் வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தது. கடந்த நான்கைந்து நாட்களாக அழுது வடிந்த வானம் கண்ணர்க் கறையின்றி அழுத்தித் துடைக்கப்பட்ட முகமாகத் தெரிந்தது.

வயலுக்கு ஒருக்காப் போக வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

வானத்து மழை விட்டிருந்தாலும் நிலத்து வெள்ளம் வடிந்திருக்காது என்ற எண்ணமும் கூடவே எழுந்தது. மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டு வெளியே போவோம் என்ற எண்ணத்துடன் குந்தின் அமர்ந்து கொண்டார்.

மனதில் ஏனோ கடந்த வாழ்வின் நினைவுச் சுவடுகள் ஓயாது எழுந்தன. வெகு காலமாக மறந்திருந்த சிவபாக்கியத் தின் எண்ணத்துயர்கள் கிளர்ந்தன. அண்ணத்தைக் கலியானம் செய்து கொண்டதன் பின்னர், அவர் படிப்படியாகக்

கிளிநொச்சியை மறக்கத் தொடங்கியிருந்த வேளையில். யாழ்ப்பானம் கச்சேரியிலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது.

அது காணிக் கச்சேரிக்கான அழைப்பு. கிளிநொச்சியில் கணேசபுரத்தில் வழங்கப்படவிருக்கும் காணிகளுக்கு விண் னப்பதாரிகளை அழைத்திருந்தார்கள். உண்மையில் அக்டோ தம் அவருக்கு வியப்பையே தந்தது. அவர் காணிக்கு விண் னப்பித்தவர் அல்லர். அப்படி இருந்தும் அவரைக் காணிக் கச்சேரிக்கு அழைத்திருந்தார்கள்.

1936ஆம் ஆண்டு என்பது ஞாபகம்.

அந்த அழைப்பை அசட்டை செய்து விட்டிருக்கவே அவர் முதலில் விரும்பினார். ஆனால் ஏதோ ஒன்று அவரைக் கிளிநொச்சிக்கு இழுத்தது.

காணிக்கச்சேரிக்கு சென்ற பின்னர்தான் விபரம் புரிந்தது: இரண்ணமடுக்குளத்தின் நிர்மாண வேலை செய்த பலரையும் காணிக் கச்சேரிக்கு அழைத்திருந்தனர்.

“காட்டுக்கு போய்ச் சிவிக்கிறதே...?” என்று பலர் காணிக் கச்சேரிக்கு வரவே இல்லை. அதிகாரிகள் வந்தவர்களை விசாரித்தார்கள்.

“வருங்காலத்தில் விருத்தி அடையப் போகும் ஒரு பிரதேசம் கிளிநொச்சி நீங்கள் அங்க போய்க் குடியேறுவது நல்லது. கொலனியில் வீடு கட்டித் தருகிறோம். முதல் அறு வடை கானும் வரை மானியம் தருகிறோம். அங்கு உங்களுக்கு 4 ஏக்கர் நீர்ப்பாசனக்காணியும் ஒன்றரை ஏக்கர் மேடுக்காணியும் தரப்படும்...”

முத்தையரும் தெரிவானவர்களில் ஒருவராக இருந்தார் இரண்டு மனங்களுடன் அவர்வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தார்.

“உங்களுக்கென்ன விசேரே, பிறந்து வளர்ந்த யாழ்ப்பாணத்தை விட்டிட்டு கிளிநொச்சிக் காட்டுக்க போய் இருக்கம்போறன் என்கிறியள்? ஆனையளுக்கையும் பாம்புகளுக்கு

கையும் நான் எப்படி இரண்டு பிள்ளையளையும் வைச்சு கொண்டிருப்பன். உற்றும் சுற்றங் எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு அனாதையன் போலக் காட்டுக்க போறதே? ..” என்று அன்னம் பொருமினாள்.

அவர் முதலில் எதுவும் பேசவில்லை. அவருக்கும் அவள் சொல்வது சரியாகவே பட்டது தான் கிளிநொச்சிக்குச் சூடியேற ஒத்துக் கொண்டமைக்கு அடி ஆழத்தில் சுயநலமான காரணம் ஏதாவது இருக்குமோ என எண்ணமிட்டார்.

“இங்க என்ன இருக்குது? பத்துப்பரப்புக் காணியில் தோட்டம் செய்தால் காணுமே? நாலு ஏக்கர் நீர்ப்பாசனக் காணி.. நெல் விளைஞ்சால் வருடம் முழுவதும் போதும்... ஒன்றரை ஏக்கர் மேட்டுக்காணி.. எங்கட கணக்கில் இருபத்திநாலுபரப்பு. தோட்டம் செய்யலாம் இந்தச் சந்தர்ப் பத்தை விட்டால் இனி வராது. அன்னம் கிளிநொச்சிக்குப் போவம்...”

கணேசபுரத்தில் அவருக்கு காணி கிடைத்து இரண்டாம் வருடமே அவர்கள் அங்கு குடியேறினார்கள். ஆரம்பத்தில் அன்னமும் பிள்ளைகளும் வாடிப்போய் கவலையோடு இருந்தார்கள். படிப்படியாக அவர்களுக்கு அவ்விடம் பிடித்துக் கொண்டது.

அவருக்கு அந்தநாள் நல்ல நினைவில் இருக்கிறது. கிளிநொச்சியில் குடியேறி இருமாதங்களின் பின்னர் அவர் தனியனாக வண்டில் மர்டு கட்டிக் கொண்டு முருகண்டிக்கு வந்தார் ஆழ்மனத்தில் சிவபாக்கியத்தின் நினைவு. அவள் என்னவாளோ?

முருகண்டிப்பிள்ளையார் பழைய கோலத்தில் இருந்தார் புதிதாக ஓரிரண்டு ஒலைக்கொட்டில்கள் முளைத்திருந்தன. ஆனால் சிவபாக்கியத்தின் குடிசை இருந்த இடம் காடுபெற்றிக் கிடந்தது. புதுக்காடு அந்த இடத்தை அப்படியே பற்றியிருந்தது.

அவர் இதயம் துணைக்குற்றது. அந்த இடத்தில் வெசு நேரம் நின்றிருந்தார். அவளுடன் அவ்விடத்தில் கழித்த சம்பவங்களின் இனிய நினைவுகள். அப்படியே இருந்து விம்மத் தொடங்கினார்.

“சிவபாக்கியம்... என்னை மன்னித்துவிடு ..” என்று இதயம் ஓலமிட்டது.

அவர்கள் என்னவானார்கள்? யாரிடம் விசாரிப்பது? பத்தொன்பது வருடங்களுக்குப் பிறகு யாரிடம் விசாரிப்பது? “எனக்காக அவள் காத்திருந்திருப்பாள்? வருவேண் வருவே ணெஞ்று வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருப்பாள் ஏமாற்றம் நான் அவளை ஏமாற்றி விட்டன். நான் அப்படிச் செய்திருக்கக் கூடாது பாவி... பாவி .. விழிகள்கலங்கின்.

ஆச்சி செத்த போது கூட அழவில்லை. அவருக்கு விருத் தெரிந்து அன்றுதான் அழுதார். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கழுவாய் தேட வழிந்து மன்னில் சிந்தியது.

“எங்களுக்கு ஒரு புதுக்குடிசை... அதில்தான் நாங்கள் வாழப் போறம். கணக்கக் குழந்தைகள் பெற வேணும். அப்பதான் நல்லது ..” என்று சிவபாக்கியம் ஒரு நாள் கூறி வெட்கப்பட்டாள்.

“நான் உங்களை விட்டு ஒருக்காலும் பிரியவே மாட்டன். நிழல் போலத் தொடருவன். நீங்களும் என்னைவிட்டிப் பிரியக் கூடாது. அதை என்னால் தாங்கவே முடியா துங்க ..” என்று ஒருநாள் அவள் விம்மினாள்.

“இஞ்ச பாருங்க.. எங்கள் உறவின் பயன் .. உங்கபிள்ளை ..” அவள் அவர் வலக்கரத்தை எடுத்து அடிவயிற்றில் வைத்து அழுத்திக் காட்டினாள்.

எல்லாம் ஒருநாள் திருநாவுக்கரசின் வருகையுடன் அழிந்து போயின. அன்னத்தின் அழுகையுடன் கரைந்து போயின.

அவர் கவலையுடன் எழுந்திருந்தார் முகுகண்டியிலிருந்து கணேசபுரத்திற்குத் திரும்பி வந்தபோது இருள் நிலத்தினைக் கவலைப் படர்ந்திருந்தது. பேய் அறைந்தவர் மாதிரித் திரும்பி வந்த அவரை அன்னம் கவலையோடு விசாரித்தாள். அவர் எதுவும் கூறவில்லை.

எதைக் கூறுவது?

எப்படிக் கூறுவது?

“என்னைக் கலரச்சல் கொடுக்காதே...” என்று அவர் கத்தினார்.

“இந்த மனிசனுக்கு என்ன பிடித்தது...?” என்றபடி அன்னம் விலகிச் சென்றாள்.

பலநாட்கள் சென்றதன் பின்னரே அவர் பழைய நிலைக்கு வர முடிந்தது. நெஞ்சத்து அறையில் ஓயாது ஒரு முள்குத்தி இரண்மாக்கியபடி இருந்தது.

“சிவபாக்கியம் நீ என்னவானாயோ...?”

அவள் என்னவானாள் என்ற இரகசியம் அவருக்குத் தெரிய வில்லை.

கிளிநோச்சியின் பல்வேறு கிராமங்களுக்கும் அவர் சௌல் நேர்ந்தபோது அவ்விடங்களில் எதிர்ப்படும் பெண்களை ஏறிட்டுப் பார்ப்பார் அவர் சிவபாக்கியத்தை அவர்களுன் தேட முயன்றார்.

எமாற்றம்.

வானம் தெளிவாகத் தெரிந்தது. வெயில் எறித்தது.

அடுக்களைக்குள் சொர்ணம் சமைத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

சொர்ணத்தின் கலியாணத்தை விரைவில் முடித்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. அவருக்கும் வயதாகி விட்டது. சாதாரண மனிதர்களின் ஆயுட் காலத்திலும் பார்க்க அவர் வாழ்ந்துவிட்ட காலம் அதிகம். அவரையொத்த பலர் இறந்தவிடத்திலே புல் முளைத்து வெகுகாலக் கழிவு முடிந்து விட்டது.

81 வயதுக் கிழவர் அவர். உடலும் உள்ளமும் தளராது இருப்பதால், நோய்களின் உறைவிடமாக அவர் மாறிவிட வில்லை.

சொர்ணத்திற்கும் 26 வயதாகிறது.

இந்தவருடம் எப்படியாவது கலியாணத்தை முடித்துவிட வேண்டு.

வானத்தில் சிறியதொரு கருமேகத்திரள் மிதந்தது.

அவர் எழுந்து புறப்பட்ட போது' படலையைத் திறந்து கொண்டு தம்பிராசா வந்தான். சயிக்கிளை முற்றத்து முன் கிணுவையில் சார்த்திவிட்டு அவரைப்பார்த்து சிரித்தபடி ஏறினான். அவன் கரத்தில் கனத்த ஒரு புஸ்தகம் கிடந்தது. “அம்மான், எங்கையோ வெளிக்கிட்ட மாதிரி...”

“வயல் பக்கம் போவும் என்று பார்த்தான்... நீவா கம்பி குளத்தில் கவிங்கு பாய்ந்தும் நீர் குறையிறதாக வில்லை யாமே. ?”

“ஓமோம்... இந்தப் புஸ்தகத்தைப் பார்த்தியளே...? ஞாம் கட்டும்போது அதில் நீங்களும் வேலை செய்திருக்கிறியன்.. என்ன..?”

“இது என்ன புஸ்தகம் வலு பெரிசாக் கிடக்குது...?” அவன் அப்புத்தகத்தை அவரிடம் நீட்டினான். அவர் வாங்கிப் பார்த்தார்.

“இது இங்கிலிஸ் புஸ்தகம்.”

“ஓம் அம்மான்... இதை கென்னடி எழுதி இருக்கிறார்...”

“எந்தக் கென்னடி..? இரண்ணமடுக் குளத்தைக் கட்டிய கென்னடியா?” என்று அவர் ஆவலோடு கேட்டார்.

“ஓம் அவர் இலங்கையில் கழித்த நாட்களைப் பற்றி விரிவாக எழுதி இருக்கிறாராம்.. இரண்ணமடுக் குளத்தைப் பற்றியும் எழுதி இருக்கிறாராம். கன படங்களும் இதில் இருக்கிறது... அவரே எடுத்துச் சேர்த்திருக்கிறார். இதிலை பாருங்கோ ஒருபடத்தில் ஆனும் பெண்ணும் இருக்கினம். பெயரில்லை... காட்டுக் கிராம மக்கள் எனப் படத்தின் கீழ் நெறிப்பிட்டிருக்கிறார். அந்தப் படத்தில் உங்கட சாயலில் அந்த ஆண் இருக்குது அம்மான்... கூடப்பெண் இல்லாமலிருந்தால் நீங்கள் என்று நம்பியிருப்பன்...”

அவன் அந்தப்புத்தகத்தை விரித்து எடுத்தோடேத் தொடங்கினான். அவர் பேயறைந்தவர் மாதிரி ஒருகணம் விக்கிததுப் போனார்.

அவருக்கு நண்றாக நினைவிருக்கிறது ஒருநாள் முருகண்டிக்கு வந்த கென்னடித் துரை. அவரையும் சிவபாக்கியத்தையும் ஒருங்கே கண்டுவிட்டு இந்வரையும் நிறுத்தி வைத்து ஒரு புகைப்படம் எடுத்திருந்தார். அந்தப் படமா? இதயம் ஆவலால் துடித்தது. அதில் சிவபாக்கியம் இருப்பாள்,

“இந்தப் புத்தகத்தை எங்கட இஞ்சினியர் தந்தார் படித் துப் பார்க்கும்படி. சும்மா தட்டிப் பார்த்தன் அப்படம் கண்ணில் பட்டது. இந்கா இருக்குது..”

அவன் புத்தகத்தை அவரிடம் விரித்தபடி நீட்டினான். அவர் வாங்கிப் பார்த்தார். முகத்தில் வியர்வைத் துளின் அரும் பின். சந்தேகமில்லை. அப்படத்தில் அவரும் சிவபாக்கியமும் நின்றிருந்தனர். படம் ஒரு முழுப்பக்க மளவில் பெரிதாகப் புத்தகத்தில் இடம் பெற்றிருந்தது.

அரையில் கட்டிய வேட்டி. தோளில் சால்வை. வாரி இழுத் துக் கொண்டை கட்டிய தலை. தடித்த மீசை. அவர்தான். அவர் அருகில் பாவாடை சட்டையுடன் சிவபாக்கியம் நின்றிருந்தாள். அப்படத்தை உற்றுப் பார்த்தார் அவர்.

“உங்கட சாயல் பார்த்தியனே, அம்மான் ”

“ஓமடா தம்பி. ஆனால் நானில்லை” மனமறிந்து பொய் சொன்னார் அவர். ஏன் அவர் பொய் சொல்ல வேண்டும்? காரணம் அவருக்குப் புரியாமல் இல்லை.

அந்தப்படத்தை மீண்டும் மீண்டும் பார்க்க ஆவல் ஏற்பட்டது. அப்புத்தகத்தில் அவர்களைப் பற்றியும் கென்னடித் துரை ஏதாவது எழுதியிருப்பாரோ?

அவர் நெற்றியைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“இண்டைக்கு சரியான புருக்கம்... திரும்பவும் மழைவரப் போகுது போல. என்ன வெயில்...?”

“ஓமம்மான்...”

“ இந்தப் புத்தகத்தை படித்துவிட்டு என்ன எழுதி இருக்கிறார் என்று சொல்லு, தம்பி...”

“தன்னுடைய அனுபவங்களை எழுதி இருக்கிறாராம். இலங்

கையில் தான் கண்ட கேட்டவற்றை எழுதி இருக்கிறார். அந்த மனிதர்கள் வித்தியாசமானவர்கள் தான். ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்து இங்குவந்து வாழ்ந்து. அந்த அனுபவங்களை எழுதியும் வைத்திருக்கிறார்கள்.. எங்கள் நூட்டவர்கள் எத்தனையோபேர் இன்று வெளிநாடுகளில் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் எத்தனைபேர் இப்படி எழுதக் கூடியவர்கள் ?”

தம்பிராசா கூறுபவவை எதுவும் அவருக்குக் கேட்கவில்லை. மனதில் உறங்கிக் கிடந்தவை உயிர்த்திதழுந்து அவரை ஆக்கிரமித்தன. மெதுவாகத் தலைஇடிப்பது போல பட்டது. மார்பிலும் இலேசான வலி.

தலைவாசல் வாங்கில் அமர்ந்திருந்த தம்பிராசாவின் விழிகள் அடுக்களைப் பக்கமாகச் சொர்ணத்தைத் தேடின். சொர்ணம் வெளியில் வரவில்லை.

அவன் வந்தது அவருக்கு தெரியவில்லையோ?

அவன் செல்வதற்காக எழுந்திருந்தார்.

வாறன் அம்மான்...” என்று சற்று பலமாக கூறினான்.

“சரி தம்பி...” என்றார் முத்தையர்.

அவன் விடை பெற்றுச் சென்றதன் பின்னரும் அவர் கலக்கம் தீரவில்லை. சொர்ணம் வந்து அவரைச் சாப்பிட அழைத்த போது’ “இப்ப பசிக்கவில்லை. பிள்ளை. கொஞ்ச நேரம் செல்லச் சாப்பிடுகிறன்” என்றார்.

சால்வையை எடுத்துக் தோளில் போட்டுக் கொண்டு வயல் பக்கமாகப் புறப்பட்டார். வெள்ளம் பாதையில் வடிந்திருக்கவில்லை. பள்ளிக்கூடத்தில் அகதிகள் நிறைந்திருந்தார்கள் வயலில் வெள்ளம் நிறைந்திருந்தது. பயிர்கள் தெரியாத அளவிற்கு வெள்ளம் அவற்றினை முடி நின்றிருந்தது.

ஒருக்கணம் ஏக்கம் மனதில் நிறைந்தது. பயிர்கள் யாவும் நாசமாகி விட்டன. கதிரும் குடலையுமாக இந்த பயிர்கள் இந்த வெள்ளத்திற்கு பாழாகி விடும். கால்வர்ய்களில் வெள்ளம் வேங்மாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அவர் திரும்பி வந்தார். வரும் வழியில் வடிவேலு அச் செய் தியைச் சொன்னான்: “இரண்மடுக்குளம் உடைக்கப் போகுதாம்... அணைக்கட்டில் நீர் கசியத் தொடங்கியிருக்குதாம்...”

“கடவுளே...” என்றார் முத்தையர். “இரண்மடு உடைத்தால் கிளிநொச்சியே இருக்காது...”

11

அதிகாலை மழுக்குளில் இரண்மடுக் குளத்தின் அணைக்கட்டில் நீர்ப்பாசனப் பொறியியலாளர் குமாரசாமி நின்றிருந்தார். குளத்தில் இருபத்தைந்து அடிக்கு நீர்மட்டம் உயர்ந்திருந்தது. கடந்த மூன்று மாதங்களாகக் கலிங்கினாடாக நீர் தொடர்ந்து பாய்ந்து கொண்டேயிருந்தும், இன்னும் நீர்மட்டம் குறைவதாகத் தெரியவில்லை.

அணைக்கட்டிலிருந்து கொண்டு பார்க்கும்போது, பரந்த கடலாக நீர்ப்பரப்புத் தெரிகிறது. கலிங்கினாடாக நீர் பொங்கிப்பாய்வதும் கழிவாற்றில் பேரிரைச்சலிட்டபடி நீர் சுழித்து விரைவதும் தெரிகிறது. குளத்திலிருந்து வெளியேறும் நீர், கனகராயன் ஆற்றுப்படுக்கையின் அருகிலிருக்கும் சூடிமனைகளை வெள்ளத்துள் ஏற்கனவே ஆழ்த்தத் தொடங்கியிருந்தது. வானுக்குக் கீழுள்ள கொங்கிநீற்தரை பலவிடங்களில் வெள்ளச் சுழிப்பினால் தகர்த்தெறியப்பட்டிருப்பதை அவர் கண்டார்.

குளத்தின் கொள்ளளவின் பூரண நிலையில் நின்ட நாட்களாக நீர் நிற்பது அவருக்குத் திருப்தியாகவில்லை. மனதிற்குள் இன்தெரியாத கலக்கம் படர, கவலையோடு அணைக்கட்டைக் கவனித்துக்கொண்டு கீழ்க்குப் பக்கமாக நடக்கத் தொடங்கினார்.

அவ்வேளை கலிங்குப் பாலத்தின் மீதாக ஏறிவந்து, தம்பிராசாவும் அவருடன் சேர்ந்து கொண்டான்.

அவனை அவர் கவலையோடு பார்த்தார்.

“நீர்மட்டம் முப்பத்தைந்தடி எட்டங்குலம் .. இன்னமும் குறைவதாகவிக்கலை. முப்பத்தனான்கு அடி தேங்கவேண்டிய சூளம் ஏறத்தாழ இரண்டடி கூடுதலாகத் தேங்கிவிட்டது. தொடர்ந்து மூன்று மாதங்களாகக் கலிங்கு பாய்ந்தும் நீர் குறைவதாகவில்லை ..”

“கலிங்கிற்கு மேலால் இரண்டடி பாய்கிறது .. அப்படியும் நீர்மட்டச் சூறையில்லையே, சேர் ..”

“வெளிச்செல்லும் நீரினளவு குளத்துக்கு உள்ளேயும் வந்து கொண்டிருக்குது. தம்பிராசா. பொதுவாக இக்குளத்தின் நிறை நீர்மட்டம், ஒரு மாதத்திற்குமேல் இருப்பதில்லை. அதற்குள் நீர்த்தேவை காரணமாக நீர் எடுக்கப்பட்டு வயல்களுக்குப் பாய்ச்சப்பட்டு, நீர்மட்டம் குறைந்துவிடும். ஒவசச்சுறைசன் நிலையில் நீண்டநாள் நீர் தேங்கியிருப்பது குளக்கட்டைப் பாதிக்கும். குளக்கட்டு மண் நல்லார் மட்டந்திருக்கும். மழையும் நிக்காது பெய்யுது. அதுவும் கட்டை ஈரஞ்சவர் வைச்சிருக்கும் ..”

“அப்படியிருந்தால் ஏதாவது..?” அவன் அவரைப் பார்த்தான். அவர் அவனை ஆழமாக ஏறிட்டுப் பார்த்தார். நீர்மட்டம் தொடர்ந்து உயர்வாக இருந்தால் நீர், அனைக் கட்டினுள் ஊறி வெளியே கசியப்பார்க்கும். பெரும்பாலும் அத்தகைய கசிவு அணைக்கட்டின் இடைப் பகுதியில்தான் ஏற்படும் ..”

“குளம் உடைத்தால்...”

அவர் அவனைக் கோபத்தோடு பார்த்தார்.

“அப்படிச் சொல்லாதே .. ஒருக்காலும் அப்படி நடக்காது. நடக்கவும் கூடாது. இருப்பு வருசமாக நான் இந்தக் குளத்தோடு வாழுறன். இன்னமும் இரண்டு மாதங்களில் றிற்றயராக இருக்கிறன்... என் காலத்தில் அப்படி ஒரு பேரழிவு ஏற்படக் கூடாது.”

அவன் மெளனமாகி விட்டான். அவர்கள் அணைக்கட்டில்

நடந்தார்கள். இருவரின் விழிகளும் அணைக்கட்டின் கீழ்ப் புறச் சாய்வையும் வெளிப்புறச் சாய்வையும் அவதானமாகக் கவனித்தன. ஒவ்வொரு அடியாக விழிகள் நகரும்போது குமாரசாமியின் முகத்தில் நிம்மதி கோடிட்டது.

“கிளிநோச்சிப் பிரதேசத்தின் வாழ்வும் வளமும் இந்த இரண்மைக் குளம்தான், தம்பிராசா. இதற்கொன்று நடந்தால் இங்கு வாழ்கின்ற அறுப்தினாயிரம் மக்களின் எதிர்காலமும் சரி பண்ணங்கட்டி, முரசுமோட்டை, பரந்தன், கண்டாவளை, பண்டிமோட்டை, தட்டுவங்காட்டி ஆகிய கிராமங்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் போய்விடும். வயல்கள் யாவும் பல வருடங்களுக்குச் செய்கைபண்ண முடியாத அளவிற்கு மணல் மூடிவிடும். மக்களும், கால்நடைகளும் வெள்ளத்துள் மூழ்கி எங்கும் மரணாலம் எழும். கிளிநோச்சி மீண்டும் இன்றைய நினைக்கு வர இன்னமும் நூறு ஆண்டுகள் காத்திருக்க வேண்டிவரும்...” இவ்வாறு ஆவேசமாகக் கூறிக்கொண்டு வந்தவர் அணைக்கட்டின் மத்திய பகுதிக்கு வந்ததும் அப்படியே சிலகணங்கள் சிலையோடு நின்றுவிட்டார்.

“இவை டட்டுமல்ல, சேர். குளத்திற்கு ஒன்று நடந்தால் அதனால் ஏற்படும் மறைமுக விளைவுகள் பாரதூரமான வையாகவிருக்கும். குளம் உடைத்தால், கிணறுகளில் நீரிருக்காது. எங்கும் வறட்கி. தாண்டவமாடும். தோட்டங்கள் எதிலும் பசுமை என்ற பேச்சிற்கே இடமில்லை. வயல்கள் யாவும் தரிசாகின்டும். கூலிவேலை செய்து பிழைக்கும் பல்லாயிரக்கணக்கானோர் வேலையிழுந்து பட்டினியால் மடியும் நிலை ஏற்படும். நெல்லை நயபியிருக்கின்ற ஆலைகள் இழுத்து மூடப்படும். வர்த்தக ஸ்தாபனங்கள் பொருள் வாங்குவோரினரிக் கிடக்கும். கிளிநோச்சி மீண்டும் காடு அடர்ந்து மக்கள் வாழ முடியாத...” அவன் இவற்றினைச் கொல்ல எண்ணினான். ஆனால் இவற்றை அவனால் சொல்ல முடியவில்லை. ஏனெனில் குமாரசாமியின் விழிகள் நிலைத்தவிடத்தினை அவனும் கண்டான்.

அணைக்கட்டின் மத்திய பாகத்தில் கீழ்ப்புறச் சாய்வின்

அடிவாரத்தில், நீர் மெதுவாகக் கசியத் தொடங்கியிருந்தது. “ஓ...மை கோட்...” என்றாச் சூமாரசாமி. அவர் உடல் தளர்ந்து போனது. மெதுவாக உடலில் நடுக்கம் பரவியது. அணைக்கட்டின் உச்சியிலிருந்து பார்க்கும்போது. நாற்பது அடிகளுக்குக் கீழ், அடிவாரத்தில் நீர் கசிந்து சிறுகுட்டையாகத் தேங்க ஆரம்பித்திருந்தது.

அவர் நிமிர்ந்து பார்த்தார். தூரத்தில் தாவரப் பரப்பும் அவற்றிடையே குடிமணைகளும் தெரிந்தன. தொடங்கியிருக்கும் அபாயத்தின் அழிவு தெரியாமல் மக்கள் அவற்றில் நடமாடினார்கள்.

தம்பிராசா அணைக்கட்டின் கீழ்ப்புறச் சாய்வு வழியாக நீசுக்கின்ற இடத்திற்கு இறங்கப் பார்த்தான்.

“இறங்காதே... மன் இழகியிருக்குது... அப்படியே மன்சரியத் தொடங்கிவிடும் உடனடியாகப் போய் டி. டி.க்கு அறிவி இரிகேசன் லேபர்ஸ் எல்லாரையும் அழைத்துவா...”

“சேர்...”

“பயப்படாதே... எதுவும் நடக்காது” அவர் அவனுக்கு ஆறுதல் கூறுவதுபோலத் தனக்குக் கூறிக் கொண்டார். தம்பிராசா சென்றதன் பின்னர் அவர் கசிவு நிகழும் இடத்தில் நின்றிருந்தார் கசிவு மெதுவாக அதிகரிப்பதுபோல ஒரு மனப்பிரமை. அப்படியில்லை.

எவ்வளவு தண்ணீர் அவமாக வெளியேற்கிறது?: “இந்த மூன்று மாதங்களிலும் இரண்ணமடுக் குளத்தின் கலிங்கால் வெளியேறிய நீரினைக் கொண்டு. இரண்ணமடுக்குளம் போல இன்னமும் ஐந்து குளங்களை நிரப்பியிருக்கலாம்” என அவர் கணக்கிட்டிருந்தார். வீணே இவ்வளவு நீரும் ஆஸையிறவு பரவுக்கடலில் சங்கமமாகிக் கடலுடன் சேர்கிறது.

“இந்தக் குளத்தை உருவாக்க ஐம்பது ஆண்டுகள் முயன் றிருக்கிறார்கள். 1856இல் வடபிராந்திய அரசாங்க அதிபர் வைக் இந்தக் குளத்தின் நிர்மாணத்திற்கு அடிகோவினார். எத்தனை ஆங்கிலேயப் பொறியியலாளர்களும் மக்களும் இந்தப் பாரிய குளத்தைக் கட்டி முடிக்கப் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள்? அவர்கள் உருவாக்கி அளித்த இந்தச் செல்வத்தை இப்படி அவமாக இழக்க...” மேற்கொண்டு அவரால் சிந்திக்க முடியவில்லை.

மீண்டும் கசிவிடத்தைப் பார்த்தார் அவர் இதயம் நின்று விடும்போல் அணைக்கட்டில் கீழ்ப்புறச்சாய்வில் மெதுவாக ஒருபகுதி மண்பிளவுறத் தொடங்கிபது. அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, உட்புறமாகக் குடைந்து எடுத்த மாதிரி, அணைக்கட்டின் மண் சரிந்து பொத்தென அடிவாரத்தை நோக்கிக் கிருக்கத் தொடங்கியது.

அணைக்கட்டு உடைக்கின்றதா?

அவர் அப்படியே உறைந்து போனார்.

நல்ல வேளை தொடர்ந்து மண் சரிவு ஏற்படவில்லை. நீர் ஊறியிருந்த மேற்படை மண்சரிந்தது. உட்புற மண்ணில் நீர் ஊறாத வறட்சி அவருக்கு ஓரளவு நிம்மதியைக் கொடுத்தது.

தூரத்தில் ஜிப்புகள் விரைந்து வருவது தெரிந்தது. நீர்ப்பாசன அதிகாரிகள் வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மனதில் இனந் தெரியாத நிம்மதி பிறந்தது.

அரைமணி நேரத்துள் அணைக்கட்டில் நீர்ப்பாசனத் திணைக்கள் அதிகாரிகளும் தொழிலாளர்களும் கூடிவிட்டார்கள் எல்லோரது முகங்களிலும் கவலை தெரிந்தது ஆனால் கிளி நோச்சிப் பிராந்தியப் பிரதிப் பணிப்பாளர் சபாரத்தினம் மட்டும் திடமாக இருந்தார். கம்பீரமான அந்த உருவத்தின் முகத்தில் கலக்கத்தின் ரேகைகள் படியவில்லை. அபாயத் தைக் கண்டும் கலங்காது எதிர் கொள்ளும் தளபதியின் திடம் தெரிந்தது.

“மிஸ்டர் குமாரசர்மி தேயர் இஸ் நத்திங் ரூ வொறி.. கவலைப்பட இதில் எதுவுமில்லை. நான் எப்படி நடந்திருக்கும் என்று நினைத்தேனோ அப்படித்தான் இந்தச் சேதம் நடந்திருக்குது. குளத்திற்கு எதுவும் நடக்காது .. இப்போது உடனடியாக இரண்டு வழிகளை நாங்கள் கையாள வேண்டும். ஒன்று குளத்திலுள்ள நீரைத் துரிதமாக வெளியேற்றி நீர்மட்டத்தைக் குறைப்பது. மற்றது நீர் கசிந்து மண் சரிவு ஏற்பட்ட இடத்தில் மண்முடைகளை அடுக்கி மேலும் மண் சரியாது தடுப்பது. ரேடியல் கேற்றுக்களைத் திறந்து

நீரை வெளியேற்ற வேண்டும். அக்காரியத்தை அவசரமாகச் செய்யக் கூடாது. பாரிய இருப்புச்கதவுகள் பதினொன்றையும் திடீரெனத் திறந்து விட்டால் பெருந்கொகையான நீர் வெளியேறும். ஒரேயடியாகச் சென்று குளத்திற்கு முன்பாந்து கிடக்கும் கிராமங்களைத் தாக்கிவிடும். அதனால் ரேடியல் கேற்றுக்களை நிதானமாகத் திறவுங்கள் அரையடி திறவுங்கள். அதற்குள் ஜீப்பில் ஒலிபெருக்கி இணைத்து மக்களை எச்சரிக்கை செய்யுங்கள். மக்களை பாதுகாப்பான இடங்களுக்கு குடிவெயரச் சொல்லுங்கள். அணைக்கட்டுக்கு மண்மூடைகளை நிரப்பி அடுக்குவற்கு இப்போது எங்களுக்கு பெருமளவு மனிதசுக்தி தேவை. கிளிநொச்சி மக்களுக்கு நிலைமையை அறிவியுங்கள். வாகனங்கள் வைத்திருப்பவர்களை மக்களை ஏற்றிக் கொண்டு வரச் செய்யுங்கள். இவ்வளவும் இரைவாக நடைபெற வேண்டும்: இன்னமும் இரண்டு மணி நேரத்தில் ரேடியல் கேற்றுக்கள் பூரணமாக திறக்கப்பட்டு விடும்...”

கிளிநொச்சிப் பிராந்தியப் பணிப்பாளர் சபாரத்தினத்தின் கட்டளைகள் உடனடியாக நிறைவேற்றப்பட்டன. தம்பிரா சாவும் இன்னும் சிலரும் ஜீப்பில் ஏறி மக்களைத் திரட்டப் பறப்பட்டார்கள். குமாரசாமி ரேடியல் கேற்றுக்களைத் திறக்குமாறு பணித்தார்.

மழை மீண்டும் தூறத் தொடங்கி இருந்தது “ஓ” வென்ற இரைச்சலோடு கலிங்கு நீர் தாவிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கலிங்குப் பாலத்தின் மீது ஏறி வலதுபக்க ரேடியல் கேற்றுக்கள் இரண்டையும் மெதுவாகத் திறந்தார்கள். ரேடியல் கேற்றுக்கள் மேலே உயர் நீர் பீறிட்டு வெளியே அழுக்கத்தால் பத்தடி பாயத் தொடங்கியது. முழுமையாக அக்கதவுகள் திறக்கப்படவில்லை. இது பக்க ரேடியல் கேற்றுக்கள் ஒன்பதையும் அதே மாதிரி மேலே மெதுவாக நிதானமாக உயர்த்தினார்கள்.

அந்த வேளையில்தான் சிவக்கொழுந்து. “திறக்காதையுங்கோ...” ஐயோ திறக்காதையுங்கோ...” என்று அலறி யபடி ஒடிவந்தார். கலிங்குப் பாலத்தில் நின்றிருந்தவர்கள்

ஞக்கு சிசக்கொழுந்துன் அலறல் கேட்கவில்லை. கவிங்கால் நீர் பாயும்போது ஏற்படும் பேரிரைச்சலில் எதுவும் கேட்க நியாயமில்லை.

நுங்கும் நுரையுமாக குளத்து நீர் பொங்கிப் பாய்ந்தது. கனகராயன் ஆற்றில் நீர் வெகு அகலத்திற்குப் பரவத் தொடங்கியது. அகலத்திற்குப் பரவியதோடு, நீர் மட்டமும் உயரத் தொடங்கியது.

ஆற்றின் போக்கில் குடியிருந்த மக்களைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு இடம்பெயருமாறு, ஜீப்பில் ஒலிபெருக்கி மூலம் தம்பிராசா குழுவினர் எச்சரித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் நீர்மட்டம் ஆற்றில் உயர்ந்ததுடன் பரவிப் பாயவும் தலைப்பட்டது.

விரைந்தோடும் நீரின் போக்கிற்கு முதலில் அழிவு பன்னங்கட்டிப் பாலத்திற்கு ஏற்பட்டது. கிளிநொச்சி வட்டக்கச்சியை இணைக்கும் பாதையில் ஒரிடம் பன்னங்கட்டிப் பாலமாகும். கிளிநொச்சி ஆஸ்பத்திரிக்கு பிரசவ நோ கண்ட மருமகளை வண்டிலில் ஏற்றி வந்து கொண்டிருந்த கந்தையாரின் கண்முன்னால் பொங்கி வந்த பெரு வெள்ளம் பன்னங்கட்டியைத் துண்டித்துக் கொண்டு பாய்ந்தது. சற்று முன் வண்டி சென்றிருந்தால் அந்த வெள்ளத்தில் அள்ளுபட்டிருக்கும். கண்முன்னால் 200 யார் வீதியை அப்படியே வெள்ளம் அள்ளிச் சென்றதைப் பயப் பிராந்தியோடு அவர் பார்த்தார்.

ஆற்றின் அருகில் இருந்த வீக்கள் வெள்ளத்தில் அள்ளுப்பட்டன. குடிசைகள், ஒடங்களாய் மிதந்தன. ஆடு, மாடுகள், கோழிகள் யாவும் விரைந்து பாய்ந்துவந்த வெள்ளத்தால் இழுத்துச் செல்லப்பட்டன. பட்டியோடு நின்றிருந்த மாடுகள் வெள்ளத்தில் இழுபட்டுச் செல்வதைக் கண்டும் எதுவும் செய்ய முடியாது நின்றிருந்தனர். தமது உயிர்களைக் காப்பாற்றிக் கொன்வதற்காக அவர்கள் விரைந்தனர்.

வீதிகள் பல இடங்களில் துண்டிக்கப்பட்டன. வெள்ளம்

தங்குதடையின்றிப் பரவிப் பாயத் தொடங்கியது. அரைகுறையாக எரிந்து கொண்டிருந்த மாணிக்கத்தின் பிரேதமும் சிவக்கொழுந்தின் நெற் குடுகளும் வெள்ளத்தின் அள்ளுப்பட்டு ஆணையிறவில் சங்கமமாக விரைந்தன. ★

12

பிதையில் வெள்ளம் நின்றிருந்ததால், வண்டிலை மிக அவதாஸமாகச் செலுத்தி வந்தார் முத்தையா அம்மான். அந்தப் பாதையில் நடந்து பழக்கப்பட்ட காளையாதலால், அந்த திரிக்கை வண்டிலை அலட்சியமாக இழுத்துக் கொண்டு கழுத்துச் சலங்கைகள் சப்திக்க பிரதான வீதியில் ஏறியது.

பிரதான வீதியில் வெள்ளம் நிற்கவில்லை.

வண்டிலைத் திருப்பி இரண்மடுக்குளப் பக்கமாக அவர் செலுத்தினார்.

“குளம் உடைக்கப் போகுதாம்” என்ற வார்த்தைகள் அவர் காதுகளில் ஓலித்தன. மணத்தில் கலக்கமும் துயரமும் நிறைந்தது. குளம் உடைய வாய்ப்பில்லை என உள்மனம் கூறியது.

இரண்மடுக் குளத்திற்குப் போகும் பாதையில் திரும்பிய போது தெரிந்த சிலர் எதிர்ப்பட்டனர்.

“அணையில் கசிவு ஏற்பட்டிருக்குதாம்...” என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட பின்னர் மனதில் சிறிது ஆறுதலு பிறந்தது.

குளக்கரையை நெருங்கியபோது, கவிங்கு நீர் பாய்கின்ற

★ (குறிப்பு:- இந்த அத்தியாய விபரணங்களுக்கு நீர்ப்பாசனத் தொழில்நுட்பவியலாளர் திரு. எஸ். எஸ். அச்சுதன் பின்னளை எழுதிய “பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்ற கட்டுரை ஆதாரம். “அருவி” இதழ்-5. நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக் கழக வெளியீடு.)

பேரிரச்சல் எழுந்தது. நீர் சுழித்தபடி ஆற்றுப் படுக்கையில் விரைவதும் தெரிந்தது.

“கடைசித் தண்ணி இல்லாமல் எத்தனை தடவை வேளாண்மை அழிந்திருக்குது. எவ்வளவு தண்ணி இங்க அவமாக ஒடுது. இயற்கைக்குக் கொஞ்சம்கூட இரக்க மில்லை. பயிருக்குத் தேவையான தண்ணீரே பயிர்களை அள்ளிக் கொண்டு போகுது” என எண்ணமிட்டார்.

வண்டில் காளை மெதுவாக நகர்ந்தது. எதிரில் வெள்ளம் தேங்கிக் கிடப்பது தெரிந்தது. பாதையில் குழிகள் தென் பட்டன. அவர் அவதானமாக வண்டிலைச் செலுத்தியபடி, பார்த்தார்.

அவர் கண் முன் னால், “ஐயோ .. திறக்காதையுங்கோ திறக்காகேயுங்கோ...” என்று அலறியபடி சிவக்கொழுந்து நிலத்து வெள்ளத்தில் சரிவதைக் கண்டார். அவரைச் சிங்காரம் சரியாது பற்றிக் கொண்டான்.

முத்தையாவால் என்ன நிகழ்ந்தது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. திறக்கப்பட்ட ரேடியல் கதவுகள் குளத்து நீரை முட்டிமோதி வெளியில் தள்ளியபோது காரணம் புரிந்தது. கண்டாவளையில் சூடு வைக்கப்பட்டிருக்கும் நெற்கதிர்கள், ஆனையிறவுக் கடலில் மிதக்கப் போகின்றன என்பது புரியாமலில்லை.

அவர் வண்டிலை நிறுத்திவிட்டு சிவக்கொழுந்தை நோக்கிச் சென்றார்.

அவரைக் கண்டதும் சிவக்கொழுந்து வீரிட்டுக் கத்தினார்: “எல்லாம் போச்சது, அம்மான் என்ற சூடு.. கானி, பணம் எல்லாம்... என்ற பிள்ளையின்ற வாழ்வு எல்லாம் போச்சது...” அவர் தன் தலையில் அடித்துக் கொண்டார்.

“டேய் சிவக்கொழுந்து, என்ன குழந்தை மாதிரி ..”

“எனக்குத் தலையைச் சுத்தித்து அம்மான்.. நெஞ்சக்க என்னமோ செய்யுது. மயக்கமா வருகுது அம்மான் ..”

“சிங்காரம், இவனைத் தூக்கி வண்டிலில் ஏத்திவிடு” என்றார். முத்தையா. சிங்காரம் சிவக்கொழுந்தை அலாக்காகத் தூக்கி வண்டிலில் ஏற்றி விட்டான். கூடார வண்டில் அதில் அப்படியே சிவக்கொழுந்து முடங்கிப் படுத்துக்கொண்டார்.

அவர் வண்டிலைத் திருப்பினார்.

“அம்மான் அவரை அவரின்ற மச்சான் சின்னப்பு வீட்டில் விட்டுவிடுங்கோ. நான் இவரின்ற வீட்டில் சொல்லி விடுகிறேன். வெள்ளத்துக்க கண்டாவளைக்குப் போக முடியாது” என்றான் சிங்காரம்.

முத்தையா தலையை ஆட்டினார். வண்டில் வந்த பாதையில் செல்லத் தலைப்பட்டது.

பத்து நிமிடங்கள் வரையில் வண்டிலில் படுத்துக் கிடந்த சிவக்கொழுந்து மெதுவாக எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்.

“அம்மான்... நான் இனி என்ன செய்யப் போறன்?...”

என்று அழுதார்.

“ஏன்றாப்பா?...”

“கடன் உடன்பட்டு இருந்தவற்றையெல்லாம் வித்து வயலில் கொட்டினன். கடைசியாளின்ற கலியாணத்துக்காக-இப்ப எல்லாம் வெள்ளத் தோட் போய்க் கொண்டிருக்கும்...”

“எல்லாம் மனிசனுக்குத் தான் சிவக்கொழுந்து. நாம் நினைக்கிறபடி எதுதான் நடக்குது. ஏற்கனவே நிர்ணயிக்கப்பட்ட மாதிரி எல்லாம் நடக்குது. வாழ்க்கையே அப்படித்தான். நம்பிக்கை இழக்காதை இது போன்ற போகட்டும். உடலில் வலிமையும் உள்ளத்தில் உறுதியும் இருந்தால் காணும் வயல் நம்மைத் தொடர்ந்து வஞ்சிக்காது, சிவக்கொழுந்து. மனதைத் தேற்றிக் கொள்...”

“நான் கடுமையாக ஆசைப்பட்டிட்டன் அம்மான்...”

“அதில் தப்பிலை சிவக்கொழுந்து ஆனால், ஆசைப்பட்ட-

தெல்லாம் நடக்கவா செய்யுது ?”

சிவக்கொழுந்தை சின்னப்புவின் வீட்டில் கொண்டுவந்து சேர்த்தபோது, மாலைப் பொழுது கடந்திருந்தது சின்னப்பு வீட்டிலில்லை. பார்வதி துடித்துப் பதைத்து ஓடி வந்தாள்.

“என்ன என்ன? என்ன அம்மான் நடந்தது...?”

“ஓன்றுமில்லைப் பிள்ளை ” என் றார் முத்தையா. வண்டிலை விட்டுச் சிவக்கொழுந்து இறங்கித் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டார். அவர் முகம் கவலையில் தோய்ந்து வாடிக் கிடந்தது. முத்தையா நடந்தவற்றைச் சுருக்கமாகச் சொன்னார்.

“இதுக்கேன் கவலைப்படுறியள் அண்ணன் ” என்றாள் பார்வதி: “அம்மான் இப்படி இருங்கோ கோப்பி கொண்டு வாறன்.”

கொலனி வீட்டின் முன்னால் இணைத்துக் கட்டப்பட்ட ஹோலொன்றினைக் கொண்ட வீடு. ஹோலின் ஒரு மூலையில் மேசை குதிரையும், புத்தக அலுமாரியுமிருந்தன. வாசலையடுத்துக் குதிரைகளிடப்பட்டிருந்தன. ஒருபுறமாக வாங்கு கிடந்தது. குதிரையிலிருந்தபடி பார்க்கும்போது மேசையில் தம்பிராசா அன்று காட்டிய கண்ணடியின் புத்தகமிருப்பது தெரிந்தது. தடித்த அட்டைகொண்ட அப்புத்தகத்தை அவர் அடையாளம் கண்டுகொண்டார்.

அதில் அவரும் சிவபாக்கியமும் இருக்கிறார்கள். நெஞ்சின் ஒரு மூலையில் சீரென வலி கண்டது.

‘சிவபாக்கியம்’ அவர் உதடுகள் அவரையறியாமல் அந்த வார்த்தையை உச்சாரித்தன. அறுபது வருடங்களின் முன்...? அந்த வயோதிபரின் இதய அறையில் சிவபாக்கியம் புத்துயிர் பெற்றெழுந்தாள்.

“என்னை மன்னித்து விடடி...” என அவர் மானசீகமாக வேண்டினார்.

பார்வதி கையில் கோப்பி திறைந்த எவர்கில்வர் பேணி களுடன் வந்தாள்.

“குடியுங்கோ அம்மான், இந்தாங்கோ அண்ணே...”

அவர்கள் வாங்கிக்கொண்டனர்.

“சிவக்கொழுந்தண்ணே, நீங்கள் ஒன்றிற்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். எனக்கு எல்லாச் சேதியும் தெரியும், நீங்களேன் கவலைப்படுறியள் என்டு. எனக்கு வராத கஷ்டமே? என்ற அம்மா குளத்தில் விழுந்து சாகேக்க எனக்கு வயசு பதின் மூன்று. அதுக்குப் பிறகு நான்பட்ட கஷ்டங்கள்? இன்டைக்கு எல்லாத்துக்கும் ஏதிர் நீச்சல் போட்டு மனிசியாக இருக்கிறன். கவலையைத் தூக்கி ஒரு பக்கத்தில் வையுங்க அண்ணே...”

“உன்னத்தான் நம்பியிருக்கிறன், தங்கச்சி...” என்றார் சிவக்கொழுந்து. அவர் முகத்தில் சிறிது தெளிவுபிறந்தது. பார்வதி அரிக்கன் லாந்தரைக் கொழுத்தி மாட்டிவிட்டாள்.

“நீ ஏதோ புதுக்கதை சொன்னாய் பின்னள்...?” என்று முத்தையா அவளைக் கேட்டார். அவள், அவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“எனக்கு ஓரேயோரு ஆசைதான் இருக்குது அம்மான்...” என்றாள் திடீரென.

“அது எனக்குத் தெரியும்.” “என்ன?”

“உன்ற மோன் தம்பிராசாவுக்கு ஒரு கலியானம் செய்து வைக்கிறது...”

“அதில்லை அம்மான்....” என்று அவள் அலுத்துக்கொண்டாள்: “கால நேரம் வந்தால் அது நடக்கும்.”

“பின்ன என்ன பின்னள்?”

அவள் முற்றத்தில் எனதயோ வெறித்துப் பார்த்தாள்.

“அம்மான். நான் கஷ்டப்பட்டவள், சின்னவயசில நல்லாக் கஷ்டப்பட்டவள். இன்டைக்கு நான் இந்த நிலையில் நிம்ம தியாக இருக்கிறதுக்கு நீங்கதான் காரணம்.”

“அது இருக்கட்டும்... நீ என்னவோ சொல்லவந்தாய்?”

“எனக்கொரு ஆசை என்றன்... என்னை இந்த மண்ணுக்குக் கொண்டு வந்த பாவியை ஒருக்கா நான் சந்திக்கவேண்டும் அம்மான். என் தாயை ஏமாற்றி, என்னை வயிற்றில் கொடுத்துவிட்டு ஒடிப்போன அந்தப் பாவியை நான் ஒருக்காப் பார்க்கவேணும்.”

அவர் சில கணங்கள் திக்கு முக்காடிப் போனார். விபர்வைத் தளிகள் நெற்றியில் அரும்பின. சிவக்கொழுந்து வாங்கில் நிம்மதியாக அயர்ந்து தூங்குவது தெரிந்தது.

அவள் தொடந்தாள்: “அந்தக்கவலையில் என்னை பெத்த வள் இரண்ணமடுக்குளத்தில் குதிச்சு...”

பார்வதியின் விழிகள் கலங்கின.

“என் அம்மா எவ்வளவு அழகு? பார்க்கப் போறியளோ அம்மான் அவவின்ரை படத்தை...” பார்வதி விருட்டென்று எழுந்து சென்று மேசையில்கிடந்த கென்னடியின் புத்தகத்தை தூக்கிவந்தாள், அவர் விருட்டென்று கதிரையை விட்டு எழுந்திருந்தார்.

அவள் புத்தகத்தின் பக்கங்களை வேகமாகப் புரட்டினாள்:

“இந்தா... இதுதான் அம்மான்... என் அம்மாவும் அவனும்...”

அவள் அவர் முன் விரித்துப் பிடிக்கின்ற பக்கத்தில் அவரும் சிவபாக்கியழும் சிரித்தபடி நின்றார்கள். கலிங்கால் பாய்கிணற நீரின் இரைச்சஸ் அவர் இதயத்தில் கேட்கிறது. அவர் சில பொழுது பார்வதியை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“இந்தாள் இப்ப இருக்கோ இல்லையோ... இருந்தால் முகத்தில் காறித்துப்பி... இரண்டு வார்த்தை கேட்காமல் நான் சாகக்கூடாது.”

அவர் எதுவும் பேசவில்லை. அப்படியே மீண்டும் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டார். அவள் நீட்டிய புத்தகத்தை நடுங்கிய கரத்தால் வாங்கிக் கொண்டார். படத்தைப் பார்க்க முடியாமல் விழிகளில் நீர்த்திரை படர்ந்து மறைத்தது.

உடலில் இருந்தாற்போல் பலவீனம் புகுந்தது, போல உணர்ந்தார். எதுவும் பேசவில்லை. புத்தகத்தை மூடித்திருப்பி அவளிடம் கொடுத்து விட்டு ‘‘வாறன் பிள்ளை’’ என்றபடி வண்டிலில் ஏறிக்கொண்டார்.

‘‘பிள்ளை’’ என்ற வார்த்தையில் சுற்று அழுத்தம் விழுந்தது போல.

‘‘விதியே விதியே எப்படி நீ விளையாடி விட்டாய்?’’

அவர் இருதயத்தில் சூரியன் முள் குத்தினாற் போல வலி, மீண்டும் எழுந்தது. வண்டில் காளை தெரிந்த பாதையில் நடந்தது.

அவர் வீட்டை அடைந்த போது இருள் படார்ந்திருந்தது. மாட்டை அவிழ்த்துக் கொட்டிலில் கட்டிவிட்டு வந்து அப்படியே வாங்கில் சரிந்தார்.

‘‘இவ்வளவு நேரமும் எங்கை போனியன் ஜயா... நான் சரியாகப் பயந்து போனன்...’’ என்றபடி சொர்ணம் வந்தாள். அவர் எதுவும் பேசவில்லை.

‘‘குளத்தடியில் ஒரேசனமாம். இப்படியொரு சனத்தை எங்கையும் காணமுடியாதாம் ஜயா. மண்முடைகளை நிரப்பி அடுக்கிறதுக்கு நான் நீ எண்டு நிக்கினமாம்.’’

அவர் எதுவும் பேசாமல் படுத்திருந்தார். சொர்ணத்திற்கு ஏதோ வித்தியாசமாக உறைத்தது.

‘‘ஜயா...என்ன ஜயா...’’ என்று பதறிப்போய்க் கேட்டாள்.

‘‘ஒன்றுமில்லைப் பிள்ளை, காய்ச்சல் குணமாக இருக்குது’’

அவன் பரிவுடன் அவர் நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தாள்; மார்பில் கரம் பதித்துப் பார்த்தாள்.

‘‘ஏன் மழையுக்க திரிஞ்சியள் படுத்திருங்கோ, குடிநீர் வைச்சுக்கொண்டுவாறன்...’’

அவன் அடுக்களைக்குள் நுழைந்தபோது, வெளிப்படலையைத் திறந்துகொண்டு கனகரத்தினம் வந்தான்;

“என்ன அம்மான் படுத்திருக்கிறியள் ..?”

“சுயில்லையடா தம்பி...”

“காய்ச்சலென்டு படுத்ததை நான் காணவில்லை. அதிசயமாக இருக்குது அம்மான்...” அவன், அவர் அருளில் வாங்கில் அமர்ந்தது அவருக்கு அலுப்பாகவிருந்தது. அவருக்குத் தனிமைதேவை பலவற்றையும் இரைமீட்க அவருக்குத் தனிமை தேவைப்பட்டது.

“என்ன அம்மான் சடுமையாக யோசிக்கிறியள்? பேசாமல் கெதியில் விசயத்தை முடியுங்கோ. பொடியனுக்கு என்ன ஒரை? இப்ப யார் சாதிசனம் பார்க்கினம்? சொர்ணத்திற்கும் விருப்பம்... தம்பிராசாவுக்கும் விருப்பம்.”

அவர் துடித்துப்போய் அவனைப் பார்த்தார்.

“நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?”

“என்ன அம்மான் புதுவிசயம் மாதிரிக் கேக்கிறியள். ஊருக்கமெல்லாம் தெரிஞ்ச விசயம். உங்களுக்கு தெரியவில்லை. இந்தக் காதலே இப்படித்தான். எல்லாருக்கும் தெரிய வந்திடும். தாய் தேப்பனுக்குத் கடைசியாத் ‘தெரியவரும்...’”

அவர் மார்பினைப் பற்றிக் கொண்டார்.

“சொர்ணம்...” என்று வீரிட்டார். சொர்ணம் பதறிப்போய் ஓடிவந்தாள்.

13

(முத்தையா அம்மான் படுக்கையில் ஒழுந்துவிட்ட செய்தி காட்டுத் தியாகக் கிராமம் முழுவதும் பரவியது. அவரின் இடது கரமும், இடது காலும் சுரணையற்றுச் சரிந்து மூன்று நாட்களாகி விட்டன. அருகிலிருந்து சொர்ணம் கண்ணீர் விட்டாள்.)

வார்த்தைகள் மிக மேதுவாக வெளிவந்தன. கையும் காலும் சுரணையிழந்து போன் நிலையில் வார்த்தைகள் வெளி வருவது அதிசயமாகச் சிலருக்கு இருந்தது.

“பிள்ளை... பிள்ளை...” என்றார்.

“ஐயா...” என்று சொர்ணம் ஒயாது அழுதாள்.

தம்பிராசா மூன்று நாட்களாக வரலைவல. அவன் குளக் கட்டு வேலையில் முழுமுச்சாக நின்றிருந்ததால் வரமுடிய வில்லை. மூன்றாம் நாள் பின் ஞேரம் அவன் செய்தி அறிந்து ஒடிவந்தான்.

“அம்மான்”

அவர் வீழிகளைத் திறந்து பார்த்தார். அவரால் அவனை அடையாளம் காண முடிந்தது.

“குளம்...” என்றார்.

“குளக்கட்டு உடைய இனி இடமில்லை, அம்மான். மூன்று நாட்களுள் ஏழாயிரம் மணல் மூடைகளை அடுக்கி வரவிருந்த பெரும் அழிவைக் கிளிநொச்சி மக்கள் தடுத்து விட்டார்கள்...”

அவன் அவரைக் கவலையோடு பார்த்தான்.

உண்மைதான், சற்றுமுன் குளக்கட்டில் நின்று பெரியவர் நன்றி சொன்னார்:

“கிளிநொச்சி மக்களின் பொறுப்புணர்ச்சி கண்களில் நீரை வரவழூக்கிறது. அவர்களது தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளையெல்லாம் பெரிதாக எண்ணாமல். அவர்கள் குளத்திற்கு வரவிருந்த அழிவைத் தடுக்க ஒடிவந்தார்கள். குளத்திலிருந்து வெளியேறுவது பெரிய வெள்ளமாக எனக்குத் தெரியவில்லை இங்கு மூன்று நாட்களாகக் கூடுதின்ற மக்களின் வெள்ளம்தான் பெரிதாகத் தெரிந்தது. கிளிநொச்சி மண்ணின் சமத்துவத்தினைக் கண்டேன் பெரும் மக்காரமுதலாளி, தொழிலாளர்கள், அன்றாடம் பிறைத்தண்ணும் குலியாட்கள், உத்தியோகத்தர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக தோனோடு தோள் நின்று வேலை செய்தார்கள். மூன்று நாட்களுள் ஏழாயிரம் மணல் மூடைகள் அடுக்கப்பட்டன. அணையின் நீர்க்கசிவு நின்றதுடன் கட்டும் பலப்படுத்தப்பட்டது... எவ்வித ஊதியமும் எதிர்பாராமல் உழைத்த கிளிநொச்சி மக்களை எப்படிப் போற்றுவேன்...”

பெரியவர் பேசிய வார்த்தைகளைக் கேட்டபடி அவன் இங்கு ஒடிவந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் சொர்ணம் அழுதாள்.

அவர் அவளை விழித்துப் பார்த்தார்.

“தம்பி உன் அம்மா . கூட்டிவா...” மெலிந்தும் சிதைந்தும் வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. அவன் திகைத்துப்போய் சொர்ணத்தைப் பார்த்தான்.

மனதில் ஓர் எண்ணேம். அம்மாவிடம் கேட்கப் போகிறாரோ? சொர்ணத்தை மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்ளும் படி கேட்கப் போகிறாரோ?

சொர்ணம் பெரிதாக அழுதாள். அவன் சைக்கிளில் ஏறி விரைவாகச் செல்வதைக் காண அவள் அழுகை அதிகாரித்தது.

இருள்ளவியத் தொடங்கியது. வானத்தில் தேய்பிறையின் கீற்று வெளிச்சம். நடசத்திரச் சிதறல்களால் வானம் கண்சிமிட்டியது.

தூரத்தில், தேங்கிய வெள்ளத்தில் உதித்த தவளைகள் சத்தமிட்டன. சொர்ணம், தகப்பனை இரக்கத்தோடு பார்த்தாள். அவர் அவளுக்குக் கூறியவை நினைவில் எதிராலித்தன.

“அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடு, பின்னை ” என்றார் அவர். “ஐயா...” என்று அவள் அழுதாள்: “என்னால் அது முடியாது. கலியரணம் செய்தால் அவரைத்தான் செய்வன், ஐயா...”

“வேண்டாம் மகளே...”

“சாதியைக்காட்டி எங்களைப் பிரித்து விடாதீர்கள், ஐயா...”

அவர் அவளை ஏக்கத்தோடு யார்த்தார். அவரால் பேச முடியவில்லை. நெஞ்சில் ஏறிவிட்ட பெருஞ்சுமையை அவரால் இறக்கிவைக்க முடியவில்லை.

“இது நடக்காது . நடக்கக் கூடாது...” என்று அவர் வாய் முன்னுமுனுத்தது.

அந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்க முடியாது தான் அவர் படுக்கையில் விழுந்து விட்டார் என அவள் எண்ணிக்கவலைப்பட்டாள்.

பஸர் வெளிப்படலையைத் திறந்து கொண்டு வந்தார்கள்.

“முத்தையர் இனிப் பிழைக்க மாட்டார்... முச்சிமுக்கத் தொடங்கி விட்டது.”

“வந்த வெள்ளம் குளத்தின்ர கட்டை உடைக்கவில்லை. அம்மானைத்தான் சரித்து விட்டது.”

“நல்ல மளிசண்...”

சின்னப்புவும் பார்வதியும் விரைந்து வந்தார்கள். சின்னப்பு அவர் அருகில் வந்து கவலையோடு பார்த்தான். கூடவே பார்வதியும் வந்து நின்றாள். தம்பிராசா சற்று விலகி நின்றிருந்தான்.

சொர்ணத்தின் விம்மல் எழுந்து கொண்டிருந்தது.

அவர் கண்களை மெதுவாகத் திறந்து பார்த்தார். அருகில் நிற்கும் பார்வதியைக் கண்டதும் விழிகள் மலர்ந்தன போன்றிருந்தன.

“நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாக்கூக்கோ, ஐயா. எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறேன். சொர்ணத்தை நான் என் மருமகளாக்குகிறேன்...” என்ற சின்னப்புவை அவர் ஏறிட டூப் பார்த்தார்.

“வேண்டாம்..” என்பதுபோல அவர் தலை ஆடியது.

“கிழவனுக்கு இன்னமுங் சாதித் திமிர் போகவில்லை..” என யாரோ மெதுவாகக் கூறிக் கொண்டார்கள்.

அவர் பார்வதியைப் பார்த்தார். வலக்கரத்தை மெதுவாக அசைக்க முயன்றார். அவள் அருகில் போய் நின்றாள்.

“இரு...” என்பதுபோல வலக்கரத்தை வாங்கில் சைகை செய்தார்.

அவள் வாங்கின் விளிம்பில் அமர்ந்தாள். அவர் மீண்டும் கரத்தை உயர்த்த முயன்றபோது அவள் தண்ணெறியாமல் அதனைப் பற்றிக் கொண்டாள். அவர் சோரும் விழிகள் அவளைப் பாசத்துடன் பார்த்தன.

அவர் உதடுகள் பிரிந்தன.

“நீ என் மகள்... என் பிள்ளை...” என்றார்.

வெகு கஷ்டப்பட்டு வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

அவள் திடுக்கிட்டுப் போய் எழுந்து நின்றாள். வியப்பாலும் ஆத்திரத்தாலும் அவள் உடல் மெதுவாக நடுங்கியது.

“நீங்களா அது?— அந்தப் படத்தில் இருப்பது நீங்களா?” என ஆவள் கேட்டாள். அவர் தலையை அசைத்தார். அவர் கண்கள் அவளைப் பார்த்தன.

“உனக்கு ஒரு ஆசை இருக்குது என்றாயே?...” என்று அவர் விழிகள் அவளைக் கேட்பதாக அவருக்கு பட்டது:

“உன் தாயை ஏமாற்றியவனை ஒரு தடவை கண்டு அவன் முகத்தில் காறித் துப்பி இரண்டு வார்த்தைகள் கேட்க

வேண்டும் என்றாயே? இப்போது கேள். அது நான் தான்... நான் தான்...'' அவர் கண்கள் வெற்றைத் தான் பேசின். பார்வதி திக்பிரமை பிடித்தவள் போல நின்றிருந்தாள். அடிவயிற்றில் ஏதோ ஒன்று கொழுந்து விட்டெறிந்து உச்சிக்குத் தாவியது.

தம்பிராசாவும் சின்னப்புவும் திகைத்துப் போய் நின்றிருந்தார்கள். சொர்ணம் எதுவும் புரியாமல் அழுதாள்.

அவர் பார்வதியைப் பார்த்தார். அவரது வலக்கஷம் அவ்வள அருகில் அமருமாறு அசைந்தது. அவள் வெறுப்புடன் கால கணைப் பின்னால் எடுத்து வைத்தாள். குளத்திலிருந்து நீர் ஒழுக ஒழுக அவள் தானையத் தூக்கி வந்த காட்சி கண்முன் விரிந்தது. அவள் பட்ட கஷ்டங்கள்?

“...என் அம்மாவைக் காதவித்து கைவிட்டுப் போன அந்த இரக்கமற்ற வஞ்சகணால் நான் அணாதையானேன். ஜங்க ஞங்குத் தெரியாதுங்க. இன்று போலவா அன்று கிளிநொச்சி? ஒரே காடும் காட்டு விலங்குகளும். நான் பிழைப்புக்காக ஊர் ஊராக” அலைந்தேன். வயல்களில் வேலை செய்தன, தோட்டங்களில் வேலை செய்தன. இந்த வயித்தைக் கெளரவமாகக் கழிவுவதற்காக நான் கிராமம் கிராமமாக அலைந்தன. காட்டு விலங்களுக்கும் மனித மிருகங்களுக்கும் இரையாகாமல் தப்ப நான் பட்ட அவள்களை, கஷ்டங்கள்? கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. இதெல்லாம் யாரால்? யாரால் ?”

அவள் சின்னப்புவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் என்றோ கணவனுக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள் அவை.

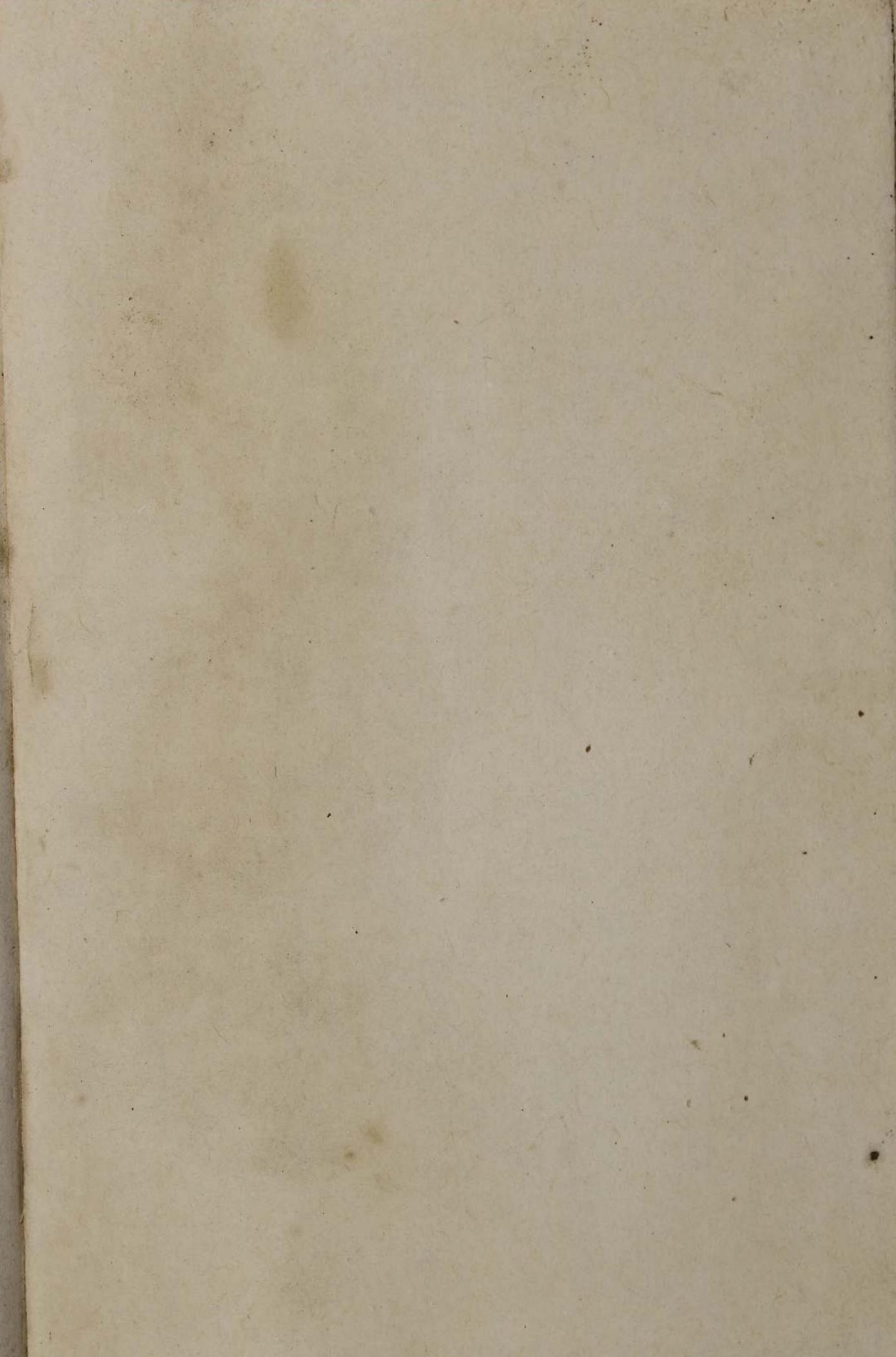
“இவர் தாங்க... அவர்...” என்று அவள் சொல்ல என்னினாள். தொண்டைக் குழிக்குள் வார்த்தைகள் சிக்கிக் கொண்டன.

“போவம் வாருங்க...” என்றபடி நடக்கத் தொடங்கினாள். அவளால் தலைவாசல் வரைகூடச் செல்ல முடியவில்லை சின்னப்பு மனைவியைக் கவலையோடும் திகைப்போடும் பார்த்தார்.

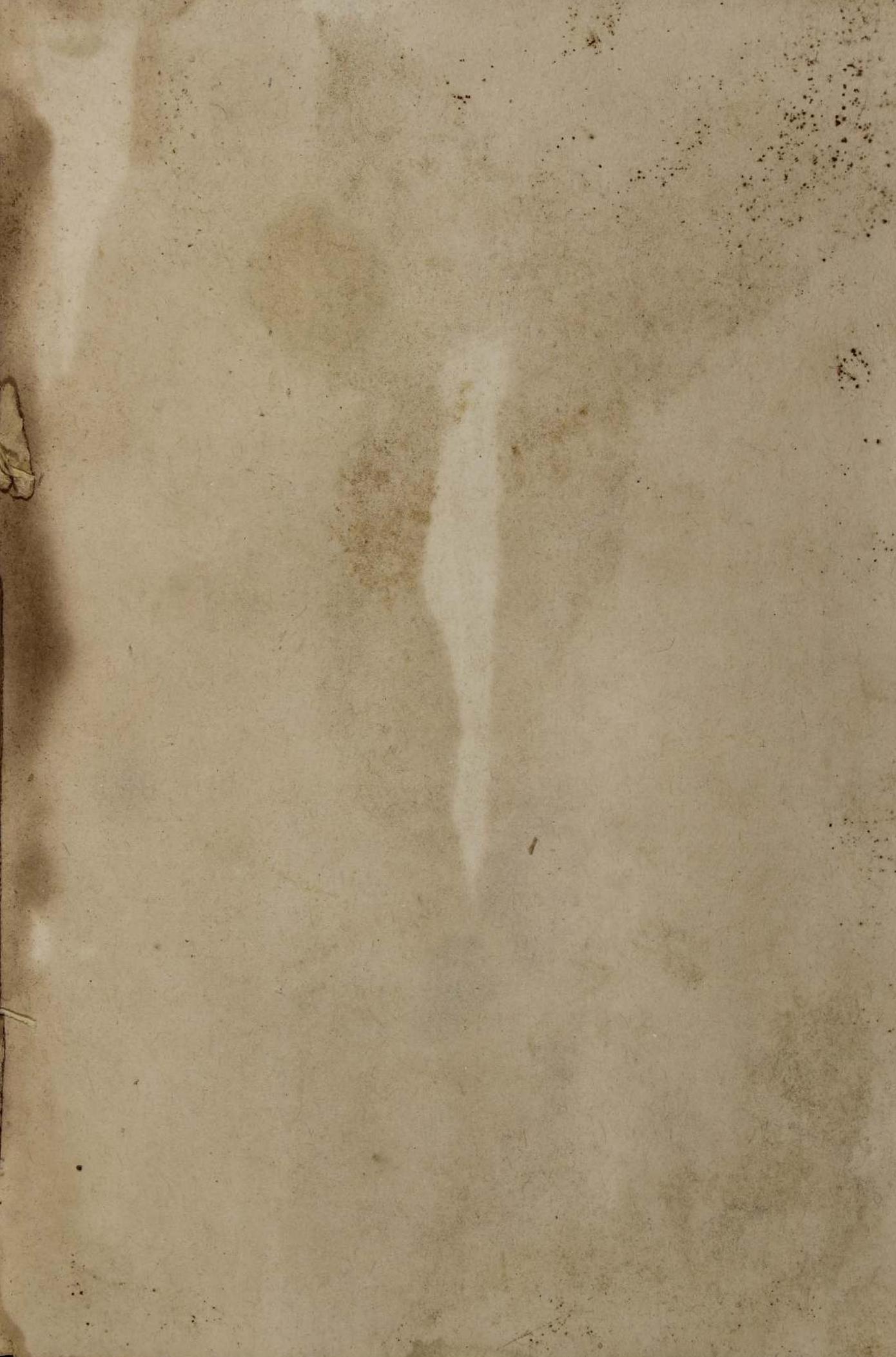
அவள் கால்கள் நகரமறுத்தன. அப்படியே திரும்பி வாங்கில் மரணவாசலை நோக்கியபடி கிடக்கும் அவற்றைப் பார்த்தாள். விழிகளில் நீர் முட்டி மோதியது. அடிவயிற்றிலிருந்து திரண்டெழுந்த உறவின் பாசத் தீய அவளால் கட்டுப் படுத்த முடியவில்லை.

“ஐயோ... என்ற அப்பு...” என்று அலறியபடி ஒடிவந்து, அவர் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு அழுத்தொடங்கினாள். பிறை தொங்கியவானில் கிளைபரப்பி மின்னல் கோடிட்டது.

முற்றும்:

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ
ପ୍ରକାଶନ
କରୁଣାଚଲ
ପ୍ରକାଶନକାରୀ

